

Đông Phương Bất Bại Chi Nhu Tình Chưởng

Contents

Đông Phương Bất Bại Chi Nhu Tình Chưởng	2
1. Chương 1-1: Tự Chương	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	7
5. Chương 4	9
6. Chương 5	12
7. Chương 6	14
8. Chương 7	17
9. Chương 8	20
10. Chương 9	22
11. Chương 10	24
12. Chương 11	26
13. Chương 12	28
14. Chương 13	30
15. Chương 14	32
16. Chương 15	36
17. Chương 16	39
18. Chương 17	41
19. Chương 18	44
20. Chương 19	45
21. Chương 20	48
22. Chương 21	51
23. Chương 22	53
24. Chương 23	55
25. Chương 24	57
26. Chương 25	60
27. Chương 26	62
28. Chương 27	64
29. Chương 28	67
30. Chương 29	69
31. Chương 30	71
32. Chương 31	73
33. Chương 32	76
34. Chương 33	77
35. Chương 34	79
36. Chương 35	81
37. Chương 36	84
38. Chương 37	87
39. Chương 38	90
40. Chương 39	92

Đông Phương Bất Bại Chi Nhu Tình Chương

Giới thiệu

Thể loại: Tiểu ngạo đồng nghiệp văn, cổ trang giang hồ, xuyên không, 1×1, âm áp văn, HE. Biên tập

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-chi-nhu-tinh-chuong>

1. Chương 1-1: Tự Chương

“Diễm, em... Em thích anh.” Tại bãi đỗ xe, một thiếu niên mặt mày thanh tú hai gò má hồng hồng nhìn khuôn mặt cười dịu dàng của Tô Diễm, vẻ mặt ngượng ngùng rất động lòng người.

Tô Diễm than nhẹ một hơi, cười nhẹ xoa tóc thiếu niên, ngữ khí cũng là dịu dàng trước sau như một: “Tiểu Trùng, anh... Không thích em.”

Về mặt thiếu niên như bị đả kích, làm người khác nhìn thấy thật sự rất thương tiếc: “Nhưng mà, nhưng mà... Diễm anh đối với em tốt như vậy, chẳng lẽ không phải, không phải bởi vì thích em sao?”

“Loại chuyện thích này nào có thể dễ dàng như vậy.” Dịu dàng dỗ dành thiếu niên trước mắt, Tô Diễm cảm thấy mình lại sắp khổ rồi, chẳng lẽ anh lại làm cho người ta hiểu lầm?

“Nhưng mà...”

Tô Diễm có chút bất đắc dĩ thở dài: “Tiểu Trùng, em phải biết rằng, anh cũng không phải người tốt gì.”

Thiếu niên vừa định lấy cớ thì một thanh âm trầm tức đột nhiên đâm vào: “Anh cũng hiểu được cái tên Tô Diễm này thật sự không phải người tốt, em xem bộ dáng khắp nơi lưu tình này của hần, chắc chắn...”

Nhìn thấy thiếu niên đỏ mắt chạy đi, Tô Diễm rất là bất đắc dĩ nhìn Tần Dặc đứng ở góc tường có vẻ rõ ràng đã nghe một hồi lâu: “Sao cậu lại biết tôi ở đây?”

“Hòn bảo bối của tổng giám đốc nhà người ta về mặt dạt dào xuân ý tha cậu đi, sau khi nghe ngóng chẳng phải sẽ biết sao?” Tần Dặc dựa vào tường tựa tiểu phi tiểu nhìn Tô Diễm, chế nhạo nói, “Tôi nói tật xấu này của cậu phải sửa đi a, tùy tiện đối xử tốt với người khác sớm muộn gì cũng dính phải phiền toái... A, không đúng, cậu đã dính vào phiền toái như vậy rất nhiều lần.” Khẩu khí mười phần vui sướng khi người gặp họa.

Tô Diễm đã bất đắc dĩ đến có chút đau đầu: “Chủ ý của tôi không phải như thế, chỉ là...”

“Nhìn đến nhu nhược lại không tự chủ được muốn thương tiếc?” Tần Dặc rất là tự nhiên nói tiếp, “Hơn nữa nam nữ không kị, chắc chắn.”

“Tôi nói cậu đủ chưa hả.” Tô Diễm đã hoàn toàn bất lực với bộ dáng này của Tần Dặc, ngay cả một cái xem thường cũng không có sức để quăng ra.

Tần Dặc cười xấu xa hai tiếng, hai tay rút ở trong túi ra một bộ vận phần tiêu sái bước đến, nhắc khuỷu tay chọc chọc Tô Diễm, vẻ mặt bất quá cười xấu xa: “Cậu nói xem, rốt cuộc phải là cái dạng gì mới có thể hàng phục được cậu hả, tôi vẫn luôn chờ mong chiêu bài mặt cười của cậu bị xé rách nha.”

“Loại chuyện này làm sao tôi biết được, nếu có người thích... Ai.” Thực không hình tượng nhún nhún vai, Tô Diễm mở cửa xe ngồi vào, sau đó chuẩn bị chạy lấy người, “Đêm này còn có chút chuyện phải đi tổng công ty một chuyến, nếu xong chuyện mà mưa vẫn chưa tạnh tôi sẽ không đến.”

“Đã biết, Tô tiên sinh đi thông thả a.” Tần Dặc lười biếng duỗi thắt lưng, vận phần không thành ý phát tay với Tô Diễm, quay đầu liền đi về phía văn phòng.

Xe thể thao màu đen lao vút vào trong màn mưa, Tô Diễm nhìn cần gạt nước không ngừng nhúc nhích không khỏi nghĩ, cũng không biết sau chuyện ngày hôm nay, tổng giám đốc mà biết có thể giận tím mặt cảm thấy anh dụ dỗ con cưng nhà mình sau đó sẽ đá anh đi hay không.

~

2. Chương 1-2

Một trận choáng váng, lúc lần thứ hai mở to mắt, Tô Diễm mơ mơ hồ hồ nghĩ thấy hình như là mùi máu. Thế là, quả nhiên là gặp báo ứng sao, lái xe trên đường cao tốc không một bóng người liền bị sét đánh chuẩn một cái như vậy.

Chính là sao lại cảm thấy... Tư thế nằm này có chút không quá đúng nhỉ.

Đầu óc vốn dĩ có chút không rõ trong nháy mắt thanh tỉnh, Tô Diễm cúi đầu liền nhìn thấy mái tóc đen xỏa tung trên ngực. Trong lòng nằm một người, trần trụi? Tô Diễm theo bản năng ngẩng đầu nhìn trần nhà, quả nhiên là màn khắc hoa a, hơn nữa hương khí trong phòng này cũng không giống mùi thuốc tê cùng thuốc khử trùng, rõ ràng sa hoa hơn.

Là một người đàn ông đã từng học qua trung học, Tô Diễm trên cơ bản có thể phán định mình là xuyên qua, tuy rằng công tác vài năm vốn đã coi những thứ này là sản phẩm của trí tưởng tượng, nhưng khi thật sự xuyên qua, Tô Diễm vẫn có chút không thể bình tĩnh.

Vào lúc Tô Diễm định tiếp tục thất thần, người trong lòng ngực lại giật giật, tựa hồ có vẻ không thoải mái rên rĩ một tiếng. Lúc này Tô Diễm mới hoàn hồn, nhớ lại mình không phải nằm một mình.

Vì thế tình huống hiện tại là... Trong lòng ngực nằm một người trần trụi, căn cứ xúc cảm thì hình như là đàn ông, trong không khí có mùi máu, còn có thần nhiên... Hương vị sau khi làm tình. Trường hợp này không khó phán đoán, trên cơ bản cũng chính là một vị thiếu gia quần áo lụa là rất là thô bạo thượng một người không biết là tiểu quan hay là nam sủng linh tinh, chính là vị nguyên chủ này à, người cũng quá tàn nhẫn đi, dụ dỗ một chút không được sao?

Tô Diễm không chịu được nhất chính là đám người yếu đuối bị tàn phá lập tức không nhịn được, định kiểm tra tình trạng thân thể của người trong lòng, vừa cúi đầu lại đối diện với một đôi mắt đen nhánh, rất sâu, rất sáng.

Nam sủng này... Bộ dạng thật đúng là không tồi nha. Tô Diễm đánh giá người này vài lần, không thể nói là đẹp, đáng người cũng không nhỏ xinh, nhìn thấy cũng đã hơn hai mươi tuổi, đã có loại tuần tú câu nhân, chỉ là sắc mặt hơi trắng bệch, làm cho bản năng của Tô Diễm lập tức thức tỉnh.

Động tác rất nhẹ đứng dậy, Tô Diễm tận lực không tạo gánh nặng cho vết thương của người trong lòng, thấy y tựa hồ muốn mở miệng, Tô Diễm liền cười cười trấn an: “Hiện tại cậu đừng quan tâm đến cái gì cả, cũng đừng lộn xộn, để tôi làm cho.”

Người nọ có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Tô Diễm một cái, cuối cùng cũng cúi đầu xuống, không hề ra tiếng.

Thật là nhu thuận nha. Tô Diễm không khỏi tán một câu trong lòng. Đi tới cửa mở ra, quả nhiên nhìn thấy một thị nữ đứng ngoài cửa, Tô Diễm cười nhẹ, rất là tự nhiên phân phó: “Cho người nâng dục dũng đến gian ngoài, ta muốn tắm rửa, lại chuẩn bị một lọ kim sang được.”

“Vâng.” Thị nữ cung kính lui ra, nhanh chóng biến mất ở trong bóng đêm.

Đóng cửa kỹ rồi quay trở lại, Tô Diễm ngồi ở bên giường, vừa định lật chăn xem thương thế của nam sủng lớn tuổi đáng thương này, chăn lại bị người kéo lại. Tay này thật ra cũng rất đẹp, thon dài hữu lực, hơn nữa lại trắng nõn.

“Lúc trước đối xử thô bạo như vậy với cậu là chỗ sai của tôi, hiện nay để cho tôi nhìn xem vết thương của cậu thế nào, nếu xử lý không tốt, chỉ sợ cậu còn phải chịu đau vài ngày nữa.” Tô Diễm bày ra khuôn mặt cười dịu dàng thương hiệu của mình, dịu dàng trấn an, “Huống hồ trên người cậu còn có cái gì mà tôi chưa thấy qua, thân thể của mình quan trọng hơn.”

Trên khuôn mặt tái nhợt không nhìn ra biểu tình gì, rất là trầm tĩnh, nhưng vẻ đề phòng trong mắt quả thật đã giảm đi, lực tay cũng nhỏ xuống. Tô Diễm chậm rãi đẩy chăn ra, chờ đến lúc cả thân thể đều lộ ra, ánh mắt của Tô Diễm lại có chút phức tạp.

Dáng người tốt lắm, cơ thể ẩn ẩn có hình có dạng nhìn rất thích, làn da cũng rất trắng nõn bóng loáng, chỉ là... Đã trải qua một hồi làm tình, trên người lại không có hôn ngân, hơn nữa... Chỗ phía dưới của y... Không có? Nhìn đến đây Tô Diễm lại lần nữa cảm nín đồng tình cho vị nam sủng quân số khổ này. Phỏng chừng là xuất thân thái giám trong cung do phạm lỗi mà bị trục xuất đi, khẩu vị của nguyên chủ này... Thật là có chút nặng nha. Người ta đã không có phía trước rồi, lại còn đối xử với mặt sau của y thô lỗ như vậy.

Tô Diễm dịu dàng kéo hai chân y ra, nhìn thấy vết thương phía sau của y, bị xé rách nhưng cũng không phải quá nghiêm trọng, phỏng chừng là vị nguyên chủ này không có kinh nghiệm làm tình với đàn ông đây.

Xoát một tiếng, Tô Diễm còn chưa kịp bổ não xong, đã nhìn thấy nam sủng quân số khổ nhanh chóng kéo chăn, sắc mặt cũng có chút âm trầm, còn không cần thận suy nghĩ sao lại thế này, bên ngoài đã có người cung kính nói: “Dương tổng quản, nước ấm đã chuẩn bị xong.”

Thế này... Là anh thất thần quá lợi hại hay là đây kỳ thật là thế giới võ hiệp? Đi đường cũng không có tiếng hã?

“Chúng ta đi rửa sạch một chút trước đi.” Có lẽ bởi vì đồng tình với nam sủng quân số khổ? Tô Diễm phá lệ dịu dàng ôm người từ trên giường đi đến gian ngoài, sau đó đặt đầu của người ta lên trên vai mình, đôi tay đầu tiên là vuốt xoa xoa thả lỏng cho y: “Cậu an tâm ngâm là được rồi, những chuyện khác đều giao cho tôi đi, có thể sẽ đau một chút, nhưng chỉ cần nhẫn là xong.”

Người nọ thản nhiên liếc anh một cái, ngữ khí lại lạnh nhạt: “Năm đó đã từng thu vào, không phải so với điều này còn đau hơn gấp trăm ngàn lần sao?”

Cũng đúng a, việc tiến cung tịnh thân kia cũng là chuyện cứu tử nhất sinh, nghĩ như vậy, Tô Diễm liền càng thêm thương tiếc đồng tình với nam sủng quân đáng thương này. Khi ngón tay thon dài vuốt vào trong tiểu huyệt ấm áp Tô Diễm vẫn cảm thấy xấu hổ, dù sao loại chuyện này anh cũng làm lần đầu tiên, trước kia tuy rằng cũng bởi vì không thể chối từ thịnh tình của đối phương mà cùng mấy thiếu niên lên giường vài lần, nhưng anh đều rất dịu dàng không làm cho người ta bị thương.

Cảm giác giữa ngón tay có chất lỏng chảy ra, Tô Diễm biết trừ bỏ máu còn có thứ khác, tuy rằng đã biết là từ thân thể mình đi ra, nhưng Tô Diễm vẫn có vẻ xấu hổ đỏ mặt.

Rửa sạch xong lại bôi thuốc lên, tuy rằng nam sủng quân vẫn nghiêm mặt, nhưng dù sao vẫn còn phối hợp, cuối cùng lúc ôm người đặt nằm ở trên giường Tô Diễm thở phào một hơi trong lòng, hầu hạ người như vậy thật là mệt mỏi quá.

“Người...” Vào lúc Tô Diễm sắp ngủ, người bị anh ôm vào trong ngực lại nhẹ nhàng ra tiếng.

Đầu năm nay khí thế của nam sủng cũng có đủ a, chẳng lẽ nguyên chủ chính là thích điểm này của y?

“Làm sao vậy?”

“Người là ai?” Tô Diễm nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng được bộ dáng cau mày trên khuôn mặt không thay đổi của y. Được rồi được rồi, người ban đầu thô bạo như vậy đột nhiên lại đi dịu dàng quả thật rất làm cho người ta hoài nghi, chỉ là anh thật sự là bản tính phát tác nha. Hơn nữa... Bị một nam sủng phát hiện, vấn đề cũng không lớn đi.

Lại ôm sát người trong lòng một chút, nói không hổ là nam sủng a, ôm thật là thoải mái: “Cậu đã phát hiện tôi không phải là người ban đầu kia?” Mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt tối như mực rất đẹp, Tô Diễm cười có chút bất đắc dĩ, “Tôi họ Tô tên Diễm, có vẻ như bị sét đánh chết, khi tỉnh lại thì đã vào trong thân thể này. Cậu, tin tưởng sao?”

Nam sủng quân mặt không hề thay đổi dời tầm mắt.

“Nói cậu tên là gì?” Tô Diễm có chút tò mò hỏi.

Nam sủng quân lại ngẩng đầu nhìn anh, mày hơi nhăn lại, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói ra một cái tên: “... Đông Phương.”

Còn là họ kép a.

Tay đang ôm người lại nắm thật chặt, Tô Diễm nghiêng người hoàn toàn ôm y vào trong ngực, xúc cảm cực tốt làm cho Tô Diễm buồn ngủ. “Đông Phương, hiện tại tôi rất mệt, có chuyện gì sáng mai dậy chúng ta nói sau được không? Hơn nữa thân thể của cậu cũng cần nghỉ ngơi.”

Thân thể trong lòng tựa hồ không thoải mái giật giật, trầm mặc sau một lúc lâu, rốt cuộc thấp giọng nói: “Vay để ngày mai rồi nói sau.”

Tô Diễm lập tức ôm người ngủ say như chết, không nhìn thấy ánh mắt chăm chú mà sắc bén của người trong lòng.

3. Chương 2

Bởi vì đồng hồ sinh học, nên cho dù nửa đêm mới ngủ, đại khái đến sáu giờ Tô Diễm vẫn tỉnh dậy. Cảm giác trong lòng ôm một người làm cho Tô Diễm mê mang vài giây ngắn ngủi, sau đó mới nhớ tới tình trạng hiện tại. Vừa định nhìn xem người đã tỉnh chưa, liền đối diện với một đôi mắt vừa đen lại vừa thâm sâu.

Thật sự là... Cực kỳ kinh diễm nha.

“Tỉnh thật sớm.” Tô Diễm nhẹ cười với Đông Phương, thanh âm mới vừa ngủ dậy mang theo một chút khàn khàn, nghe rất gợi cảm.

“Giờ mẹo mỗi ngày bốn tọa đã dậy để luyện công.” Đông Phương thản nhiên nhìn Tô Diễm.

Bốn... Tọa? Thời điểm Tô Diễm còn đang bị tự xưng này làm cho kinh sợ ngoài cửa đã vang lên thanh âm mềm nhẹ của thị nữ.

“Giáo chủ, có cần nô tì hầu hạ rửa mặt chải đầu hay không?”

Giáo... Chủ? Trong lúc Tô Diễm ngây người, lực tay cũng lỏng ra, không biết động tác của Đông Phương như thế nào, chỉ thấy bóng người chợt lóe đã thấy đứng ở dưới giường, tay không ngừng kéo đến một chiếc áo sơ mi mặc vào, thanh âm thản nhiên lại có một cỗ khí thế: “Đưa nước vào rồi có thể đi ra.”

“Vâng.” Tiếng trả lời cung kính, thị nữ cúi đầu đưa một bồn cùng khăn mặt vào rồi liền lui ra ngoài, ở đây Tô Diễm vẫn đang duy trì biểu tình thoáng có chút đại ra.

Tô Diễm nhìn thấy tư thế này đột nhiên cảm thấy miệng hơi đắng, rất muốn đem mặt nhăn như cái bánh bao. Não của anh bị tàn hay sao mà có thể đem, đem người này thành nam sủng: “Người là... Đông Phương Bất Bại?”

Bị xác nhận thân phận Đông Phương Bất Bại hơi hơi nhếch khóe môi, đã có một cỗ khí thế kinh người, nào có nửa điểm suy yếu như tối hôm qua, Tô Diễm nhìn thấy thật sự rất muốn học máu.

“Người lại có thể nhận biết bốn tọa.” Đông Phương Bất Bại mặc vào một thân hồng y lại có một cỗ khí thế bức người, tuần mỹ vô trù, nhưng ý cười bên môi lại làm cho da đầu Tô Diễm run lên.

“Đông Phương giáo chủ uy danh lan xa, ta... Tự nhiên là biết thôi.” Tô Diễm trừ bỏ cười khổ thì cũng chỉ còn cười khổ, nếu biết người trước mặt chính là Đông Phương Bất Bại, ngày hôm qua dù nào anh có tàn cũng sẽ không nói nhiều với y như vậy. Hơn nữa nếu người nọ là Đông Phương Bất Bại, vậy hiện tại thân thể anh đang dùng này... Hẳn chính là cái tên Dương Liên Đình làm cho người ta đau đầu kia đi.

Vậy... Biết người tình của mình đã chết thân thể lại còn bị người chiếm, anh hẳn là sẽ không bị chém chết.

“Cái đó, chuyện Dương Liên Đình, ta không biết là chuyện gì xảy ra a, ta chỉ là không biết như thế nào liên chiếm thân thể hắn, ta...” Cho nên mới nói giải thích một chút vẫn là an toàn nhất.

Đông Phương Bất Bại phát phát tay, thần nhiên cất ngang Tô Diễm: “Lúc này bốn tọa đều có chủ trương, người đã chiếm thân thể này, vậy người chính là tổng quản của thần giáo ta, cũng là Dương Liên Đình.”

“Chẳng lẽ... Người lại để cho ta quản sự?” Chẳng phương thức tư duy của boss lớn thật sự không giống với người thường? “Người không sợ ta sẽ làm cho Nhật Nguyệt thần giáo của người chướng khí mù mịt?”

“Nếu người có chút bốn sự này, vậy liền làm đi, chỉ là vào lúc làm nhớ cẩn thận cái mạng của mình là được.” Tô Diễm cảm thấy Đông Phương Bất Bại căn bản không để anh vào mắt, không biết là nên cảm thấy may mắn hay là bất mãn a. Nhưng khi đó Dương Liên Đình làm cho Nhật Nguyệt thần giáo loạn thành một đồng, cũng không thấy Đông Phương Bất Bại làm gì, đó chẳng phải là che chở sao? Cho nên mới nói quan hệ bám vậy quả nhiên là rất quan trọng.

Nhưng vì mạng nhỏ suy nghĩ, Tô Diễm vẫn thỏa hiệp: “Để cho ta thử xem sao, ta nghĩ ta cũng không quá mức kém cỏi.” Tốt xấu anh cũng là người ở ngành quản lý, chỉ số thông minh là không thành vấn đề, tình thương cũng không thấp, hơn nữa nguyên chủ của thân thể này vừa nhìn chính là một tên có dã tâm lại không có năng lực, nếu anh còn không bằng, như vậy thật sự rất bị kịch a. Nhưng mà...

“Tổng quản này, cần phụ trách sinh hoạt hàng ngày của giáo chủ sao?”

Đông Phương Bất Bại đầu tiên là tựa tiểu phi tiểu nhìn Tô Diễm, sau một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng: “Liên đệ vốn không cần hầu hạ bốn tọa rửa mặt chải đầu, nhưng đêm qua bốn tọa thấy công phu hầu hạ người của người cũng không tồi, về sau những chuyện này, người cũng nhận đi.”

Đây người ta gọi là tự làm bậy không thể sống đúng không?

Xốc chần bông ngồi dậy khỏi giường, Tô Diễm nhìn thấy thân thể của mình còn đang trần trụi, có chút xấu hổ sờ sờ mũi: “Cái đó... Giáo chủ có thể thưởng cho thuộc hạ một bộ quần áo để mặc không?”

Đông Phương Bất Bại đầu tiên là dùng ánh mắt chăm chú đánh giá thân thể Tô Diễm một phen, sau đó mới xoay người lấy từ trong tủ quần áo một bộ quần áo màu tím ném qua: “Mặc nhanh một chút rồi hầu hạ bốn tọa rửa mặt chải đầu.”

Cầm bộ quần áo nhìn qua rất là nghiêm chỉnh gây sức ép nửa ngày Tô Diễm mới miễn cưỡng mặc xong quần áo, nhưng đai lưng linh tinh, thất giống như bánh quai chèo, nhìn rất là chói mắt. Vì thế anh vừa định thay quần áo cho giáo chủ đại nhân, đã bị giáo chủ đại nhân nâng tay ngăn cản.

“Người học cho xong cách mặc quần áo như thế nào rồi hãy đến làm, bây giờ buộc tóc cho ta trước đã.” Nói xong liền đi vài bước đến bàn trang điểm, ngồi xuống.

Buộc tóc linh tinh thì còn đỡ, Tô Diễm yên lặng thở phào nhẹ nhõm trong lòng, cầm lấy cây lược gỗ trên bàn liền chải lên. Cũng may trước kia có một cô gái anh quen tóc dài đến thắt lưng lại thích vắn tóc kiểu cổ, khi đó quần quít lấy anh muốn anh vẽ mày chải đầu linh tinh cho mình, nhưng thật ra làm được coi như thuận tay. Mới vừa chải tóc xong Tô Diễm còn không kịp thưởng thức liền nhìn thấy giáo chủ đại nhân mở một cái nắp ra, bên trong từng hạp hồng rồi lại từng hạp trắng, giáo chủ đại nhân vừa mới chuẩn bị bôi phấn lên mặt tay đã bị cản lại.

“Kỳ thật người không trang điểm lại càng đẹp mắt.” Hơn nữa đồ trang điểm ở cổ đại có vẻ chưa không ít chùi, dùng lâu còn không làm hồng da mặt. Hơn nữa Đông Phương Bất Bại vốn là bởi vì Dương Liên Đình thích nữ tử mới làm mình ăn mặc như nữ nhân, hiện tại người không còn thì trang điểm cho ai xem? “Người vốn để bình thường đã đẹp, hơn nữa mị lực độc đáo, vì sao muốn đi học người khác? Nếu thật sự thích người thì dù người ăn mặc như thế nào đều cảm thấy người rất đẹp.”

Đông Phương Bất Bại không nói gì, nhưng lại buông xuống những thứ trong tay, sau đó nhìn Tô Diễm một lúc lâu, cuối cùng thần nhiên phân phó: “Nơi này không có chuyện của ngươi, đi xuống đi.”

“Vâng, thuộc hạ xin cáo lui.” Tô Diễm hơi hơi xoay người hành lễ chuẩn bị đi ra ngoài cửa, đi chưa được mấy bước đã bị giáo chủ đại nhân gọi lại.

“Dương tổng quản dự định để tóc tai bù xù như vậy đi ra ngoài sao?”

Điều này... “Kỳ thật ta chỉ biết chải đầu cho người khác... Tự mình thì...” Anh không để tóc dài tự nhiên cũng sẽ không biết chải, “Giáo chủ không cần vì việc nhỏ này mà thương tâm, thuộc hạ từ từ để thị nữ rảnh rồi buộc cho mình một chút là được rồi.”

Chính là giáo chủ đại nhân cũng không cho, vài bước đi đến trước mặt Tô Diễm, liền đặt người xuống ghế: “Người đi ra ngoài như vậy, chính là muốn làm xấu mặt bổn tọa.” Tô Diễm chỉ có thể cảm giác được một đôi tay đang hoạt động trên đầu mình, không đến hai cái liền ngừng lại.

“Đi ra ngoài đi.” Giáo chủ đại nhân xoay người đứng trước cửa sổ, khí thế mười phần.

Được rồi, nếu giáo chủ đã nói như thế, vậy anh nên nhanh chóng mà chuẩn bị thôi.

4. Chương 3

Trước khi xui xẻo bị sét đánh Tô Diễm cũng được coi như một nhân vật tinh anh trong xã hội, quan hệ giao tiếp linh tinh tất nhiên không cần phải nói, chỉ xem cả trai lẫn gái đều bị anh mê hoặc cũng biết mị lực của người này coi như không nhỏ. Thời điểm mới vừa tiếp nhận chức Dương tổng quản, Tô Diễm cảm thấy đầu của mình đau đến sắp nứt.

Dương Liên Đình này trước kia là cái tên nhược trí sao, trung gian kiếm lời bỏ túi riêng cũng quá rõ ràng, cho dù người muốn tham ô, cũng ít nhiều nên chuẩn bị một chút mà thu mua lòng người a, sao có thể tự mình đi vót vết của cải lại còn không cho người khác vót một mẩu vụn hả? Cho nên quan hệ giao tế của Dương tổng quản... Aizz, thật sự không phải kém bình thường nha, khó trách khi đó Nhâm Ngã Hành tiến đến Hắc Mộc Nhai cũng không có người đến ngăn đón.

Tô Diễm sâu sắc cảm nhận bản thân mặc dù có cố gắng thế nào thì cũng rất khó khăn a. Dương Liên Đình hiển nhiên là một tên không biết quản sổ sách cũng không biết việc buôn bán, nhìn đồng sổ sách trước mặt, Tô Diễm cảm thấy đầu của mình đã phồng lên mấy lần.

“Đi, gọi quản sự quản lý sinh ý ở Giang Nam tới cho ta.” Tô Diễm day day huyết thái dương, ném sổ sách lên bàn.

Hiệu suất làm việc của thị nữ vẫn rất cao, không bao lâu liền dẫn theo một người trung niên nhìn qua đã biết rất giỏi giang nghiêm túc tiến vào.

Người trung niên chấp tay, giống như cung kính: “Thuộc hạ Trần Ngôn tham kiến Dương tổng quản.”

“Không cần khách khí, hôm nay mời Trần quản sự đến, đó là muốn nói một năm này làm cho sinh ý ở Giang Nam khó khăn như thế thật sự là do ta không phải, sau này những việc quyết sách còn là muốn dựa vào Trần quản sự.” Tô Diễm nhớ tới cảnh tượng vô cùng thâm hiểm của đồng sổ sách liền cảm thấy quản sự thật sự là vất vả nha.

Trần Ngôn tuy rằng vẫn bày ra vẻ mặt nghiêm túc như bản khắc, nhưng trong mắt đã có chút nghi hoặc cùng đề phòng: “Thuộc hạ không dám vượt quyền.”

“Vốn đó là ta trước kia không biết gì lại còn khoa tay múa chân.” Khóe môi Tô Diễm lộ ra nụ cười chua xót, “Sinh ý lương thực ở Giang Nam vốn là nguồn thu nhập chính ở trong giáo, nếu nguyên do là bởi ta làm cho trên dưới trong giáo không no đủ thì đúng là tội lớn.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Tô Diễm liền cảm thấy ánh mắt Trần Ngôn nhìn anh giống như đang nhìn quái vật, trong lòng yên lặng rơi lệ.

“Chỉ sợ sinh ý này một khi kém đi thì không thể ở trong mấy tháng ngắn ngủi...” Trần Ngôn có chút khó xử nói, “Thuộc hạ năng lực hữu hạn sợ rằng không thể đảm đương việc lớn.”

“Trần tổng quản nói gì vậy,” Tô Diễm khoát tay áo, vẻ mặt tươi cười như gió xuân, “Nếu Trần quân sự không chê, Dương mõ nơi này còn có mấy thủ đoạn nhỏ, không biết có thể giúp đỡ hay không.”

Vì thế một canh giờ sau đó, Tô Diễm liền chọn mấy phương án cạnh tranh ngắn hạn hiện đại thường dùng tinh tế nói cho Trần quân sự, nhìn thấy ánh mắt càng ngày càng sáng cũng càng ngày càng hưng phấn của Trần quân sự, Tô Diễm rốt cuộc âm thầm nhẹ thở ra. Ngày trôi qua tốt đẹp, dưới tay mới có thể đối thượng cấp mang ơn không phải sao? Nếu ngày trôi qua quá tồi, vậy còn không bằng đối chủ tử đi. Vì thế một ngày thu phục một quân sự như vậy, trước bảo toàn chút của cải cho giáo rồi lại đi suy nghĩ những chuyện khác đi.

“Dương tổng quản, lúc này thần giáo chủ nên dùng cơm trưa.” Thị nữ ở một bên vẫn đảm đương làm bồi cảnh đột nhiên lên tiếng.

“A... Nhanh như vậy sao.” Tô Diễm nhìn bộ dáng vẫn còn chưa thỏa mãn của Trần Ngôn chỉ có thể ngượng ngùng cười cười, “Xem ra hôm nay cũng chỉ có thể như vậy, Trần tổng quản không ngại ngẫm kỹ lại mấy điểm quan trọng Dương mõ nói, mặt khác chỉ cần buông tay đi làm. Dương mõ xin cáo từ trước.”

Thời điểm Tô Diễm dưới dẫn dắt của thị nữ đi vào trong viện mà Đông Phương Bất Bại ở, chỉ thấy giáo chủ đại nhân đang tùy ý ngồi ở trên tháp, mười ngón bay lượn, vô số sợi chỉ màu bay múa trên bình phong ở bốn phía, một đóa mẫu đơn lớn tiên diễm ướt át đã gần kết thúc. Tô Diễm đứng ở bên im lặng năm phút đồng hồ, chứng kiến bình phong mẫu đơn hoa lệ sinh ra.

“Truyền lệnh đi.” Tô Diễm thấp giọng nói một câu, liền tiếp nhận khăn mặt thị nữ đưa lên, rồi tiến lên.

Đông Phương Bất Bại thần nhiên liếc Tô Diễm một cái, cầm khăn mặt cẩn thận lau tay, vừa mới chuẩn bị ngồi xuống bên cạnh thạch bàn, chợt nghe thanh âm của Tô Diễm: “Giáo chủ xin chờ.” Sau đó liền nhìn thấy anh chạy tới cầm một tấm đệm mềm ở trên tháp đặt lên ghế đá.

“Bổn tọa nhìn qua mảnh mai như vậy sao?” Thanh âm thần nhiên nghe không ra hỉ giận.

Có lẽ Đông Phương giáo chủ không thích loại phong cách này? Chỉ là anh sửa không xong a.” Thuộc hạ tự nhiên biết giáo chủ anh minh thần võ, chính là thân thể là của mình, mong rằng giáo chủ bảo trọng.”

Đồ ăn được bưng lên từng mâm, Đông Phương Bất Bại cũng không nói thêm gì nữa, chỉ lặng lẽ ngồi. Tô Diễm nhìn tư thế này, thở dài cầm lấy ngân khoái (đũa bạc) trong hộp hộp bắt đầu chia thức ăn cho giáo chủ đại nhân, âm thầm quan sát khẩu vị của giáo chủ đại nhân.

Khẩu vị của Đông Phương Bất Bại vẫn là thiên nhẹ, ăn cũng thiên nhiều về thức ăn chay, nhưng Tô Diễm không phải a, đối với thịt anh vẫn rất yêu thích, lại còn đói bụng cả buổi sáng, đặc biệt đầu bếp của Hắc Mộc Nhai nhìn thế nào cũng có vẻ tay nghề không tồi, miếng thịt này nhìn qua thật là mê người a, làm cho ánh mắt anh cũng không tự giác liếc đến vài lần.

Không biết có phải ánh mắt của anh quá mức rõ ràng hay không mà giáo chủ đại nhân chiếc đũa đã mở miệng: “Đi chuẩn bị thêm một bộ bát khoái cho Dương tổng quản.”

“Thuộc hạ không dám.” Tô Diễm lập tức thu hồi ánh mắt trên miếng thịt, cung kính cúi đầu.

“Nhìn thấy người như vậy bổn tọa làm sao có thể nuốt trôi được.” Đông Phương giáo chủ tựa tiểu phi tiểu nhìn về mặt có chút xấu hổ của Tô Diễm, không quá để ý phát phát tay.

Vì thế dưới hấp dẫn của mỹ thực Tô Diễm cũng không hề khách khí, dù sao giáo chủ đại nhân cũng đã đồng ý rồi nha. Nhìn trạng thái hiện tại của Đông Phương Bất Bại hẳn là còn chưa tới thời điểm hỉ nộ vô thường, chắc sẽ không làm sao, huống hồ anh từ tối hôm qua đến bây giờ còn chưa có gì nhét bụng, tuy rằng thân thể này rất khỏe, nhưng cảm giác bị đói vẫn rất là không đẹp.

Đương nhiên Tô Diễm cũng không lớn gan mà dám ăn một mình như vậy, mình ăn hai miếng liền giúp giáo chủ đại nhân gấp một đĩa thức ăn, dù sao giáo chủ đại nhân cũng không thích ăn thịt, thôi thì anh đành phải hy sinh vậy.

Dùng cơm xong, giáo chủ đại nhân chuẩn bị ngủ trưa trong chốc lát, Tô Diễm tự nhiên cũng phải đi theo hầu hạ. Tuy rằng mặc quần áo anh vẫn còn rất lúng túng, nhưng cởi quần áo thì anh lại rất rõ. Ngón tay không thể tránh khỏi chạm đến thân thể dưới quần áo, tuy rằng tối hôm qua đã ôm ngủ cả buổi tối nhưng xúc cảm vuốt như vậy cũng rất là tốt nha.

“Giáo chủ...”

“Chuyện gì?” Giáo chủ đại nhân đã nằm ở trên giường chỉ thản nhiên liếc mắt về phía Tô Diễm đang muốn nói lại thôi.

“Giáo chủ... Chỗ đó... Cảm giác có đỡ hơn không?”

Đông Phương Bất Bại khẽ nhướn mi, ánh mắt nhìn Tô Diễm mặc dù không có gì đặc biệt, nhưng lại đột nhiên phát ra một cổ khí thể làm cho Tô Diễm lập tức máng mình sao lại lảm miệng. Chỉ là... Anh thật sự lo lắng a.

“Lúc này sẽ không phiền Dương tổng quản lo lắng.” Đông Phương giáo chủ lạnh lùng hừ một tiếng liền đuổi người, “Người đi xuống đi.”

5. Chương 4

Nếu giáo chủ đại nhân không cần mình, Tô Diễm cũng liền xoay người lui ra, nhìn thấy thị nữ im lặng đứng ở cửa, Tô Diễm khẽ nhếch khóe môi, hỏi: “Còn không biết tính danh của cô nương?”

“Nô tỳ tiện danh là Lục Nhi.” Lục nhi cúi người, sắc mặt hơi đỏ lên.

“Không biết lục nhi cô nương có thể hay không...” Nói còn chưa dứt lời, lục nhi cũng đã quỳ xuống.

“Nô tỳ thân phận thấp kém, gánh không được hai chữ cô nương, tổng quản đại nhân gọi nô tỳ lục nhi là được rồi.”

Tô Diễm lại xấu hổ lần nữa, lại chỉ có thể bày ra nụ cười dịu dàng trấn an: “lục nhi đợi lát nữa người có rảnh không?”

“Nô tỳ hôm nay... Phải hầu hạ giáo chủ đại nhân...” lục nhi lộ ra vẻ mặt do dự khó xử, “Dương tổng quản có phải hay không?”

Tô Diễm khoát tay áo: “Dương mỗ chỉ là muốn thỉnh giáo lục nhi làm thế nào để hầu hạ người thay quần áo, dù sao hôm qua giáo chủ để cho Dương mỗ hầu hạ rửa mặt chải đầu, nếu hầu hạ không tốt, Dương mỗ sẽ khó chịu trong lòng.”

Loại lời nói đường hoàng này nói rất hay làm cho lục nhi lộ ra vẻ mặt sùng kính nhìn Tô Diễm, nhiệt tâm nói: “Dương tổng quản thật sự là một lòng hướng về giáo chủ, nô tỳ sẽ lập tức đi tìm vài vị tỷ tỷ đến, nếu nô tỳ còn chưa trở về mà giáo chủ có gì phân phó, mong rằng Dương tổng quản giúp đỡ.”

“Đây là tự nhiên.”

Vì thế thừa dịp thời điểm giáo chủ đại nhân ngủ trưa, Tô Diễm dưới chỉ đạo một bang thị nữ rút cuộc cũng nắm giữ được nội dung chính của việc mặc quần áo, tuy rằng đại lưng anh buộc bị giễu cợt rất nhiều lần,

tuy rằng trong quá trình học tập anh bị ăn rất nhiều đậu hủ, tuy rằng... Nhưng kết quả cuối cùng coi như viên mãn.

Thời điểm Tô Diễm trở lại tiểu viện của giáo chủ chuẩn bị hầu hạ giáo chủ rời giường, vừa mới chuẩn bị gõ cửa lại chợt nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn ở sau lưng, quay đầu lại liền nhìn thấy một hán tử cường tráng đang đi về phía trong viện. Người tới vừa tiến vào liền thấy được Tô Diễm đứng ở cửa, biểu tình lập tức trầm xuống, rất là không hữu hảo.

“Người sao lại ở đây?” Khẩu khí của người tới cũng vô cùng không hữu hảo.

Tô Diễm có chút xấu hổ cười cười: “Dương mỗ từ hôm nay bắt đầu hầu hạ sinh hoạt hàng ngày của giáo chủ, hiện tại giáo chủ còn chưa dậy, nếu là cầu kiến thì còn làm phiền chờ một lát.”

Vì thế người tới không hề ngoài ý muốn nổi giận, rít gào trung khí mườì phần: “Đồng Bách Hùng ta cầu kiến giáo chủ còn phải nghe tên tiểu nhân như người phân phó sao? Người nếu còn muốn ngăn cản ta gặp giáo chủ, cũng đừng trách ta không khách khí!”

Dương Liên Đình quả nhiên đã đem những người có thể đắc tội được cùng những người không thể đắc tội đều đắc tội qua hết một lượt sao.

“Đồng đường chủ bớt giận, Dương mỗ cũng không có ý khó xử, chính là giáo chủ chưa dậy tùy tiện thông báo chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của giáo chủ.” Tô Diễm chỉ có thể ôn tồn giải thích, nếu không lấy bản lĩnh vũ lực hiện tại của hắn, tùy tiện một chiêu cũng có thể làm cho anh xong đời.

Lời vừa ra khỏi miệng, chỉ thấy ánh mắt của Đồng Bách Hùng trở nên rất kỳ quái: “Dương Liên Đình, thằng nhãi người này hôm nay sao nói chuyện lại quái khang quái điều, một cổ tử toan hủ khí như vậy.”

Thật sự từ một tên nam sủng thô bỉ dựa vào bản sắc chuyển hình thành một tổng quản nhà nhận có lẽ, hiển nhiên không dễ dàng được người chấp nhận như vậy, Tô Diễm cảm thấy nội tâm của mình thật buồn khổ.

Nhưng Tô Diễm vẫn bày ra nụ cười thương hiệu như gió xuân quét vào mặt: “Đem qua giáo chủ lỗi Dương mỗ ra răn dạy một chút, Dương mỗ phát giác những chuyện làm trước kia thật sự quá mức, liền muốn từ hôm nay bắt đầu triệt để sửa chữa những sai lầm trước kia, vì thần giáo cố gắng một chút sức lực non nớt.”

Lập tức ánh mắt của Đồng Bách Hùng nhìn về phía Tô Diễm lại càng kỳ quái: “Người? Triệt để sửa chữa sai lầm trước kia?”

“Ngày sau mong rằng Đồng đường chủ giúp đỡ thêm.” Tô Diễm rất là khiêm tốn hơi hơi khom người, thái độ rất tốt.

Đồng Bách Hùng không kiên nhẫn phát tay: “Như thế nào giống như thay đổi cả người, ta là thô nhân, đừng tìm ta nói chuyện về mấy cái đấy, ta muốn gặp giáo chủ.”

“Không biết Đồng đường chủ là có chuyện quan trọng hay là...”

“Tự nhiên là có chuyện quan trọng, nếu không ta đến vào lúc này làm gì.” Đồng Bách Hùng rất là không kiên nhẫn đặt mông ngồi xuống thạch đặng (ghế đá) ở trong viện.

“Vậy Đồng đường chủ xin đợi một lát, để Dương mỗ đi vào bẩm báo giáo chủ.” Tô Diễm khách khách khí khí nói xong liền đẩy cửa đi vào, nhưng mới vừa đi vào chưa đến hai bước, một đạo ngân quang bỗng hiện lên, một cây tú hoa châm lóe sáng liền cắm lên cây cột ở phía sau.

Bất đắc dĩ kéo kéo khóe miệng, Tô Diễm phát hiện da gà phía sau cổ của mình có chút không an phận nhảy lên vài cái: “Xem ra giáo chủ đã tỉnh rồi.”

“Nếu là người khác, tùy tiện tiến vào như vậy đã chết rồi.” Cùng với tiếng ma xát rất nhỏ của quần áo, Đồng Phương Bất Bại từ trong phòng đi ra, mái tóc đen rối tung, có một loại biếng nhác rất khác.

Thật kinh diễm a.

“Là thuộc hạ du củ.” Bản lĩnh vũ lực rất thấp đành phải cung kính cúi đầu.

“Lại đây buộc tóc cho bốn tóa.”

“Vâng.”

Vì thế thời điểm gây sức ép xong đi ra ngoài, Tô Diễm nhìn thấy vẻ mặt Đồng Bách Hùng rất không kiên nhẫn, bộ dáng giống như tùy thời chuẩn bị tự mình tiến vào.

“Hùng đại ca chờ lâu.” Đồng Phương Bất Bại cùng Đồng Bách Hùng có vẻ quan hệ không tồi, cười với Đồng Bách Hùng cũng chân thành rất nhiều.

Đồng Bách Hùng nhìn thấy giáo chủ đại nhân đi ra, biểu tình không kiên nhẫn lập tức biến mất không thấy mà biến thành nghiêm túc: “Đồng Phương huynh đệ!”

“Đồng đại ca có chuyện quan trọng gì?” Đồng Phương Bất Bại nhắc y bào cũng ngồi xuống, chỉ còn một mình Tô Diễm đứng.

Biết địa vị của mình thấp, Tô Diễm đành phải ra dấu cho tỳ nữ đứng ở góc pha trà, sau đó bản thân chuẩn bị lui ra: “Nếu giáo chủ cùng Đồng đường chủ có chuyện quan trọng cần thương lượng, vậy thuộc hạ trước hết cáo lui.”

“Người cũng là người trong giáo, nghe một chút cũng không sao.” Nhìn thấy bộ dáng Tô Diễm tùy thời đều chuẩn bị rút lui, giáo chủ đại nhân tựa tiểu phi tiểu khoát tay áo.

Nhưng Đồng Bách Hùng cũng không thích tên tiểu nhân vốn gian nịnh ở đây nghe đại sự: “Đồng Phương huynh đệ, điều này...”

“Vô phương, Dương tổng quản bốn tọa vẫn tin được.” Tuy là nói như vậy, nhưng Đồng Phương Bất Bại vẫn lộ ra khí thế không cho người phản đối.

“Nếu như vậy người liền giữ đi.” Đồng Bách Hùng không quá hữu hảo trừng mắt nhìn Tô Diễm một cái liền bắt đầu nói chính sự, “Đồng Phương huynh đệ, hôm nay có một số huynh đệ bẩm báo nói phía nam có một số bang phái nhỏ bị giết, tên ta nhớ không được, nhưng cái thứ gọi là danh môn chính phái này lại đem tội danh ném hết lên người thần giáo chúng ta, có phải hay không nên...”

Vậy là đã chuẩn bị bắt đầu vào nội dung vở kịch sao?

“Việc nhỏ thế này không cần Đồng đại ca lo lắng, mặc cho bọn họ khoa chân múa tay đi.” Giáo chủ đại nhân một chút cũng không để ý phát tay.

Đồng Bách Hùng nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là lắc đầu, cười nói: “Cũng đúng, là ta lo lắng nhiều quá, tự làm cho danh môn chính phái này đi đầu đi. Nhưng mà...” Đồng Bách Hùng ngắc đầu liếc mắt một cái về phía Tô Diễm đang đứng yên lặng ở một bên, “Thằng nhãi người này sao hôm nay không tiến lời gièm pha với giáo chủ?”

Điều này...

“Giáo chủ anh minh thần võ, việc làm tự nhiên đều đúng.” Tô Diễm bày ra bộ dáng thiết tình thực lòng cúng bái giáo chủ.

Ánh mắt hồ nghi lại quét lên xuống hai lần, thấy Tô Diễm không có nửa điểm ý tứ muốn mở miệng, Đồng Bách Hùng ngượng ngùng nói: “Một khi đã như vậy, thế thuộc hạ liền cáo lui trước.” Tiếp theo ôm quyền một cái liền đi.

Tô Diễm nhìn về phía Đồng Bách Hùng rời đi mà không khỏi cười khổ bất đắc dĩ, mới vừa thu hồi tầm mắt liền chạm phải ánh mắt của giáo chủ đại nhân, vì thế liền sửa sang lại biểu tình, cung kính hỏi: “Giáo chủ có gì phân phó?”

“Tô Diễm.” Không nghĩ tới giáo chủ đại nhân đột nhiên gọi tên thật của anh, “Việc này người thấy thế nào?”

Việc này hỏi anh anh cũng không biết a. Tô Diễm xem tiểu ngạo giang hồ đã là chuyện của nhiều năm trước, khi đó xem lại là TV, hiện tại cơ bản cũng không có ấn tượng gì.

“Việc này ta cũng không cần quá để ý, dù sao hẳn là cũng không có quan hệ với thần giáo.” Có vẻ như giáo chủ đại nhân chỉ có ở thời điểm bị giết mới lên sân khấu nhĩ.

Thấy hỏi không ra đáp án, giáo chủ đại nhân cũng không cưỡng cầu: “Nếu không muốn nói thì quên đi. Tổng quản này, làm đã thuận tay chưa?”

Một chút cũng không thuận tay! Nhưng Tô Diễm nào có gan nói như vậy, cũng không muốn ở trước mặt Đông Phương Bất Bại nói sai trái của Dương Liên Đình, dù sao giáo chủ đại nhân vì hắn mà ngay cả tính mạng của mình cũng không cần để cầu tình cho hắn.

“Hiện tại có thể còn không quá thích ứng, qua mấy ngày hẳn là sẽ quen hơn.” Nhớ tới đồng sổ sách be bét trong thư phòng, Tô Diễm rất muốn dạy huyết thái dương, “Nhưng thuộc hạ khẩn cầu giáo chủ trọng chương giáo vụ.”

Giáo chủ đại nhân tựa hồ có chút kinh ngạc nhíu mày: “Cảm giác bàn tay nắm quyền to, người không thích?”

“Không thích.” Tô Diễm trả lời rất rõ ràng, rất thành khẩn, “Thuộc hạ cảm thấy chỉ có giáo chủ mới có thể phục chúng.”

Đông Phương Bất Bại khẽ nheo đôi con ngươi sâu thẳm, rất đẹp cũng rất nguy hiểm: “Nếu bốn tọa trọng chương giáo vụ, vậy người chẳng phải không có chuyện để làm sao?”

Chỉ có Đông Phương Bất Bại mới có thể có khí thế từ trên cao nhìn xuống tất cả giáo chúng như vậy, Tô Diễm anh đã tính toán rồi: “Ta chỉ muốn đứng ở phía sau người, cho người muốn làm cái gì đều có thể không cần cố kỵ chỗ nào là được rồi.”

“Bốn tọa mặc dù không có người, muốn làm chuyện gì cũng đều không có chỗ nào cố kỵ.” Giáo chủ đại nhân hiển nhiên vô cùng khinh thường.

“Điều đó cũng không nhất định.” Tô Diễm tựa tiểu phi tiểu nhìn giáo chủ đại nhân phong hoa tuyệt đại, “Nếu giáo chúng đều đối bụng, thì có thể sẽ không có ai vì giáo chủ đại nhân chém giết. Tiền thứ này, tuy nói tục, nhưng cũng rất quan trọng.”

“Vậy bốn tọa liền nhìn xem, người muốn như thế nào đứng ở phía sau bốn tọa.” Khí thế toàn thân của giáo chủ đại nhân càng mạnh, làm cho Tô Diễm cảm thấy tim hình như đập nhanh một chút, lại nhanh một chút.

Là loại cảm giác thật sung sướng cũng thật xa lạ.

6. Chương 5

Vì thế Tô Diễm cùng giáo chủ đại nhân cứ như vậy trải qua những ngày tường an vô sự, Tô Diễm cảm thấy mình sống thật sự rất thoải mái, mỗi ngày ngủ ở phòng trong viện của giáo chủ gần giáo chủ nhất, chỉ cần hậu hạ cuộc sống hàng ngày của giáo chủ, dù sao mức nước linh tinh cũng không cần anh làm, chỉ cần vắt khăn mặt, chải đầu mặc quần áo là được rồi, sau đó hầu hạ giáo chủ đại nhân ăn chút điểm tâm, chờ giáo chủ đại nhân đi tiền đường tạo uy tín là anh có thể chậm rì rì đến thư phòng xử lý cục diện rối rắm mà Dương Liên Đình bỏ lại.

Nhưng sự tình làm nhiều cũng thuận tay, vấn đề tài vụ trong một tháng Tô Diễm đã xử lý xong, tuy rằng hiện tại hiệu quả còn không rõ ràng, nhưng qua không lâu sau, anh tin tưởng của cải của thần giáo sẽ tăng lên như điều gặp gió. Chỉ là việc cấp bách giải quyết xong rồi, cũng phải vì giáo chủ đại nhân tính toán quyết định, dù sao hiện tại Hưởng Vấn Thiên cùng Nhâm Doanh Doanh đều còn không biết ở nơi nào trong giáo, anh cũng không muốn có một ngày hai người kia mang theo Nhâm Ngã Hành cùng Lệnh Hồ Xung xông vào giết giáo chủ đại nhân của anh.

“Hưởng Vấn Thiên người này... Người thấy thế nào?” Hiện tại thanh danh trong giáo của Tô Diễm cũng không quá tồi, nhưng vì tị hiềm cũng rất ít xuất hiện khi tiền đường nghị sự, nhưng vẫn nhìn không được hỏi.

Giáo chủ đại nhân nghiêng đầu qua, làm cho nắm tóc Tô Diễm cầm trong tay bị rút ra vài cái: “Hướng tả sứ là lão nhân trong giáo, không phải là hấn làm khó dễ người chứ?”

“Khó xử cũng không thể nói rõ.” Bản thân đem đám tài vụ kia dọn dẹp tốt lắm, hơn nữa vừa thấy chính là người của Đông Phương Bất Bại, Hướng Vấn Thiên chịu cao hứng mới là lạ, nhưng chỉ là ngẫu nhiên làm chút ngáng chân vẫn còn trong phạm vi chịu được của anh, “Hấn là người của Nhâm Ngã Hành, người không... Đề phòng chút nào sao?”

Lần này giáo chủ đại nhân dứt khoát quay đầu, tóc trên tay Tô Diễm rút hơn phân nửa, chẳng qua nhìn thấy ánh mắt sáng tối bất định của giáo chủ đại nhân, anh cũng không không biết xấu hổ mà bảo giáo chủ đại nhân ngoan ngoan đừng nhúc nhích để cho anh chải đầu.

“Người có biết, cũng không ít nhĩ.” Năm ngón tay thon dài nắm lấy cằm của Tô Diễm kéo người lại gần, hô hấp của giáo chủ đại nhân phun ở trên mặt anh không khỏi làm cho Tô Diễm có chút tâm viên ý mã.

Nhưng mà Đông Phương Bất Bại cũng sẽ không bởi vì chút việc nhỏ này mà giết anh chứ. “Chuyện ta biết cũng không tính ít, có lẽ vào lúc nào đó ta sẽ nói cho người. Nhưng ta là đứng ở bên phía người, người yên tâm đi.” Chờ thêm một thời gian nữa trong tay anh có chút thực lực, liền bắt đầu san bằng một chút tai họa ngầm không an toàn đi.

“Đứng ở bên phía ta là ý gì?” Giáo chủ đại nhân tựa tiểu phi tiểu nhìn vẻ mặt rất chân thành của Tô Diễm, lại kéo gần khoảng cách giữa hai người thêm một chút.

Tô Diễm không thèm để ý da ở cằm sẽ bị trầy đau, lòi ra một nụ cười cực kỳ dịu dàng: “Chính là ý tứ muốn cùng người đứng chung một chỗ, cho xung quanh người không có gì ụy hiếp.”

“Chẳng lẽ bốn tọa đã kém cõi đến mức cần người tới bảo vệ?”

“Chính là bởi vì ta thích người, nghĩ muốn bảo vệ người, về phần ta có thể làm được bao nhiêu... Ta sẽ cố gắng thử xem xem.” Thừa dịp hiện tại hai người cách gần như vậy, Tô Diễm rất là trực tiếp vươn đầu về phía trước dò xét, sau đó chạm vào đôi môi gần trong gang tấc của giáo chủ đại nhân, thật mềm, tựa như trong tưởng tượng của anh vậy.

Chính là đậu hủ này còn ăn không đến ba giây đã bị giáo chủ đại nhân bóp cằm kéo ra, giáo chủ đại nhân khó được cau mày, thanh âm cũng trầm xuống: “Người cho là bốn tọa không dám giết người?”

Đối với thân thể của Dương Liên Đình phỏng chừng thật đúng là không hạ thủ được. Chính là Tô Diễm xem nhẹ cảm giác cằm bị bóp rất đau, cũng thu hồi vẻ tươi cười nhất quán trên mặt: “Ta là thật sự. Nếu là nói với tình nhân, ta so với Dương Liên Đình còn săn sóc gấp trăm lần, càng máu chốt chính là, ta là thật thích người.”

Không giống Dương Liên Đình chỉ là vì quyền thế mà lợi dụng thiệt tình của người. Nhớ tới tình cảnh máu chảy đầm đìa khi vừa mới xuyên qua, đến bây giờ Tô Diễm vẫn cảm thấy thật sự là rất thô bạo.

Giáo chủ đại nhân vẫn đang duy trì loại tư thế bóp cằm người làm cho người ta phải khom lưng xuống, nhìn Tô Diễm một lúc lâu sau, cuối cùng lại chỉ là thản nhiên mở miệng: “Người nghĩ muốn cái gì.”

“Muốn người, thậm chí nghĩ muốn người.”

“Vậy mấy tháng qua người thu mua lòng người lại là ý gì?” Tô Diễm chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lạnh trong lòng cũng lạnh lạnh, thậm chí sát khí của giáo chủ đại nhân quả thật lợi hại.

Chính là quả thật anh không hề có ý niệm khác trong đầu: “Không phải ta đã nói sao, ta chỉ muốn đứng ở phía sau người, cho người muốn làm cái gì cũng đều có thể không cần cố kỵ chỗ nào. Dù sao phong bình ban đầu của thân thể này... Không tốt lắm, nếu không làm chút gì, rất nhiều chuyện cũng sẽ không dễ làm.”

“Hừ.” Giáo chủ đại nhân hừ lạnh một tiếng, nhìn qua một chút cũng không tin tưởng.

“Vậy giáo chủ nghĩ, ta muốn cái gì hử?” Tô Diễm lộ ra nụ cười rất là sáng lạn, nghiêng đầu với lại với về phía giáo chủ đại nhân.

Lập tức giáo chủ đại nhân liền trầm mặc. Tô Diễm quả thật biểu hiện rất an phận thủ thường, càng là như vậy, lại càng có vẻ khả nghi.

“Hiện tại trong giáo trên dưới chỉ nhận một mình Đông Phương giáo chủ người, cái gì Hướng tử sử mười đại trưởng lão đã sớm bị bọn hắn xem nhẹ, giáo chủ phân đến nhiều tiền tài cho các huynh đệ, còn không phải đều mang ơn đối với giáo chủ? Người ta căn bản không nhớ rõ có ai là Dương tổng quản. Người nói, ta muốn cái gì?”

“Ngày ấy thân thể của ta người đã xem qua, người còn...?” Đông Phương Bất Bại nhíu mày, lực đạo trong tay cũng giảm nhẹ không ít.

Đông Phương Bất Bại là hâm mộ nữ tử nữ, chính là tự cung giải quyết xong biến thành... Tô Diễm nghĩ vậy cũng không nhẹn được mà nhíu mày.

Than nhẹ một hơi, Tô Diễm cũng nở nụ cười: “Giáo chủ đáng người không tồi, làn da vuốt cũng nhẵn nhụi, ôm thật thoải mái.” Nếu giáo chủ đại nhân còn thứ kia, xem uy áp của giáo chủ đại nhân, không chừng anh còn phải nằm xuống làm thụ mất.

“Bổn tọa nhìn người thật sự là muốn chết.” Đến ngay cả thời điểm y sủng Dương Liên Đình nhất, người kia cũng không có can đảm nói những lời này với y.

Hậu quả của việc trực tiếp thừa nhận sát khí của Đông Phương giáo chủ chính là Tô Diễm cảm thấy da gà toàn thân đều đang nhón nháo muốn khiêu vũ, tim cũng đập nhanh hơn, nhưng hôm nay lá gan của Tô Diễm lại đặc biệt lớn, dưới loại tình huống này còn cười được: “Mệnh thì ta còn muốn, ở Hắc Mộc Nhai muốn chết thật sự không khó, chỉ cần ta nhảy ra trước mặt Hướng Vấn Thiên, hắn nhìn thấy không có ai phòng chừng liền một đao đánh chết ta.”

“Hắn dám!” Cơ hồ là theo bản năng liền thốt ra câu này, Tô Diễm cảm giác sát khí đánh sâu vào trên người mình càng mạnh, nụ cười trên mặt lại càng thêm sáng lạn. Mà giáo chủ đại nhân cũng phát hiện phương hướng phản ứng của mình có chút không đúng, sắc mặt lại quỷ bí khó phân biệt.

“Chúng ta cùng một chỗ thử xem đi, nói không chừng người cũng sẽ yêu thương ta.” Tô Diễm lại nhướn người về phía trước, nụ cười vô cùng sáng lạn, “Hơn nữa người xem, không phải người đối với ta cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác. Nếu có một ngày ta mất, người sẽ không cảm thấy có gì không thói quen sao? Nếu ta bị người một đao đánh chết hoặc là một kiếm đâm thủng ngực, người sẽ không cảm thấy có một chút khổ sở sao?”

“Im miệng!” Giáo chủ đại nhân quát chói tai một tiếng cắt đứt câu chuyện, sắc mặt đã trầm đến có thể nhỏ nước, “Tô Diễm, người nghĩ bổn tọa thật sự sẽ không giết người sao?”

Kỳ thật trực tiếp thừa nhận uy áp cùng sát khí của giáo chủ đại nhân không cần thật sự sẽ chết người nha. Tô Diễm cười khổ trong lòng, coi nhẹ cổ mùi tanh trong miệng mình kia: “Nếu giáo chủ vô tình, vậy liền coi như hết. Hôm nay coi như ta chưa từng nói qua những lời đó. Vậy thuộc hạ có thể cáo lui trước không?”

Giáo chủ đại nhân rút cuộc buông lỏng tay ra, quay mặt ra hướng ngoài cửa sổ, thanh âm cũng thêm phần trầm thấp: “Đi xuống đi.”

Tô Diễm xoa xoa cằm, cảm thấy ngày mai nhất định sẽ xanh tím, thở dài, đi thẳng đến trước cửa sổ đang mở rộng đóng rồi khóa kỹ lại: “Ban đêm gió lớn, xin giáo chủ cẩn thận phong hàn.” Dứt lời liền trực tiếp đi ra ngoài, quay về phòng của mình.

7. Chương 6

Bắt đầu từ ngày hôm sau, Tô Diễm liền không dám chủ động nói với giáo chủ đại nhân một câu, nghĩ đến buổi tối ngày đó quả thật cũng trêu chọc có chút thái quá, cái gì định lực ban đầu đều không thấy, nhìn thấy đậu hủ gần trong gang tấc liền cứ trôi chảy mà ăn thôi, kết quả người không hay ho còn không phải chính bản thân anh. Chỉ là... Thật sự xúc cảm mềm mại tốt lắm a...

“Dương tổng quản?” Trần Ngôn ho nhẹ một tiếng, túm lấy suy nghĩ đang không biết lang thang ở nơi nào của Tô Diễm trở lại, “Dương tổng quản cảm thấy phương pháp này có được không?”

Tô Diễm nhìn tờ kỉ trương Trần Ngôn đưa cho anh, bên trong là nói về vấn đề nhân hiệu và chế độ thể hội viên trong dây chuyền mở *** mà Tô Diễm nói cho hắn mấy ngày hôm trước, trong tờ kỉ trương là phương án thực thi cụ thể mà mấy quản sự cùng nhau thương lượng ra. Tô Diễm đã bị chuyện đó làm rối rắm nhiều ngày, hôm nay lại cảm thấy mệt, nhìn lướt vài lần cảm thấy không có vấn đề gì, liền buông tờ giấy xuống: “Mấy ngày nay không có tâm trạng, mong Trần đại ca thứ lỗi.” Bởi vì sinh ý, Trần Ngôn thường tìm đến Tô Diễm, sau khi hai người quen thuộc, ở chung cũng thả lỏng không ít.

“Thuộc hạ thấy Dương tổng quản đã nhiều ngày đều rất không yên lòng a, là có chuyện gì khó xử sao?” Trần Ngôn thân thiết hỏi, rồi sau đó dường như đột nhiên nhớ tới cái gì liền đề thấp thanh âm, “Chính là Hướng tử sứ lại...”

Tô Diễm nhìn thấy vẻ mặt Trần Ngôn là thật sự quan tâm đến anh, vội khoát tay: “Không phải, hắn gần đây không làm gì khó xử ta, là một ít việc tư của chính bản thân Dương mỗ...”

“Dương tổng quản nếu có việc gì khó xử thì cứ nói ra, hiện giờ đến ngay cả mười đại trưởng lão cũng khen Dương tổng quản không dứt miệng, nếu là cần dùng chút phương tiện cũng dễ dàng.”

Mấu chốt là vấn đề của mình những người này đều không giải quyết được a.

“Sao vậy, Dương huynh đệ có chuyện gì khó xử?” Thanh âm trung khí mười phần truyền đến từ ngoài cửa, đồng bách dùng bước nhanh vào bên trong, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Tô Diễm, “Trong giáo này không phải là còn có người làm khó dễ người chứ? Nói ra ta kéo hắn đi tìm giáo chủ!”

“Kỳ thật Dương mỗ không có chuyện quan trọng gì cả, chỉ là một ít việc tư lẩn quẩn trong lòng của chính mình thôi.” Tô Diễm liên tục xua tay, thật sợ Đồng Bách Hùng xằng bậy. Từ sau khi Đồng Bách Hùng cảm thấy thẳng thắn họ Dương này quả thật không giống với trước kia, cũng sẽ không cả ngày nói đâm anh nữa, sau khi quen thuộc thì liền biểu lộ bản tính, lòng dạ ngay thẳng nên miệng nói ra cũng không cần lưu ý gì cả.

“Việc tư? Việc tư gì cũng nói với ta đi?” Đồng Bách Hùng cảm thấy rất hứng thú lập tức nhào người lên, thấy bộ dáng Tô Diễm có vẻ không định mở miệng, liền nổi lên hưng trí dự đoán, “Dương huynh đệ hiện tại không lo tiền, cũng không lo khi làm việc có người ngáng chân, lại càng không lo giáo chủ khó xử, chẳng lẽ là... Sầu nữ nhân?”

Anh nhìn qua thiếu nữ nhân sao!!!

“Cũng đúng, Dương tổng quản đã vài tháng không tận tình khoái hoạt một hồi nhỉ?” Không nghĩ tới Trần Ngôn lại cũng đồng ý với quan điểm này, vẻ mặt nghiêm túc chân thành, “Tuy nói cưới vợ không vội, thiếp phòng này cũng có thể nên an bài hai phòng, hầu hạ giáo chủ, trở về trong phòng cũng có nhuyến ngọc ôn hương trong ngực, chẳng phải rất tuyệt sao?”

Trần đại ca, ngài có thể không lấy khuôn mặt nghiêm túc như vậy nói loại chuyện này không?

“Ta...” Ngay lúc Tô Diễm vừa định mở miệng cãi lại vài câu, Đồng Bách Hùng đã bắt đầu hưởng ứng.

“Dương huynh đệ người yên tâm, chuyện này liền bao ở trên người ta đi, ta lập tức cho người tìm cho người mấy cô gái xinh đẹp dịu dàng đưa vào trong phòng!” Nói xong người đã đứng lên, rất là tích cực chuẩn bị đi “làm việc”.

Chính là thật sự không phải tình huống này nha!

Tô Diễm đứng dậy đuổi theo, nề hà Đồng Bách Hùng mang theo võ công bước chân cũng rất nhanh, anh mới đuổi tới cửa người đã không thấy rồi.

“Dương tổng quản cứ yên tâm đi, Đồng đường chủ làm việc là có thể tin tưởng.” Trần Ngôn nghĩ là Tô Diễm đang ngưỡng ngùng, vội an ủi.

“... Quên đi.” Cùng lắm thì đợi cô nương đó đến lại trả về.

Chờ đến thời điểm Tô Diễm làm xong mọi chuyện có thể trở về phòng an tâm nghỉ ngơi một chút thì đã là chạng vạng. Mấy ngày nay giáo chủ đại nhân không hề để ý đến anh, ăn cơm cũng không cần anh hầu hạ, Tô Diễm một bên day day huyết thái dương phát đau, một bên đẩy cửa phòng ỏ, mới vừa giương mắt định rót chén nước để uống, liền nhìn thấy Đông Phương Bất Bại đang ngồi ở trên ghế trong phòng anh, sắc mặt rất là khó chịu nhìn anh.

“Giáo chủ... Có việc?” Tô Diễm tiến lên hai bước, đặt một cái chén không trước mặt giáo chủ rồi rót trà vào. Mấy ngày nay anh không có làm cái gì nhà, giáo chủ đại nhân người tức cũng quá lâu đi.

“Hừ, có việc?” Giáo chủ đại nhân hừ lạnh một tiếng, “Vừa rồi Đồng đại ca đưa người vào trong viện này, mấy mỹ quyến như hoa như ngọc đang ở trong phòng nhỏ phía sau đợi đấy. Bồn tọa còn không biết hóa ra thật đúng là bạc đãi người a.”

Vậy là thật sự đưa tới... Tô Diễm đau đầu day day huyết thái dương, mỗi một khoát tay áo: “Việc này cũng không phải bồn ý của ta, chỉ là Đồng đường chủ quá mức nhiệt tâm thôi.”

“Quá mức nhiệt tâm?” Trong mắt giáo chủ đại nhân rõ ràng viết chính là châm chọc, “Bồn tọa thấy Dương tổng quản chưa hẳn là không nghĩ đi.”

“Ta cho dù nghĩ, cũng chỉ nghĩ tới muốn một người, người kia là ai người có biết đấy.” Tô Diễm rất là bất đắc dĩ, vì sao đầu năm nay nói thật cũng không ai tin chứ?

“Bồn tọa nhưng lại đoán không ra tâm tư của Dương tổng quản.” Đông Phương giáo chủ lạnh lùng cười, đứng dậy người đã muốn đi, “Người nếu muốn làm cái gì thì liền chuyển ra khỏi nơi này đi, đừng làm bẩn nơi ở của bồn tọa!”

Tô Diễm chỉ cảm thấy hôm nay thật là mệt đến hoảng, nhìn thấy Đông Phương Bất Bại thật sự muốn đi, liền cảm thấy trong lòng lên men, chất muốn chết, đưa tay liền trực tiếp kéo cánh tay của người ta lại, thấp giọng nói: “Người nếu không tin ta cũng không có cách nào, những người phía sau đó ta sẽ xử lý. Người...”

Đông Phương Bất Bại lại trực tiếp hất Tô Diễm ra, âm thanh lạnh lùng nói: “Chuyện của Dương tổng quản, tự mình xử lý cũng không sao cả.”

Bị hất ra Tô Diễm chỉ cảm thấy sự khó chịu trong người nhất thời lại càng tăng thêm rất nhiều, hít sâu mấy hơi lại cảm thấy cổ họng nghẹn lại, ho khan một tiếng, một búng máu liền phun ra.

“Tô Diễm!” Tô Diễm chỉ cảm thấy bị người ôm cổ thật mạnh, vết máu dính đầy trên người mình cũng dính lên người giáo chủ đại nhân, chỉ là ngẩng đầu lại nhìn thấy lo lắng không thể che giấu của người nọ, liền không nhịn được mà nở nụ cười.

“Người vẫn có chút để ý đến ta đúng không.” Tưởng tượng đến điều này, Tô Diễm liền cảm thấy kỳ thật khó chịu trên người cũng không có gì.

Chỉ là giáo chủ đại nhân lại vô tâm tình nói cái này với anh, một tay liền bắt mạch của Tô Diễm, mày nhăn lại: “Người từ khi nào chịu nội thương?”

“Nội thương?” Tô Diễm tỏ vẻ mình thật mê mang, anh xuyên qua đến bây giờ còn không có người động tay với anh nha, “Đây là nội thương?”

“Người khi nào bị thương chẳng lẽ chính mình cũng không biết sao!” Giáo chủ đại nhân nhìn thấy vết máu trên quần áo cảm thấy thật chói mắt, tâm tình càng thêm không tốt.

Tô Diễm nghiêm túc nghĩ nghĩ, cuối cùng có chút do dự nói: “Ngày ấy ta từ trong phòng người đi ra liền cảm thấy có chút không đúng, có thể hay không là giáo chủ người thần công cái thể...”

“Người chẳng lẽ không biết dùng nội lực ngăn cản sao!”

“Ta... Không biết dùng a...” Tô Diễm cúi đầu không ngừng cười khổ. Tuy rằng Dương Liên Đình võ công không cao, chỉ là võ công không cao này anh căn bản còn không biết dùng nữa.

Vì thế lòng mày của giáo chủ đại nhân nhíu càng chặt. Tô Diễm sau một lúc lâu không đợi được giáo chủ đại nhân nói tiếp, vừa định ngẩng đầu nói chút gì đó, liền cảm nhận một cổ lạnh như băng nói không rõ là

cái gì đang dọc theo cổ tay phải của anh chạy lên trên, liền kinh ngạc nhìn giáo chủ đại nhân, không biết nói cái gì mới tốt.

“Bổn tọa dùng nội lực điều trị cho ngươi, tĩnh tâm.” Giáo chủ đại nhân thần nhiên liếc mắt nhìn Tô Diễm một cái, uy áp phát ra làm cho Tô Diễm thành thật ngậm miệng. Tô Diễm không khỏi cười khổ trong lòng, đây quả nhiên là một thế giới mà vũ lực cao thì có địa vị a.

Tô Diễm liền đứng không nhúc nhích như vậy cho đến khi cổ lương khí đang chuyển vận kia chấm dứt, chờ tay Đông Phương Bất Bại vừa mới rút về, Tô Diễm liền trực tiếp đưa tay ôm lấy người. Cảm giác ***g ngực được lấp đầy làm cho Tô Diễm thỏa mãn thở dài một hơi, lại theo bản năng buộc chặt hai cánh tay, anh tựa đầu lên vai giáo chủ đại nhân, thấp giọng nói: “Đông Phương, chúng ta thử xem đi, cùng một chỗ thử xem.”

Giáo chủ đại nhân lại bất ngờ không một chương đánh bay người đi, chỉ là thanh âm lạnh lùng: “Lần trước không phải đã nói ngươi đừng nói với ta những lời này sao? Huống hồ hiện giờ mỹ tử đều đã đưa vào trong phòng, ngươi còn có mặt mũi nói thế với ta hả?”

Tô Diễm thấp giọng cười rộ lên, rung lên làm cho đầu vai Đông Phương Bất Bại có chút tê tê: “Ngươi như vậy là đang ghen sao?” Dứt lời lại ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm của người nọ, “Ta là nghiêm túc.”

Cùng Tô Diễm đối diện một lát, giáo chủ đại nhân lại quay mặt đi trước, thấp giọng hỏi: “Ta không phải nữ tử, cũng không là nam tử, ngươi rốt cuộc coi trọng ta chỗ nào...”

“Thời điểm chúng ta vừa mới gặp mặt ngươi nên biết, thân thể ngươi thế nào ta sẽ không để ý. Ta thích chính là con người của ngươi, nếu ngươi biến thành một nữ tử ta ngược lại còn không thích đấy.” Tô Diễm quay đầu giáo chủ đại nhân lại, nghiêm túc nói, “Ngươi chỉ cần nói cho ta, ngươi đáp ứng, hay là không đáp ứng.”

“Tô Diễm, ngươi không khỏi quá mức làm càn.” Giáo chủ đại nhân cau mày nhìn người to gan lớn mật trước mặt này, chẳng lẽ hẳn thực cảm thấy mình sẽ mềm lòng với hắn?

“Ta nếu không bắt chấp như thế, chỉ sợ đời này cũng đừng nghĩ làm cái gì với ngươi.” Tô Diễm cười nhẹ, rất là tiêu sái, rồi sau đó trực tiếp giữ chặt cái gáy của Đông Phương giáo chủ, hôn lên.

Đôi môi mềm mại này, hôn lên thật sự thoải mái. Cái lưỡi ẩm áp dịu dàng liếm qua đôi môi tuy hơi mỏng nhưng cũng rất thoải mái, Tô Diễm cực kỳ hưởng thụ chậm rãi hôn, cạy mở khớp hàm của Đông Phương giáo chủ dịu dàng xông vào. Tuy rằng nghe nói trước kia giáo chủ đại nhân có tám phòng tiểu thiếp, nhưng có vẻ hôn kỹ cũng không quá tốt. Tô Diễm cảm giác hô hấp của người đang ôm dần dần trở nên dồn dập, rất là mỹ mãn nhẹ nhàng đảo qua hàm trên của người đó, đổi lấy hô hấp của người nọ cứng lại.

Nụ hôn vừa chấm dứt, không đợi giáo chủ đại nhân phát hỏa, Tô Diễm đã đem người ôm lấy, mang theo một chút thở dốc ghé vào lỗ tai y thấp giọng nói: “Chúng ta thử xem đi, nếu không được lại tách ra là được. Nếu ngươi đồng ý, liền ôm ta một cái.”

Thân thể hơi kéo căng trong lòng ngực cứng đờ hồi lâu, cuối cùng vẫn thả lỏng, hai tay thon dài hữu lực chậm rãi ôm lấy người này.

8. Chương 7

Tâm tình Tô Diễm bắt đầu tốt giống như trước nay chưa từng tốt, thậm chí lớn mật đưa tay xoa khuôn mặt của giáo chủ đại nhân, sờ soạng tí mỉ.

“Đã sờ đủ chưa?” Giáo chủ đại nhân vẻ mặt thần nhiên nhìn vẻ mặt cảm thấy mỹ mãn của Tô Diễm, khẩu khí cũng thần nhiên.

“Như thế nào sờ đều không đủ.” Tô Diễm lần thứ hai hôn nhẹ lên đôi môi đậm màu của giáo chủ đại nhân, rồi sau đó kéo một bàn tay của giáo chủ đại nhân lại, “Nhưng mà bây giờ chúng ta đi ăn cơm trước đi, ta đói bụng.”

Giáo chủ đại nhân nhẹ nhàng tránh ra, phát hiện người này nắm rất chặt liền không hề rút lại nữa, chỉ là thần nhiên liếc mắt nhìn bàn tay đang nắm chặt của hai người: “Chúng ta cứ như vậy đi ra ngoài?”

“Cũng đúng, đi ra ngoài như vậy, những người khác thấy được còn tưởng người động thủ với ta ở trong phòng.” Tô Diễm thả tay ra, xoay người lấy từ trong tủ quần áo ra hai chiếc ngoại sam, đầu tiên cởi chiếc định thay trên người mình, vừa định vì giáo chủ đại nhân thay quần áo, ngoại sam trong tay đã bị giáo chủ đại nhân giật đi. Nhìn thấy ngón tay thon dài của giáo chủ đại nhân cởi ra vạt áo của mình, Tô Diễm liền cảm thấy tâm tình cực kỳ tốt.

Tô Diễm lại cầm lấy tay của giáo chủ đại nhân, khẽ cười nói: “Thỉnh giáo chủ đại nhân đi trước, nam sủng ta này đi theo phía sau là được rồi.”

Từ nam sủng này làm cho mảy giáo chủ đại nhân hơi hơi nhúu lại, lại nhắc chân đi ra ngoài: “Người đây là lấy nam sủng của bổn tọa cho là mình?”

“Ta muốn làm chính là tình nhân của ngươi, nhưng người bên ngoài lại chưa hẳn xem như vậy.” Tô Diễm thật ra lại không có nửa điểm ngưng ngừng, trực tiếp bước theo sau Đông Phương Bất Bại, “Nam sủng luôn bị cho là địa vị thấp nhất không phải sao?”

“Ngươi không thêm để ý điều này?” Đông Phương Bất Bại nghe bước chân phía sau, quay đầu lại nhìn Tô Diễm, thần sắc có chút cổ quái.

Tô Diễm trước tiên đón lấy bữa tối Lục Nhi đứng ở cách đó không xa đưa tới, sau đó giúp giáo chủ đại nhân ngồi xuống: “Ta vì sao phải để ý điều này? Dù sao hai chúng ta tự mình hiểu được chuyện gì là được rồi. Hơn nữa...” Tô Diễm tựa tiểu phi tiểu nhìn giáo chủ đại nhân, “Cho dù ta nói không phải, ngươi cảm thấy có người tin sao?”

Cho đến khi bắt đầu thưởng đồ ăn, Tô Diễm mới rất là luyến tiếc buông tay giáo chủ đại nhân ra, bắt đầu chia thức ăn cho giáo chủ đại nhân, đương nhiên, chính anh cũng rất không khách khí ngồi cùng bàn cùng ăn: “Mấy ngày này có ngoan ngoãn ăn cơm không?”

“Chẳng lẽ ngươi cho là, không có ngươi, bổn tọa ngay cả cơm cũng không ăn?” Giáo chủ đại nhân chậm rãi ăn đồ ăn càng ngày càng nhiều trong bát, lông mi cũng chưa thêm nâng một chút.

Tô Diễm không thêm để ý khẽ cười một tiếng: “Là ta bởi vì ngươi thật không nuốt xuống được sao?”

Vì thế giáo chủ đại nhân cùng Tô Diễm chính thức bắt đầu thử kết giao, tuy khi đó Tô Diễm nói nếu không được thì lại chia tay, nhưng anh cũng chỉ là nói cho có mà thôi, nếu như giáo chủ đại nhân đã ôm lấy anh, vậy quả quyết không có đạo lý lại buông tay.

“Đông Phương, chúng ta cùng ngủ đi.” Tay Đông Phương Bất Bại vừa mới nói lỏng đai lưng, chợt nghe thấy thanh âm của Tô Diễm ở ngoài cửa, bước chân tiến gần, chỉ chốc lát sau đã xuất hiện ở phía sau y.

Giáo chủ đại nhân nhìn thấy Tô Diễm một tay ôm gối đầu một tay kia cầm theo một bọc vải nhỏ thì biết người này chủ mưu đã lâu, nhưng liếc liếc mắt thấy trên mặt hắn mang theo nụ cười lo lắng, rồi lại nói không ra lời đuổi người.

Thấy giáo chủ đại nhân không phản đối, Tô Diễm đã quăng bọc nhỏ được gói kỹ kia lên bàn, ôm gối đầu đặt lên trên giường, cũng rất là tự nhiên bước qua cởi áo cho giáo chủ đại nhân. Chỉ là tay mới chạm đến đai lưng, giáo chủ đại nhân lại lùi ra sau nửa bước.

Có thể làm cho giáo chủ đại nhân lui, chỉ sợ cũng có một mình Tô Diễm đi.

“Bổn tọa tự mình làm.” Giáo chủ đại nhân chuyển mắt, không muốn nhìn khuôn mặt mang theo ý cười kia của Tô Diễm, lại không biết vì sao tim đập nhanh hơn.

“Trước kia thời điểm thuộc hạ hầu hạ giáo chủ, cũng không thấy giáo chủ như thế, sao hiện tại ngược lại...” Tô Diễm không ngừng cố gắng đưa tay về phía đai lưng, lúc này giáo chủ đại nhân lại không trốn nữa. Thời

điểm Tô Diễm lột bỏ ngoại sam rồi trung y đang chuẩn bị lột nốt cả nội y, cổ tay lại bị nắm.

“Chỉ mấy ngày chưa hầu hạ bồn tọa mà đã quên hầu hạ như thế nào rồi sao?” Ngón tay đang nắm lấy cổ tay Tô Diễm của giáo chủ đại nhân chậm rãi dùng sức, nhìn thấy biểu tình có chút ăn đau của Tô Diễm mới thả lỏng lực đạo, đi qua người anh tự lên giường nằm.

Tô Diễm bất đắc dĩ thở dài một hơi, đành phải ngoan ngoãn cởi bỏ quần áo của mình, vừa định thổi tắt ngọn nến đã thấy giáo chủ đại nhân vươn một bàn tay từ trong chăn ra, vung lên cực kỳ tao nhã, lập tức trước mắt trở nên tối đen. Tô Diễm sờ soạng đi đến trước giường, xốc chăn chui vào, liền đưa tay ôm giáo chủ đại nhân vào trong ngực.

Thân thể trong lòng hơi căng lên, thanh âm cũng lạnh liệt: “Tô Diễm, người chớ nên được một tác lại muốn tiến một thước.”

“Nhưng mà ôm Đông Phương người thật sự quá thoải mái nha.” Tô Diễm thỏa mãn than nhẹ một tiếng, cảm khẽ cọ cọ lên đỉnh đầu giáo chủ đại nhân, “Sớm biết thế liền sớm đến đây, trong chăn lạnh như vậy ngủ cũng rất không thoải mái.”

“Người đã có mi tì ẩm giường, làm gì ủy khuất bản thân mà đến chỗ của ta?” Đông Phương giáo chủ giầy giụa thất bại chỉ phải nằm ở trong lòng Tô Diễm hừ lạnh một tiếng, nghe vào trong tai Tô Diễm lại làm cho anh không tự giác được cười rộ lên trong bóng đêm. Giáo chủ đại nhân nhà anh vẫn còn quá để ý đến chuyện này a.

“Những người khác ta không muốn ôm, thăm nghĩ ôm người.” Tô Diễm rút ra một bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve lên khuôn mặt giáo chủ đại nhân, “Còn có một chuyện ta muốn thương lượng với người.”

Giáo chủ đại nhân rất muốn hất cái tay đang vuốt ve trên mặt kia, nhưng hai tay đều bị Tô Diễm đặt ở trong lòng ngực nên đành phải thôi: “Người có chuyện gì mà lại tới tìm ta thương lượng?” Y nhớ rõ từ lúc Tô Diễm tiếp nhận chuyện của Dương Liên Đình đến nay, chưa từng cùng y thương lượng cái gì, đều là làm một mình.

“Ta muốn... Học võ.” Tuy rằng tối, nhưng giáo chủ đại nhân vẫn thấy được đôi mày hơi hơi nhăn lại của Tô Diễm, cùng với thần sắc có chút ngưng trọng.

“Vì sao?”

Tô Diễm có chút ngượng ngùng nở nụ cười: “Ta cũng không muốn lần sau lại bị thần công cái thể của giáo chủ đại nhân làm cho kinh sợ, bị nội thương mà bản thân cũng không biết.”

Nghĩ đến sáng nay mình chỉ tùy ý hất tay người này ra đã khiến cho hãn học máu, giáo chủ đại nhân cũng không tránh khỏi nhíu mày, người này võ công vốn thấp kém, hiện nay lại vô cùng thâm hiểm, nếu lần sau lại bị sát khí gây thương tích...

“Người muốn luyện loại võ công nào?” Đông Phương giáo chủ tâm tư động dậy, nghĩ tới một loại khả năng sau lại nhíu mày.

Tô Diễm nhăn mũi, có chút bất đắc dĩ nói: “Bình thường là được rồi, loại giống như quỳ hoa bảo điển cũng đừng cho ta, xem không hiểu, quá mức thâm thúy cũng đừng nghĩ, ta sợ ta xem không hiểu. Ta học võ cũng là muốn về sau nếu có chuyện gì, đừng bị sát khí của người làm chấn động hoặc là ngáng chân sau của người là được rồi.” Ít nhất đừng dọa người như vậy, phải chết còn muốn Đông Phương cầu tình cho anh.

Thần kinh căng thẳng của giáo chủ đại nhân thả lỏng, bắt đầu suy nghĩ coi dạng võ công nào mới thích hợp: “Trong thần giáo tuy không ít bí tịch, nhưng nếu không muốn thâm thúy, chỉ sợ không nhiều lắm, mà tư chất của người... E là có thể luyện được lại càng ít, đợi ngày mai ta luyện công xong sẽ đi tìm xem.”

“Ta và người cùng đi.” Tô Diễm rất là vui vẻ ôm người vào sát một chút, nhẹ nhàng thổi một hơi vào bên tai giáo chủ đại nhân, “Ta chính là ngay cả huyết đạo cũng không nhận ra được, còn chờ Đông Phương người dạy ta nhận biết huyết nha.”

Hơi thở bên tai làm cho lỗ tai giáo chủ đại nhân hơi ngứa, mặt đã hơi nóng, đưa tay đẩy Tô Diễm ra một chút, giáo chủ đại nhân thần nhiên hỏi: “Người muốn ta dạy người như thế nào?” Xem ý cười trên mặt người này, chỉ sợ...

“Còn phải làm phiền giáo chủ đại nhân chỉ điểm ở trên người thuộc hạ.” Thanh âm này nghe thế nào lại mang theo chút đắc chí chứ, “Một ngày mười thì thế nào?”

9. Chương 8

“Đây là huyết Thiên Trung.” Ngón tay giáo chủ đại nhân nhẹ nhàng điểm ở ngực Tô Diễm, sau đó thu về, “Mười huyết đạo hôm nay người phải nhớ cho kỹ, huyết đạo kinh mạch nếu xảy ra sai lầm chính là chết.”

“Ta biết.” Vẻ mặt tươi cười của Tô Diễm rất là sáng lạn, trên người cũng bị giáo chủ điểm đến điểm đi có chút nóng lên, vì thế xoay người một cái, liền đề lên giáo chủ đại nhân.

Giáo chủ đại nhân đẩy hai cái lại đẩy không ra, vì thế tức giận nhìn người đang đề trên mình: “Làm gì?”

Tô Diễm nhìn biểu tình của giáo chủ đại nhân, nội tâm lại âm áp, mấy ngày nay biểu tình của giáo chủ đại nhân càng ngày càng nhiều, không bao giờ là bộ dáng như nhìn xuống chúng sinh đối với giáo chúng kia nữa, “Không có gì, chỉ là mới vừa rồi giáo chủ sở soạn hồi lâu ở trên người thuộc hạ, làm cho thuộc hạ có chút tâm dương khó nhịn thôi.” Đôi môi âm áp chậm rãi đề xuống, tinh tế liếm láp đôi cánh môi của giáo chủ đại nhân, lại mang theo một cỗ hương vị kiều diễm, làm cho trái tim của giáo chủ đại nhân đập nhanh không rõ lý do.

“Tô Diễm.” Giáo chủ đại nhân giống như nhớ tới cái gì, sắc mặt lại trầm xuống, “Người trước kia... Rốt cuộc từng có bao nhiêu người?” Vậy mà lại hôn thạo như vậy, khiến cho y cảm thấy...

“Ta cũng không phải là người lạm tình, trước kia người từng có dùng một bàn tay cũng có thể đếm được, sao vậy?” Tô Diễm kỳ quái sao giáo chủ đại nhân lại đột nhiên quan tâm tới chuyện trước kia của mình.

“Người cũng thật thuần thực a.” Giáo chủ đại nhân rõ ràng không tin hừ lạnh một tiếng.

Hóa ra là... Ghen tị sao? Tô Diễm cười trộm trong lòng, lại lập tức giải thích: “Cảm thấy loại chuyện này, luôn phải cho đối phương thoải mái mới tốt, cho nên trước kia có đọc qua một số sách, luyện qua một hồi.”

“Cùng người nào luyện?” Giáo chủ đại nhân cảm thấy gần đây mình giống như càng ngày càng tâm tình bất định, nghĩ đến người này cũng từng làm chuyện như vậy với người khác, trong lòng lại càng thấy không thoải mái.

Tô Diễm tựa hồ nhớ tới cái gì, bật cười: “Ta trước kia không quá thích hôn người khác, cảm thấy việc này vẫn là cùng người mình thích làm mới có ý tứ, cho nên đối tượng luyện tập của ta vẫn luôn là anh đào.”

“Anh đào là thứ ra sao?”

Loại quả anh đào này... Có vẻ ở đây không có? “Là loại hoa quả, hình viên nhỏ, thân rất dài, trước kia ta luyện cho thân của nó tuột ra.” Tô Diễm nhớ tới khi đó cảm thấy chơi rất vui, cả ngày ngậm anh đào không cần thận cần đứt liền ăn, không khỏi lại bật cười, khi đó sao có thể nghĩ luyện tập như vậy lại thật sự có một ngày dùng tới?

“Nhưng mà hiện tại không cần, thuộc hạ biết giáo chủ nhất định sẽ xả thân trợ ta luyện tập đúng không?” Tô Diễm nói xong lời này, còn không chờ giáo chủ đại nhân hừ lạnh hoặc là mở miệng châm chọc, liền lập tức ép môi xuống, ra sức “luyện tập” một hồi.

Quả nhiên là ở chung càng lâu, lại càng không rời được sao.

“Không còn sớm, ngủ đi.” Cuối cùng nhẹ nhàng chạm một cái lên đôi môi bị hôn đến sưng lên của giáo chủ, Tô Diễm kéo chăn lên, cười tủm tỉm nhìn giáo chủ đại nhân, thấy giáo chủ đại nhân không khỏi liếc mắt nhìn mình, một luồng chướng phong dập tắt ngọn nến.

Sau khi ở chung với giáo chủ đại nhân, Tô Diễm cũng bắt đầu nghĩ đến việc tiêu diệt Nhâm Ngã Hành cùng Hướng Vấn Thiên vào trong kế hoạch làm việc tiếp theo, hiện tại nếu giáo chủ đại nhân đã làm cho đại bộ

phận mọi người thần phục, như vậy anh sẽ yên lặng tiêu diệt những phần tử chống đối ẩn bên trong là được. Hơn nữa hiện tại nội dung vở kịch đã bắt đầu rồi, thời gian cũng không còn nhiều.

Nhưng anh nên tự mình đi một chuyến xử lý Nhâm Ngã Hành, hay là tìm người đi thì tốt hơn đây? Nếu tự mình đi, giáo chủ đại nhân khẳng định sẽ hỏi, nhưng nếu phái người đi thì căn bản anh không có tâm phúc a, nếu bị giáo chủ đại nhân phát hiện còn thảm hại hơn.

Anh bây giờ còn chưa có ý định nói nội dung vở kịch cho Đông Phương Bất Bại, dù sao lấy tính cách của giáo chủ đại nhân, căn bản không có khả năng để việc này ở trong lòng, có khi còn có thể kêu anh không cần lo lắng, cùng người ta đẩy võ công là được rồi. Tuy rằng hiện tại anh được giáo chủ đại nhân tự mình huấn luyện thân thủ đã tiến bộ không ít, nhưng vẫn không đánh quá năm mươi chiêu với giáo chủ đại nhân chỉ dùng ba thành công lực.

“Ai.” Tô Diễm nhìn sổ sách trước mặt, yên lặng thở dài.

“Thở dài làm gì?” Giáo chủ đại nhân đi đường không có thanh âm, không biết khi nào đã đứng ở phía sau Tô Diễm, ngẩng vài lần các khoản trên sổ sách, cũng xem không hiểu, “Chính là sinh ý này khó làm?”

Thân mình bởi vì giáo chủ đại nhân đột nhiên xuất hiện mà cứng đờ, lập tức trầm tĩnh lại, Tô Diễm giơ lên sổ sách trong tay, có chút phát khổ cười nói: “Danh môn chính phái này cũng thật làm cho người ta bất đắc dĩ, ta chỉ là cho mấy gian cửa hàng công khai danh nghĩa thuộc về thần giáo, thế nhưng lại là sai lầm, đều bị người ta nói mưu đồ gây rối.” Tuy nói danh tiếng không tồi, nhưng luôn có người nhìn chằm chằm cảm giác rất không tốt.

Giáo chủ đại nhân không hề lơ đãng: “Cái gọi là danh môn chính phái này nhìn không vừa mắt thần giáo ta thời gian đã lâu, nếu người cảm thấy chướng mắt, để cho người đi giết là được.”

“Thôi bỏ đi, ta không quá thích giết người.” Dù sao vẫn sinh trưởng ở xã hội pháp trị làm cho Tô Diễm vẫn không quen với việc coi mạng người như chuyện vặt, anh giương mắt nhìn thoáng qua giáo chủ đại nhân, lại đột nhiên có chủ ý, “Ta nghĩ đi giám sát Giang Nam.”

Lời này làm cho giáo chủ đại nhân nhíu mày, có chút kinh ngạc: “Người muốn ra Hắc Mộc Nhai?”

“Ừ.” Tô Diễm gật gật đầu, nghiêm túc nói, “Giang Nam bên kia người giàu có nhiều, cũng biết lấy tiền ra hưởng thụ, ta nghĩ mở mấy cửa hàng có phần đặc biệt ở đó, muốn tự mình đi một chuyến.” Vốn có thể không cần tự mình đi, nhưng người cách khá xa có một số việc cũng dễ ra tay.

“Giang hồ này cũng không an toàn như trên Hắc Mộc Nhai.” Đông Phương giáo chủ nhíu mày nhìn Tô Diễm, biểu tình tựa hồ không quá vui.

Tô Diễm cũng không để ý cười: “Võ công của ta tuy rằng không tốt, nhưng trong thần giáo người có võ công tốt cũng không ít, người chắc sẽ không một người cũng không cho ta mượn bắt ta chiến đấu hăng hái một mình chứ?” Tô Diễm đứng dậy khỏi ghế, dựa vào bàn cùng giáo chủ đại nhân mặt đối mặt, trêu đùa, “Chớ không phải là sợ ta bị việc vặt vãnh trên giang hồ mê hoặc, một khi đi liền không trở về chứ?”

“Nếu là một đi không trở về cũng tốt, đỡ cho bốn tọa nhìn thấy lại phiền lòng.” Tự xưng hồi lâu không xuất hiện làm cho Tô Diễm nhíu mày, biết người này khẳng định là khẩu thị tâm phi.

Lập tức kéo người qua dán sát vào nhau, Tô Diễm vươn tay sờ lên khuôn mặt của giáo chủ đại nhân: “Ta lại rất luyện tiếc người a Đông Phương, định là nhanh đi nhanh về.” Dứt lời, nhìn thấy đôi môi ở khoảng cách rất gần, liền nhịn không được mà hôn lên.

Giáo chủ đại nhân bị lời này của Tô Diễm làm trong lòng nóng lên, ý vào võ công cao, liền trực tiếp đè người này lên trên bàn hung hăng hôn lại, cảm giác được hô hấp của Tô Diễm bắt đầu dồn dập, giáo chủ đại nhân không khỏi có chút đắc ý.

Chỉ là...

“Dương huynh ——” từ đệ còn chưa kịp nói ra đã bị nuốt trở lại, Đồng Bách Hùng định đạp cửa mà vào giờ phút này lại đang xấu hổ đứng ở cửa, tiến cũng không được mà lùi cũng không xong.

Đồng Phương giáo chủ quay đầu lại liếc mắt nhìn Đồng Bách Hùng một cái, ánh nước trên môi thật là mê người, chính là ánh mắt kia làm cho người thần kinh luôn thô như Đồng Bách Hùng cũng cảm thấy da đầu run lên, đành phải cười gượng lui ra ngoài: “Các người tiếp tục... Tiếp tục...”

10. Chương 9

Sau khi xác nhận kế hoạch xong, chuyện Tô Diễm cần làm liền càng nhiều, vốn kế hoạch khai *** hiện tại phải tự mình đi chứng thực, thứ phải chuẩn bị cũng nhiều thêm, hơn nữa làm thế nào có thể gạt giáo chủ đại nhân vô thanh vô tức đến chỗ Nhâm Ngã Hành cũng là một chuyện rất phiền toái.

“Lần này để cho Thượng Quan đường chủ theo giúp ta được không?” Được giáo chủ đại nhân dạy xong các huyết đạo, Tô Diễm một tay kéo người vào trong ngực, hỏi.

“Việc này trước không vội.” Giáo chủ đại nhân hất bàn tay đang vắt ngang lưng y ra, hai tay chống ngực Tô Diễm ngạo nghễ nhìn xuống Tô Diễm, “Người ít ngày nữa đã phải xuất môn, vậy tâm pháp kia sớm ngày truyền cho người cũng bớt một số việc, dù sao cái gọi là chính đạo nhân sĩ này sẽ không không dùng nội lực cùng người so chiêu giống như ta.”

Tô Diễm nhìn đôi môi khép mở của giáo chủ đại nhân, híp mắt nở nụ cười, vươn tay lôi kéo, đã kéo tuột dây cột tóc của giáo chủ đại nhân xuống, mái tóc dài màu đen mềm mại xõa xuống, chảy ở trên ngực Tô Diễm tôn lên làn da trắng nõn của giáo chủ đại nhân, làm Tô Diễm nhìn thấy trong lòng ngứa ngáy.

“Tô Diễm.” Giáo chủ đại nhân thản nhiên ra tiếng, nhưng ý vị nguy hiểm trong thanh âm lại làm cho Tô Diễm không tự giác rung mình một cái.

Ho nhẹ hai tiếng, Tô Diễm sờ sờ mái tóc dài của giáo chủ đại nhân, cười nói: “Đã biết, người dạy đi, ta xem xem ta có thể học được hay không.”

Hai người ngồi xếp bằng đối diện nhau, Đồng Phương giáo chủ đưa bàn tay dán lên ngực Tô Diễm, thản nhiên nói: “Công pháp này chí dương, mặc dù tu luyện dễ dàng nhưng cũng rất cao thâm, ta trước dùng chân khí dẫn đường cho người hành công một vòng, người liền theo chiêu số này tự đi thể hội.”

Chân khí hơi lạnh theo ngực chảy vào, Tô Diễm nhắm mắt lại nghiêm túc cảm thụ hướng đi của chân khí, cũng may trí nhớ không tồi, vả lại phương pháp vận khí của công pháp này cũng đơn giản, một ngày sau cũng có thể nhớ rõ. Theo phương hướng hành tẩu của chân khí một lần đó, Tô Diễm điều động thực khí mỏng manh đến cơ hồ có thể xem nhẹ khởi đầu thuộc về dương liên đình kia, đối với loại chuyện có thể gia tăng vũ lực này, Tô Diễm vẫn rất nghiêm túc coi trọng.

Đồng Phương Bất Bại nhìn thấy bộ dáng nhắm mắt khẽ nhíu mày của Tô Diễm, không tự giác có chút xuất thần, vô ý thức đưa tay, khi gần đụng tới trên mặt anh lại đột nhiên thu tay về, rồi sau đó lại nhìn chằm chằm vào tay của mình, suy nghĩ xuất thần.

Tô Diễm hành công mấy vòng, sau khi cảm thấy chân khí kia to một vòng mới ngừng lại được, mở mắt ra liền nhìn thấy giáo chủ đại nhân đang lẳng lặng ngắm người, vẻ mặt có chút mơ hồ làm cho khí thế vốn sắc bén nhu hòa đi không ít, khuôn mặt tuấn đạt nhìn từ mặt sườn lại làm cho Tô Diễm cảm thấy rất là tâm dương.

Vì thế Tô Diễm rất không do dự trực tiếp kéo giáo chủ đại nhân vào trong lòng.

“Làm cái gì?” Giáo chủ đại nhân từ chối hai lần vẫn không giãy ra được, đành mặc người này duy trì loại tư thế đó, chính là rất không sáng khoái liếc Tô Diễm một cái, “Còn không chăm chỉ luyện công đi?”

Nâng lên một túm tóc dài, Tô Diễm nhẹ nhàng hôn lên mặt trên, thành công nhìn thấy ánh mắt của giáo chủ đại nhân lóe lên, mới cười nói: “Cách ngày ta xuất môn còn có nhiều ngày nha, không kém một buổi tối này. Chỉ là tưởng tượng còn có vài ngày là phải cách xa người, ta liền...”

“Vậy thì không đi không phải được rồi sao.” Giáo chủ đại nhân thản nhiên tiếp lời.

“Khó mà làm được, người phải biết rằng, sinh hoạt ăn mặc của chúng ta đều là dựa vào những thứ này chống đỡ, trung thành của các huynh đệ trong giáo, một bộ phận rất lớn cũng là do vật màu vàng trắng này đến duy trì. Tiền thứ này, tục thì tục, nhưng lại rất hữu dụng.” Tô Diễm cười khổ mà nói, ngay cả miếng cơm no cũng không cho nhà người ta ăn, gốc tử mới bán mạng cho người.

Vì thế giáo chủ đại nhân không nói, quay mặt đi cũng không nhìn Tô Diễm.

Tô Diễm kéo mặt giáo chủ đại nhân lại, nhẹ nhàng sờ sờ, mới có chút diễn ngược nói: “Như vậy không tốt sao? Người chủ nội ta chủ ngoại, người có rảnh còn có thể thêm vài thứ giết thời gian.”

“Ngủ đi.” Giáo chủ đại nhân nhìn Tô Diễm vài giây, đánh mắt ra chỗ khác, vung tay lên liền dập tắt ánh nến, kéo chăn qua nằm xuống.

“Lục Nhi, ta nghĩ ta chỉ là xa nhà, không phải chuyển nhà.” Tô Diễm buồn cười nhìn thấy Lục Nhi đem một đám bọc đồ để ở trên bàn, tùy tay cầm lấy một cái xóc xóc, còn không nhẹ.

Nào biết Lục Nhi còn ra vẻ nghiêm túc nhìn Tô Diễm, quả trách nói: “Dương tổng quản thật sự là một chút cũng không chiếu cố mình, những thứ xuất môn này tất nhiên là phải chuẩn bị đủ mới được, người đi cái thành nhỏ kia mua thứ gì nào có tốt như trong thần giáo?” Bắt đầu từ lúc Tô Diễm bắt đầu hạ hạ Đông Phương Bất Bại, Lục Nhi cũng liền thành người đi theo phía sau anh cho anh bưng chầu xách thực hạp, sau khi hai người quen thuộc, câu nệ lúc ban đầu của Lục Nhi cũng dần biến mất, nói chuyện cũng không còn quá cố kỵ, “Nếu người không cẩn thận chiếu cố bản thân, giáo chủ trách tội xuống còn không phải là ta chịu trách nhiệm?”

“Chính là nhiều đồ như vậy, người khác nhìn thấy sẽ nói cái gì.” Tô Diễm sờ sờ cái mũi, nhìn thấy Lục Nhi lại buộc thêm một bọc nữa.

Lục Nhi vỗ vỗ ống tay áo, lại xoay người thu dọn đồ đạc khác đi: “Dương tổng quản chính là người đại hồng trước mặt giáo chủ, vả lại mấy tháng qua còn cho các huynh đệ trong giáo không ít ưu đãi, ai dám nói nhàn thoải với người a.”

Không mấy ngày liền phải xuất phát, mỗi ngày buổi tối giáo chủ đại nhân đều đốc thúc Tô Diễm luyện công, nếu muốn nhân hạ ăn bột, giáo chủ đại nhân liền trực tiếp quăng qua một khuôn mặt lạnh, gập ngón tay bắn ra làm cho bàn tay heo của Tô Diễm tê dại. Cũng may Tô Diễm còn có chút thiên phú, nội công này luyện lại luyện, chân khí đã không ngừng tăng gấp mười so với ngày đầu tiên, tuy rằng chân khí này trong mắt giáo chủ đại nhân vẫn là không đáng giá nhắc tới.

Ngày như vậy qua cũng quá nhanh, đảo mắt liền tới buổi tối trước hôm xuất phát. Đêm nay sau khi luyện công xong, giáo chủ đại nhân nắm cổ tay Tô Diễm, thần nhiên nói: “Thiên phú của người mặc dù không cao, nhưng tốt xấu cũng có chút, nếu đi ra ngoài cũng có thể tương đương một nhị lưu cao thủ. Lần này để cho Thượng Quân Vân cùng đi với người, thứ này người cũng cầm, nếu có thấy gì không đường hoàng, liền trực tiếp ném qua là được.”

Một bài lại đen lại trầm được để ở trong lòng ngực Tô Diễm, Tô Diễm cầm lên xem xem, trừ bỏ cảm giác có vẻ nặng, trung gian có lệnh tự quét nước sơn, cũng không có gì đặc biệt, chẳng lẽ đây là Hắc Mộc Lệnh trong truyền thuyết?

“Xem ra người cũng biết đây là vật gì, một khi đã như vậy thì cẩn thận dùng, nếu bị bốn tọa phát hiện người lấy vật ấy đi làm những chuyện bất lợi cho thần giáo...” Giáo chủ đại nhân nheo lại ánh mắt nguy hiểm, chậm rãi nói.

Ném một bài kia lên đồng bọc chất ở trên bàn, Tô Diễm trực tiếp đặt người ở trên giường. Những lời vừa rồi nghe là cảnh cáo, nhưng ngay cả một tia sát khí cũng không có, làm cho Tô Diễm không tự giác vui vẻ cười rộ lên, nhìn thấy đôi môi kia hé mở tựa hồ lại muốn nói gì đó, liền trực tiếp đè lên.

Phải có nhiều ngày hôn không được a. Tô Diễm than thở trong lòng, hôn lại càng ngày càng sâu, giáo chủ đại nhân không tự giác nâng cằm lên, hơi thở ấm áp phả lên mặt Tô Diễm. Bàn tay ôm lấy thắt lưng giáo chủ đại nhân của Tô Diễm dần dần trượt, nhẹ nhàng cởi bỏ đai lưng với vào trong, làn da của giáo chủ đại nhân rất lạnh, vuốt cũng rất thoải mái, làm cho trên người Tô Diễm không khỏi nóng lên, tay cũng hướng lên trên dao động, nghiêng lên hai điểm trước ngực giáo chủ.

“A...” Thanh âm trong cổ họng giáo chủ đại nhân bị nộ hỏa nồng nhiệt không dứt chặn lại, mơ mơ hồ hồ mà lại mê người, Tô Diễm buông đôi môi sưng đỏ của giáo chủ đại nhân ra, từ cảm cổ họng một đường đi xuống.

“Tô Diễm, ngươi làm gì!” Thanh âm hơi khàn có chút run rẩy, giáo chủ đại nhân muốn đẩy cái khối đầu chướng mắt kia của Tô Diễm ra, nhưng trên người lại không có khí lực gì, chỉ có thể tức giận nhìn Tô Diễm đã ngậm lấy một đầu nhũ trước ngực y.

Trên tình sự giữa nam nhân cùng nam nhân, giáo chủ đại nhân trên cơ bản có thể nói là trống rỗng, trước kia cùng dương liên đình, đều là y luôn mãi khẩn cầu, mới đổi lấy một chút đối xử thô bạo của dương liên đình, đối với động tác như vậy của Tô Diễm, cũng có chút không biết làm sao.

Tô Diễm ngẩng đầu, khoe môi khê câu lên, thanh âm có chút khàn: “Thế nào, giáo chủ đại nhân cảm thấy không thoải mái sao?” Tay ở trên đùi chậm rãi vuốt ve, làm cho cơ thể của giáo chủ đại nhân hơi hơi co rút.

“Ngươi muốn làm gì!” Giáo chủ đại nhân nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tô Diễm, thậm chí muốn vung một cái tát đánh bay hắn đi.

“Sáng mai phải đi, hơn một tháng này ta đều là xem không tới ăn không đến, khó chịu có thể nói là muốn chết, coi như cho ta chút tưởng niệm đi...” Nhìn thấy giáo chủ đại nhân dĩ nhiên buông lỏng, Tô Diễm liền nhẹ nhàng hôn lên khoe môi y, “Ta sẽ không làm quá cái gì đâu, ngươi yên tâm.”

Đông Phương giáo chủ rõ ràng cảm thụ được vật nóng bỏng để ở giữa hai chân, tựa tiểu phi tiểu: “Thật không?”

“Tất nhiên.” Tô Diễm cúi đầu vào cổ giáo chủ đại nhân, lôi kéo tay giáo chủ đại nhân phủ lên thứ đã lộ ra ở dưới phần eo, “Giúp ta...”

Tiếng nói khàn khàn mang theo *** mười phần hấp dẫn người, chính là bàn tay vừa đụng tới thứ đó lại làm cho giáo chủ đại nhân rút tay về, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt liếc nhìn người nọ chỉ lộ ra cái ót. Hô hấp nóng bỏng của Tô Diễm phun lên cổ giáo chủ đại nhân, mang theo một trận tê dại, làm cho hô hấp của giáo chủ đại nhân cứng lại, rồi sau đó do do dự dự nắm lấy cái vật đang sốt cao kia, trúc trắc bắt đầu trượt lên xuống.

Khuôn mặt chôn ở cổ Đông Phương Bất Bại của Tô Diễm lộ ra một nụ cười cảm thấy mỹ mãn, tuy rằng giáo chủ đại nhân không biết dùng sức làm cho anh thật sự rất đau, nhưng lại càng thêm hưng phấn. Lòng bàn tay phủ lên tay giáo chủ đại nhân, Tô Diễm dẫn đường cho động tác trên tay giáo chủ đại nhân, giáo chủ đại nhân không biết di chuyển bắt buộc từ trên trời rơi xuống này phải giằng co bao lâu, chỉ là nhận thấy cơ thể người đang đè nặng phía trên đột nhiên căng lên, bên tai là một câu “Đông Phương” mơ hồ hầu như làm người ta khó có thể nhận, rồi sau đó trên tay liền ướt.

11. Chương 10

“Thượng Quan đường chủ.” Tô Diễm chấp tay với Thượng Quan Vân đã ngồi ở trên lưng ngựa ở bên cạnh, nhìn thấy Lục Nhi không ngừng chuyển đồ đạc vào trong xe ngựa, sắc mặt không khỏi có chút xấu hổ.

“Dương tổng quản lần này đi cũng là vì huynh đệ trong giáo, không cần quá mức câu nệ.” trên khuôn mặt nhìn rất thanh tú của Thượng Quan Vân lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, khuôn mặt ban đầu nhìn vô cùng trẻ tuổi lại vì thế mà ít đi vài tuổi.

Lần này Tô Diễm để cho Thượng Quan Vân đi theo đó là vì Thượng Quan Vân mặc dù trẻ tuổi nhưng võ công cũng không nhược, số lần ra Hắc Mộc Nhai cũng ít đến đáng thương, cơ bản không có gì có thể nhận ra được, càng không có người nào sẽ chú ý đoàn người giống như bọn họ, đối hệ số an toàn mà nói, vẫn là rất cao, chỉ là bình thường vị Đường chủ này không thường xuất hiện trong viện của giáo chủ, còn không quá quen thuộc, không biết có thể có chỗ dùng được hay không.

“Ra Hắc Mộc Nhai, tại hạ liền không phải Dương Liên Đình, mà là Tô Diễm.” Tô Diễm nhảy lên xe ngựa, nhìn vào phía trong nhưng không nhìn thấy thân ảnh của giáo chủ đại nhân, có chút bất đắc dĩ thở dài, liền vén màn xe ngựa ra rồi ngồi xuống.

Thượng Quan Vân nhìn tấm màn, vung tay lên với cặp dưới của mình: “Xuất phát.”

Chiếc xe ngựa mà Tô Diễm ngồi này bên ngoài nhìn qua tuy rằng rất mộc mạc, nhưng bên trong cũng rất thoải mái, nơi nơi đều là ám cách, chứa những thứ lúc trước Lục Nhi dặn dò với anh gần một canh giờ mới dặn dò xong. Xe ngựa này vốn là chuẩn bị cho giáo chủ đại nhân, chính là hiện tại Tô Diễm rất được giáo chủ sủng hạnh, lấy để dùng cũng không có gì.

Chính là đường này mới đi không đến một khắc, đã có chút nhớ y nha.

Từ Hà Bắc đi Giang Nam tuy nói không xa nhưng cũng không gần, trạm đầu tiên Tô Diễm muốn đi đó là Tô Châu, dù sao vừa đi liền chạy đến Hàng Châu, chỉ sợ giáo chủ đại nhân sẽ phát hiện.

Thượng Quan Vân làm việc vẫn luôn dựa vào bài bản, được một ngày đường, đoàn người vào lúc trước khi bầu trời tối đen liền đến tòa thành nhỏ đầu tiên sau khi Tô Diễm ra Hắc Mộc Nhai, bởi vì trước đó đã chuẩn bị tốt, cho nên không xuất hiện loại tình huống gì mà phòng khách *** không đủ chỗ để hai người chen chúc ở cùng nhau, hơn nữa khách *** dưới danh nghĩa thần giáo sau khi được Tô Diễm đưa ra ý kiến mà trải qua gia công, giường vô cùng mềm mại, phương tiện vô cùng đầy đủ, phòng hảo hạng lại bố trí nhà vệ sinh độc lập, làm cho Tô Diễm rất là vừa lòng thành quả cải tạo này.

“Công tử, Thượng Quan công tử thỉnh ngài xuống lầu dùng bữa tối.” Tô Diễm để bọc đồ tối nay sử dụng lên trên giường, liền đi theo giáo chủ thần giáo xuống lầu.

Thời điểm Tô Diễm tiến vào nhĩ gian Thượng Quan Vân đã ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn, thấy anh đến liền chấp tay.

“Không nghĩ tới thức ăn ở tiểu *** này cũng phong phú như vậy.” Tô Diễm đi theo giáo chủ đại nhân ăn sơn trân hải vị lâu như vậy, chỉ nhìn màu sắc cũng có thể phán đoán một chút, nhìn thấy vài món thức ăn này thật ra cũng có chút kinh ngạc.

Thượng Quan Vân đặt chén rượu đầy ở trước mặt Tô Diễm, gấp một đũa cá: “Dương tổng quản đại giá quang lâm, tự nhiên là phải dâng lên rượu ngon đồ ăn ngon a.”

Nghe lời này của Thượng Quan Vân, tuy trong giọng nói không có một chút mùi vị châm chọc, nhưng Tô Diễm nghe thế nào cũng cảm thấy... Quý dị như vậy chứ.

Vì thế Tô Diễm thật sự không biết phải nói gì cho tốt: “Thượng Quan Đường chủ khách khí.”

“Lúc trước ở trong giáo cũng không quá quen thuộc với Dương tổng quản, chỉ là nghe được không ít chuyện của Dương tổng quản, lần này có thể cùng Dương tổng quản một đường, thật may mắn.” Thượng Quan Vân vừa ăn uống vừa cùng Tô Diễm nói chuyện, “Đồng đại ca cùng ta giao tình vốn dĩ không tồi, có chút chuyện hần muốn hỏi Dương tổng quản rồi lại sợ đường đột, Thượng Quan Vân vốn là một thô nhân, tò mò đã lâu, còn có một nghi vấn muốn mời Dương tổng quản giải thích nghi hoặc.”

“Thượng Quan Đường chủ gọi ta Tô Diễm là được, người gọi ta Dương tổng quản ta luôn cảm thấy nghe có chút kỳ quái.” Tô Diễm ném mấy miếng đồ ăn, phát hiện quả thật không tồi, liền bắt đầu ăn những thứ mình thích.

Thượng Quan Vân uống một ngụm rượu, đặt chiếc đũa ở một bên: “Thượng Quan Vân ngày thường cũng là người thích trực tiếp, Tô Diễm, ta thật tò mò, người thủ đoạn không tồi, thái độ làm người cũng thẳng thắn, vì sao phải làm luyến sủng của giáo chủ?”

Phụt...

Nước trà vừa mới vào miệng Tô Diễm cứ như vậy văng lên cái chén của mình. Thượng Quan Vân quả nhiên... Thật trực tiếp a. Anh vốn tưởng rằng ngày đó sau khi bị Đồng Bách Hùng nhìn thấy sẽ có chút nhấn lại linh tinh, chính là đợi vài ngày không có, còn tưởng rằng không ai thảo luận chuyện này, không nghĩ tới là trộm thảo luận a.

Tô Diễm dùng ống tay áo lau lau nước trà bắn trên mặt, biết cơm này đừng nghĩ ăn nữa, vì thế cũng hạ đầu: “Nếu ta nói ta là thật tình thích giáo chủ, người có tin tưởng không?”

“Không tin.” Vì thế Thượng Quan Đường chủ người cũng rất trực tiếp.

Tô Diễm có chút xấu hổ sờ sờ cằm: “Chẳng lẽ ta nhìn qua liền giống loại tiểu nhân vì lấy lòng giáo chủ mà lấy thân thị chủ này sao?”

“Mấy tháng trước trong giáo lưu truyền người chính là một người như vậy, lấy lòng giáo chủ, lừa trên gạt dưới.” Thượng Quan Vân gật gật đầu, nhưng lập tức lại có chút nghi hoặc, “Chỉ là không biết vì sao hai tháng gần đây người lại đột nhiên trở nên chính phái rất nhiều, đến ngay cả giáo chủ trọng chương quyền to, tựa hồ cũng là người... Ta thấy không rõ.”

“Có một số việc ngay chính ta cũng nói không rõ, trước kia quả thật là vì quyền vì tài, chính là ở chung lâu cùng giáo chủ, quả thật thật sự động tâm, muốn vì y tốt, một khi đã như vậy chuyện ta làm trước kia liền không còn ý nghĩa nữa, không bằng vì thần giáo vì giáo chủ làm nhiều chút chuyện.” Tô Diễm tự nhiên không có khả năng nói cho hẳn mình ở trong xác của Dương Liên Đình thì khẳng định phong cách hành sự phải đổi, chỉ có thể nói chuyện một phần thực chín phần giả.

“Nếu người thật sự nghĩ như thế thì tốt, nếu người àm ra chuyện gì bất lợi với giáo chủ bất lợi với thần giáo, vậy đừng trách đến lúc đó Thượng Quan Vân xuống tay vô tình.” Thượng Quan Vân chấp tay với Tô Diễm, “Hôm nay công tử sớm nghỉ ngơi đi, sáng mai còn phải chạy đi.”

12. Chương 11

Đi mấy ngày đường, rốt cuộc tới được Tô Châu. Bởi vì trước đó đã cho Trần quân sự tuyển chọn vị trí cửa hàng, chỉ cần để ý đến trang trí trong cửa hàng là được rồi.

Lần này mở, là thanh lâu, hơn nữa lâu này chẳng những có mỹ nữ như hoa, mà còn có thanh niên tuấn tú. Người là mua được từ chỗ người môi giới, đại bộ phận đều là do nạn dân vài ngày trước gặp nạn hạn hán mà chạy trốn đến Tô Châu bán nhi bán nữ, nhìn thấy những đứa nhỏ này vốn không lớn, thật sự phải cổ vũ tinh thần cho mình thật lâu mới mang theo người đi vào chọn.

Chính là vẫn có nguyên tắc, trước khi mua người đều đã nói rõ anh mua người làm cái gì, nếu như không muốn, cũng không miễn cưỡng, chỉ là một thân quần áo tuy không được nói là cẩm y hoa phục, lại liếc mắt một cái là có thể nhìn ra chất liệu tốt nhất, điều này thật sự làm cho không ít đứa nhỏ bị bán đều nguyên ý đi theo.

trước kia cũng từng trải qua khóa huấn luyện phải làm thế nào mới tẩy não được cấp dưới, để cho bọn nhỏ choai choai này ăn cơm no tắm rửa sạch trước, mới gọi tất cả người tới, nói rõ quy củ của mình. Bản thân anh đối với chuyện thanh lâu thực hiện việc bán mình cả đời cực không thích, chỉ cho ký khế bán mình mười năm, nếu mười năm sau muốn rời đi, trả hết số tiền bán mình năm đó là được, nếu không muốn đi, thì có thể ở lại trong lâu làm sư phó, mỗi tháng cũng có tiền tiêu vặt.

Mỗi ngày trở lại chỗ ở, đều viết cho giáo chủ đại nhân một phong thư nói hôm nay mình đã làm gì, thuận tiện còn học văn tóc, dù sao trước kia anh cũng không tiếp xúc qua, chỉ có thể tự mình sờ soạn làm, nhưng đầu bên ngoài còn đang sống chết chống lại làm ra một bộ dáng đã định liệu trước, thật sự khổ bức phi thường.

Sau khi làm xong việc ở thanh lâu lại bắt đầu mở tiếp cửa hàng đồ dùng cho nữ nhân, dù sao nữ nhân luôn luôn có thói quen ba tám lăm mồm thích ngồi lê, tin tức có thể tìm hiểu được sẽ không ít, vì thế sau mười ngày thử buôn bán, đã có được một tin tức như vậy.

Cao thủ chế độc Vương Bản Chi xưa nay rất ít khi xuất hiện đã đến Tô Châu. Mà Vương Bản Chi nổi danh hơn bốn sự chế độc của hắn chính là việc hắn yêu thích nam tử, hơn nữa luôn thích nghiên cứu chế tạo chút

được vật dùng cho việc giường chiếu, được này bình thường thiên kim khó cầu. Chỉ là hiện tại Vương Bản Chi cũng có chút phiền toái nhỏ, tựa hồ là đặt ở trên người một thiếu niên nào đó, đang tìm kiếm y.

Hai ngón tay thon dài của cầm lấy tờ giấy trong tay, khoe môi lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng cũng rất quý dị.

“Vị công tử này hẳn là phải biết rằng, được của Vương mẫu, ra giá đều rất cao, công tử có mang đủ ngân phiếu?” Trong một gian nhà nhỏ hôn ám, Vương Bản Chi ẩn ở trong bóng râm dưới một cây cột, thanh âm nghe có chút thô ách quý dị.

lại không chút nào để ý chỉ đùa nghịch chén trà, tựa tiểu phi tiểu: “Tô mẫu hôm nay tiến đến, cũng không phải là để mua thuốc, chỉ là muốn dùng một tin tức để đổi lấy một loại được của Vương thầy thuốc.”

“Ha ha ha, là tin tức gì mà đáng giá như vậy?” Tiếng cười khàn khàn quanh quẩn ở trong phòng, Vương Bản Chi mang theo một chút trào phúng.

“Ta biết tầm tích của một vị tiểu công tử họ Hứa.” hôm nay vì giả bộ mà đặc biệt cầm một cây quạt, giờ phút này xoay một cái mở quạt ra, nhàn nhã đến hoảng. Cảm giác anh vừa dứt lời xong hơi thở của Vương Bản Chi bỗng nhiên dồn dập, khoe môi dấu ở dưới cây quạt của nhẹ nhàng nhếch một cái.

“Người muốn loại được gì? Trước tiên nói nghe một chút.” Như là thay đổi cá nhân, thanh âm của Vương Bản Chi trở nên trong sáng, chỉ là vô cùng trầm thấp.

Xem ra truyền thuyết Vương Bản Chi là một người trung niên hơn bốn mươi tuổi cũng không thể tin.

“Ta muốn một loại được, vô sắc vô vị, sau khi ăn xong không có phản ứng gì, chính là vào lúc toàn lực vận công, có thể làm chân khí toàn thân đi ngược chiều.”

“Người thật đúng là để mắt đến Vương mẫu.” Vương Bản Chi cười nhạt một tiếng, mặt cũng lộ ra từ trong bóng râm, mặc dù nhìn qua như là một nam nhân trung niên đáng khinh làn da vàng như nến, nhưng cặp mắt kia, rõ ràng là người trẻ tuổi, mà nụ cười trên khoe môi Vương Bản Chi nhìn qua có chút tà ác, lại làm cho hắn thoát nhìn đáng khinh không ít, “Nhưng thuốc này Vương mẫu quả thật có, chỉ là vận công tám thành thì phỏng chừng là...”

“Tám thành mười thành không sao cả, chỉ cần đừng tùy tiện làm chết người là được rồi.” không thèm để ý khoát tay, không biết từ đâu lục lọi ra một tờ giấy kẹp ở giữa hai ngón tay, “Nếu Vương thầy thuốc muốn biết vị Hứa công tử kia ở nơi nào, thì lấy được ra đổi liền xong.”

Vương Bản Chi sờ tới sờ lui ở trên người, rốt cuộc lấy ra một bình sứ nhỏ hơn ngón út, ném cho: “Cầm đi, người không có việc gì là có thể đi rồi.” Giật lấy tờ giấy giữa ngón tay, Vương Bản Chi nhìn thoáng qua liền bóp nó thành bột mịn.

“Tô mẫu còn có một chuyện.” vẫn rất tùy ý ngồi ở trên ghế như cũ, có chút ngượng ngùng nói, “Ta muốn cầu từ Vương thầy thuốc một loại được, dùng cho... xxx, nhưng có thể làm cho người phía dưới có thể... thoải mái chút.”

Biểu tình vốn không kiên nhẫn của Vương Bản Chi lại trở nên có chút tựa tiểu phi tiểu: “Hóa ra người ta là người đồng đạo, một khi đã như vậy, xem ở phân thượng người đã thay ta tìm được tung tích của y, thuốc này ta sẽ tặng không cho người, chỉ là lần sau nếu còn muốn nữa, thì người phải dùng nhiều tiền để mua.” Nói xong tùy ý lục lọi từ trong tay áo, liền lấy ra một cái lọ lớn hơn nắm tay, ném cho.

“Đa tạ Vương thầy thuốc.” dường như không có việc gì đều thả hai lọ vào trong lòng ngực, rồi chấp tay với Vương Bản Chi.

Thứ cần thiết đã tới tay, sẽ không muốn ở lâu tại Tô Châu, buổi tối trở về liền báo cho Thượng Quan Vân ngày mai đi Hàng Châu.

Đi Hàng Châu xử lý xong sự tình liền trở về thôi, rồi đi lâu như vậy, thật sự là rất nhớ y. nằm ở trên giường, thở dài một hơi, xoay người vào trong, hô hấp lại dài hơn.

“Keng ——” tiếng kim chúc giao nhau chói tai vang lên, hai thanh đao tương giao ở trong căn phòng tối đen phát ra hỏa hoa tinh tế, hắc y nhân đánh lên bất thành liền lùi về phía sau muốn phá cửa sổ mà đi, chỉ là

cũng rất không vui, thân mình bắn ra từ trên giường lao thẳng đến, trong tay nắm thanh đoản kiếm giấu ở dưới gối đầu, trực tiếp ngăn cản người lại.

Vì thế dưới cảnh tối lửa tắt đèn như vậy, bắt đầu trận thực chiến đầu tiên của anh, giữa lúc đao kiếm giao tiếp, yên lặng lắm lắm trong lòng, sát thủ hiện tại dường như thân thủ cũng không tốt, so với Đông Phương thì thật sự kém rất nhiều. Chỉ là kinh nghiệm của anh vẫn kém một chút, chỉ một giây không phản ứng lại, người nọ đã lách mình bỏ trốn.

Chính là, một đường ánh đao xẹt qua, người nọ đã bị dính ở trên tường, Thượng Quan Vân lạnh mắt đứng ở ngoài cửa, trên khuôn mặt tất cả đều là sát ý.

“Lá gan thật đúng là lớn, ngay cả người trong thần giáo ta cũng dám động.” Thượng Quan Vân hừ lạnh một tiếng, đi lên trước kéo thanh đao kia ra, tùy ý dùng góc áo lau khô vết máu trên mặt liền thu đao, bắt đầu lục lợi trên thân thể người đánh lén.

Chỉ là lục lợi đến lục lợi đi, thần sắc Thượng Quan Vân đã có chút thay đổi: “Thân thủ tuy nói không quá tốt, nhưng trên người lại không có thứ gì có thể chứng minh thân phận.”

“Người nhìn ta không vừa mắt luôn có, điều này ta vốn đã sớm liệu đến.” bình thần ném đoản kiếm lên trên giường, có chút bất đắc dĩ nói, “Chỉ là đêm nay phải đổi nơi ngủ.”

“Hôm nay đến đây lần đầu tiên chỉ sợ lần sau sẽ không nhẹ nhàng như vậy.” Thượng Quan Vân cau mày, “Ngày mai trên đường xem ra phải cẩn thận.”

13. Chương 12

Chỉ có thể nói lời của Thượng Quan Vân thật sự đúng, ngày hôm sau từ lúc lên đường bắt đầu thường thường có người đánh lén, chỉ là đi theo đều là người giỏi trong giáo, hơn nữa cũng đều không phải người xuống tay nhẹ, cơ bản có đến mà không có về, chỉ là đuổi ruồi bọ đuổi nhiều lắm, cũng sẽ phiền. Hơn nữa võ công của người tới cũng càng ngày càng cao, vốn Tô Diễm còn có chút đắc chí với võ công của mình nhưng cũng không thể không thừa nhận võ công của anh quả thật như lời giáo chủ đại nhân nói, chỉ là một tên tài nghệ cấp hai.

“Thật là...” Tô Diễm kéo ống tay áo của mình, phía trên có một lỗ thủng thật dài, cơ bản quần áo này xem như vứt đi, hơn nữa trên mặt bắn không ít vết máu, có của mình cũng có của những người khác.

Thượng Quan Vân từ trong bọc của mình lấy ra một lọ thuốc đưa cho Tô Diễm, nhấn mặt: “Mặc dù hôm nay đã đến Hàng Châu, nhưng chỉ sợ là vẫn sẽ có không ít phiền toái, người nếu không có chuyện gì, vẫn là đừng ra ngoài.”

Tô Diễm nhíu mày, xắn tay áo lên, lộ ra vết thương trên cánh tay, bôi thuốc trị thương lên. Thuốc là thuốc tốt, rắc lên trên vết thương đặc biệt đau, Tô Diễm đến đây lâu như vậy lần đầu tiên bị thương, sâu sắc cảm nhận mình thật sự được chiều chuộng không ít.

“Ta chỉ thích sớm đi xong việc, sau đó sớm trở về.” Tô Diễm vẫn hy vọng mình có thể tự đi Tây hồ một chuyến, anh hiện tại cũng có hắc mộc lệnh trong tay, hẳn là không có người nào dám không nghe anh.

Thượng Quan Vân hiển nhiên rất không đồng ý với quyết định này của Tô Diễm, nhưng lời hắn nói cũng không phải không có đạo lý, đành phải lui mà cầu tiếp theo: “Người nếu đi ra ngoài, cũng mang theo hai huynh đệ, dù sao võ công của người... Vẫn là cẩn thận thì tốt hơn.”

“Ta biết, ta còn muốn lưu mệnh trở về gặp giáo chủ chứ.” Tô Diễm thầm nghĩ tính kế Nhâm Ngã Hành, cũng không muốn bị người khác tính kế.

“Thật sự là khó tìm nha.” Tô Diễm đứng ở một cửa động hôn ám, lẩm bẩm nói. Anh thật vất vả bỏ qua hai người đi theo, sau đó dùng hắc mộc lệnh đe dọa tổng quản giáo chúng Hàng Châu, đi một mình tới nơi này, cuối cùng là rút ngắn khoảng cách với mục tiêu.

Trong động rất là âm u ẩm ướt, đi xuống nữa còn rất lạnh, Tô Diễm đi một đoạn đường rồi mới nhìn thấy hai giáo chúng trông coi, hai người kia vừa thấy Tô Diễm, liền trực tiếp rút đao ra, thần tình cảnh giác.

Tô Diễm trực tiếp giơ ra hắc mộc lệnh quơ quơ ở trước mắt hai người: “Giáo chủ lần này phân phó tại hạ đến, mong rằng hai vị tạo điều kiện.”

“Người là người nào?” Tâm phúc của Đông Phương giáo chủ cảnh giác rất mạnh.

“Tại hạ Dương Liên Đình, chính là tổng quản thần giáo.” Tô Diễm rất là khiêm tốn hữu lễ cười cười.

Một người trong đó cau mày, thấp giọng nói: “Ta ở đây lâu rồi chưa từng hồi giáo, không có nghe qua đại danh của các hạ, chính là không biết các hạ hôm nay tới là có chuyện gì.”

“Người giam giữ trong địa lao kia, giáo chủ không muốn tiếp tục giữ lại nữa.” Tô Diễm lấy từ trong tay áo ra một bình dược mà Vương Bản Chi cho anh, mỉm cười nói, “Xin cho tại hạ đem dược này bỏ vào trong cơm của người kia, đợi người nọ ăn xong tại hạ liền rời đi, trở về giáo phục mệnh.”

Hai người trông coi kia liếc nhau, một người trong đó gật gật đầu: “Một khi đã như vậy, lúc này cũng đã sắp đến giờ đưa cơm.” Sau đó chỉ chỉ một cái thực hộp ở trong góc, ý bảo Tô Diễm tự tiện.

Không nghĩ tới mỗi ngày Nhâm Ngã Hành ăn đều là cơm lạnh a, không biết đến lúc trời nóng cơm này chờ buổi tối đưa vào có thể đã thiu rồi hay không. Tô Diễm cẩn thận đem cả một lọ dược đầy đều đổ vào, trộn đều, lại đặt thực hộp, sau đó đưa cho một trong hai người trông coi.

Tô Diễm tránh ở chỗ tối nhìn thấy Nhâm Ngã Hành tóc tai bù xù bị nhốt ở trong lao ăn xong đồ ăn này, mới cảm thấy mỹ mãn rời đi.

Cảm giác nhiệm vụ hoàn thành tốt lắm, Tô Diễm tâm tình khoái trá trở về, hai huynh đệ đi theo anh còn tưởng rằng anh ở bên trong nghị sự rất lâu, rất là tấn trách liền một đường hộ tống anh trở về.

Tô Diễm tâm tình rất tốt đẩy cửa phòng, lúc nhìn thấy Đông Phương Bất Bại ngồi ở trong phòng mình, cả người đều ngây ngẩn. Nói không rõ là tâm tình gì, vừa kinh hỉ lại có chút chột dạ, chính là Tô Diễm lập tức liền phát hiện, sắc mặt của giáo chủ đại nhân không quá đúng.

Tô Diễm chưa từng gặp qua vẻ mặt này của Đông Phương giáo chủ, loại ánh mắt rất lạnh này làm cho Tô Diễm cảm thấy rất hoảng hốt.

“Làm sao vậy?” Tô Diễm nhìn sắc mặt của giáo chủ đại nhân, nhẹ giọng nói.

“Đóng cửa.” Giáo chủ đại nhân thần nhiên nhìn Tô Diễm, ngữ khí bình tĩnh vô ba.

Tô Diễm đóng cửa lại, đi đến trước mặt giáo chủ đại nhân, không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ việc anh làm đã bị bại lộ?

“Người có thể có gì nói với bốn tọa?” Đông Phương giáo chủ lạnh lùng liếc Tô Diễm, không mang theo nửa điểm cảm tình.

Đã như thế, vậy khẳng định có chuyện bị phát hiện.

“Người nói, là chuyện nào?” Tô Diễm thấp giọng hỏi ngược lại.

“Hừ.” Giáo chủ đại nhân hừ lạnh một tiếng, một tay chống bàn đứng lên, nắm cầm Tô Diễm cười lạnh nói, “Người khi đó nói cái gì đứng ở phía sau bốn tọa, bốn tọa vốn là không tin, chỉ là, Tô Diễm, người cũng quá đa nghi nóng nảy.”

Cái này thì Tô Diễm hiểu được, chuyện anh đi nhà lao Tây Hồ giáo chủ đại nhân đã biết. Chẳng qua anh gạt giáo chủ đại nhân... Cũng chỉ có chuyện này đi.

“Ta quả thật rất nóng vội.” Tô Diễm thần nhiên cười cười, ngón tay đang nắm lấy cầm xiết chặt, xương cốt bị bóp phát đau, “Có một số việc ta vốn định gạt người, đợi đến cuối cùng ổn định rồi mới nói cho người biết, chỉ là hiện tại giống như không thể không nói.”

Giáo chủ đại nhân nắm cầm Tô Diễm, thật muốn bóp nát xương cốt của người này, chỉ là trong lòng lại buồn bực đến phát đau.

“Ta muốn mệnh của Nhâm Ngã Hành.” Tô Diễm như trước thản nhiên cười, nhớ tới Nhâm Ngã Hành ăn được kia, trong mắt đều là ý cười, “Nhưng mà vì không thể muốn nhanh như vậy, cho nên mới kê đơn.”

Giáo chủ đại nhân lạnh lùng nhìn Tô Diễm: “Là ai phải người tới?”

“Không ai phải ta đến, là ta tự mình muốn làm như vậy.” Tô Diễm vươn tay giữ chặt cánh tay nhàn rỗi kia của giáo chủ đại nhân, nhìn thấy nắm tay nắm chặt của giáo chủ đại nhân, cầm lên lại bị hung hăng quăng ra.

“Chẳng lẽ người cho là bốn tọa dễ lường gạt như vậy sao!” Trong thanh âm bị đè thấp tất cả đều là tức giận bị áp chế, “Bốn tọa lại vì an nguy của người mà tới đây thật sự là buồn cười!”

Bàn tay đang bóp cầm lại tăng không ít lực, làm cho Tô Diễm nói chuyện có chút cố sức: “Đông Phương, người nghĩ tới có một ngày, ta sẽ chết sao?”

“Không cần nghĩ, chỉ cần bốn tọa dùng thêm chút lực, người cảm thấy người còn có thể toàn mệnh sao?”

“Người nghĩ tới có một ngày, người sẽ bị ta hại chết sao?”

“Nếu là bốn tọa không biết việc này, chỉ sợ chung quy có một ngày sẽ bị người hại chết.” Giáo chủ đại nhân cười lạnh nói.

“Ta trước kia xem qua một quyển sách, bên trong viết một đoạn chuyện xưa phát sinh thật lâu trước kia, nơi đó có một người tên Đông Phương Bất Bại, bởi vì liên lụy của Dương Liên Đình, vốn là võ công thiên hạ vô song, chỉ vì Dương Liên Đình mà đi cầu một cừu nhân muốn đưa y vào chỗ chết, cuối cùng hai người đều bị giết.” Con người sâu và đen của Tô Diễm nhìn giáo chủ đại nhân, miễn cưỡng cười, “Tuy rằng hiện tại Dương Liên Đình đã mất, nhưng ta không muốn bởi vì ta mà hại chết người, nếu ta đã biết là ai giết người, vậy tự nhiên phải giết hắn trước.”

Sắc mặt giáo chủ đại nhân khẽ biến, cuối cùng lại vẫn là cười lạnh: “Tô Diễm, người cho là bốn tọa sẽ tin tưởng người sao?”

“Ta không biết.” Cụp mắt xuống, ý cười trên khóe môi Tô Diễm có chút chua xót, “Ta hy vọng người có thể tin tưởng ta, chỉ là... Hình như không quá dễ dàng. Chỉ là ta không muốn chết bây giờ, ít nhất chờ Nhâm Ngã Hành Hướng Vấn Thiên đều đã chết, ta mới có thể chết.”

“Nói thật dễ nghe, bốn tọa làm sao biết lời nói của người thật hay giả?” Lực trên tay hơi giảm một chút, mày của Đông Phương giáo chủ hơi hơi nhăn lại.

Tô Diễm thở dài một hơi, nói: “Ta có thể nói cho người một chuyện sẽ phát sinh tiếp theo, người có thể để ta ở bên cạnh người, sau đó lại đi nhìn xem ta nói có đúng hay không.”

“Người nói.”

Vì thế Tô Diễm đang bị giáo chủ bóp cầm vất vả nhớ lại điểm nổi bật của vở kịch đã không còn gì ấn tượng, bắt đầu từ Phúc Uy tiêu cực, mãi cho đến Nhâm Ngã Hành xông lên Hắc Mộc Nhai.

“Nếu là việc Nhạc Bất Quần trực xuất Lệnh Hồ Xung khỏi phái Hoa Sơn ứng nghiệm, vậy bốn tọa liền tin tưởng người.” Hàn khí trong mắt giáo chủ đại nhân đã tan đi rất nhiều, chỉ là vẫn hoài nghi nhìn Tô Diễm.

“Vậy mấy ngày nay phải nhốt ta cẩn thận.” Ngón tay trên cầm rót cuộc buông ra, Tô Diễm chỉ cảm thấy xương cốt thật sự là đau như muốn nứt ra.

14. Chương 13

Có điều Tô Diễm cũng chẳng được nể nang đến độ giáo chủ đại nhân phải đích thân giám sát. Tô Diễm vừa theo giáo chủ đại nhân quay về Hắc Mộc Nhai một cái liền bị quăng vào ám thất, trừ người đưa đồ ăn ra thì không được tiếp xúc với bất cứ ai.

Tô Diễm ngẩng trắng qua lỗ thông khí trên trần mà đếm ngày. Ngày thứ năm, không có bất cứ một ai đến thăm anh. Điều kiện trong ám thất cực kỳ kém, bởi vì xây thẳng trên nền đất, vừa ẩm vừa lạnh, Tô Diễm nếu không vận công chống đỡ thì căn bản là không thể chịu nổi hàn khí này. Vả lại thật đúng là tường đổ người lay, Tô Diễm thấy bữa cơm miễn cưỡng nuốt được mấy hôm trước đến giờ cũng thành canh chay cháo loãng, bắt đặc dĩ cười khổ, không biết qua mấy ngày nữa liệu có biến thành đồ thiêu luôn không.

Tuy đồ ăn không hôm nào ôi thiu... Nhưng chất lượng thì quả thật càng ngày càng kém, sau rốt đến cái thứ được gọi là canh Tô Diễm cũng chỉ tìm được một cọng rau chẳng khác cọng cỏ là mấy. Không ăn cơm đương nhiên sẽ không có thể lực, Tô Diễm mỗi ngày vận công chống đỡ hàn khí cũng chẳng mấy chốc kiệt sức, đến khi anh đếm tới ngày thứ mười lăm, Tô Diễm phát hiện cho dù là cái xác trâu bò như của Dương Liên Đình cũng đã không chịu nổi mà phát sốt.

Cảm giác sốt nhẹ cũng không đến nỗi nào, có điều toàn thân bủn rủn đầu vầng mắt hoa, Tô Diễm tựa vào góc tường, nghĩ không biết đến bao giờ giáo chủ đại nhân nhà mình mới đến đón.

Tình tiết cơ bản đại khái vẫn phát triển khá thuận lợi, chờ đến lúc Tô Diễm sốt được ba ngày, rốt cuộc giáo chủ đại nhân cũng đến rước anh về.

Cánh cửa đóng kín không biết bao lâu nay “két” một cái mở ra, cặp mắt lâu ngày không thấy ánh sáng của Tô Diễm nhú lại, dường như nhìn thấy được giáo chủ đại nhân từ lúc bước vào vầng mặt cau mày có. Cũng đúng, chỗ này chỉ có duy nhất một cái lỗ thông hơi bé tí tẹo, chắc mùi trong này chẳng dễ ngửi gì cho cam.

“Đông Phương.” Tô Diễm khẽ gọi, lại phát hiện giọng đã khản đặc, không khỏi nhếch miệng cười khổ.

“Sự tình đúng như người nói, quả thật bốn tọa đã hiểu lầm người.” Giáo chủ đại nhân thấp giọng nói xong, rồi đi hẳn vào trong, từ trên nhìn xuống Tô Diễm, “Đi thôi.”

Tô Diễm chống tường chậm chạp đứng dậy, lâu rồi không đứng dậy khiến trước mắt nổ đom đóm, vừa định chống tường cố đứng vững, liền phát hiện mình chạm đến một bàn tay. Tô Diễm nhìn giáo chủ đại nhân vươn ra đỡ lấy tay anh, khóe môi nhô lên một nụ cười, dùng cái giọng đặc sệt đến không nghe nổi nói: “Đông Phương...”

“Sao?” Giáo chủ đại nhân cau mày, chắc là vì người mình bốc mùi khó ngửi lắm.

Tô Diễm hơi nghiêng nghiêng đầu, cười một cái: “Tuy rằng bây giờ người ta rất bẩn, cũng rất khó ngửi, nhưng ta lại vẫn muốn ôm người.” Vươn tay ôm lấy người kia, có lẽ vì thấy áy náy đi, giáo chủ đại nhân không đẩy Tô Diễm ra, chỉ đứng thẳng lưng bất động không phản ứng gì.

Sau khi ôm được người kia vào lòng rồi, cái đầu vầng vất của Tô Diễm lại cảm thấy thế vẫn không đủ, kéo đầu giáo chủ đại nhân lại gần mà cứ thế hôn lên, đôi môi vốn đã khô da nứt toác lập tức tướt máu, hương vị huyết tinh loang ra trong vẩn vít làm giáo chủ đại nhân có chút khó chịu lùi ra sau.

“Ta như thế này người ghét bỏ cũng đúng.” Tô Diễm tự giễu cười khẽ mấy tiếng, đem cằm gác lên vai giáo chủ đại nhân, cảm thấy khí lực toàn thân như bị rút kiệt. “Ta sốt mấy ngày nay, hiện tại thật rất khó chịu, ta không muốn sốt ngu người cũng không muốn chết khô, có thể tìm đại phu đến khám cho ta được không?”

Giáo chủ đại nhân nhìn Tô Diễm hồi lâu, trực tiếp bế bổng Tô Diễm lên như bế công chúa, sau đó đi thẳng ra ngoài.

“... Có thể dùng tư thế này không?” Tô Diễm toàn thân cứng ngắc dựa vào lòng giáo chủ đại nhân, rất rất không quen, anh thà bị khiêng ra cũng không muốn phải chịu tư thế nhục thế này.

Đông Phương giáo chủ chỉ thản nhiên liếc anh một cái: “Bốn tọa hành sự đến lượt người xen mồm vào sao?”

Giáo chủ đại nhân tìm đến cho Tô Diễm một tên đại phu, gọi là Bình Nhất Chỉ.

Bình Nhất Chỉ một tay vuốt râu một tay chẩn mạch cho Tô Diễm, tựa tiểu phi tiểu nhìn giáo chủ đại nhân: “Dương tổng quản tuy thường ngày cũng được coi là da dày thịt béo, có điều lần này cũng bị hàn khí xâm nhập khá sâu, cần điều dưỡng cẩn thận một thời gian, nhưng mà lão phu y thuật rất cao, thuốc này đây, một ngày ba lần, uống ba ngày sẽ không còn gì đáng lo nữa.”

Bình Nhất Chỉ trực tiếp đi đến trước bàn giáo chủ đại nhân, viết ra toa thuốc, đặt trên bàn, liền quay về phía giáo chủ đại nhân chấp tay: “Nếu không còn việc gì, thuộc hạ xin cáo lui trước.”

Giáo chủ đại nhân gật gật đầu, thấp giọng nói: “Lần này đa tạ.”

“Mong giáo chủ đại nhân lần sau có muốn nhốt người cũng nên cân nhắc trước a.” Bình Nhất Chỉ vừa bước ra vừa khinh phiêu phiêu bỏ lại một câu.

Bình Nhất Chỉ vừa đi, bầu không khí trong phòng liền sượng ngắt, Tô Diễm ngó ngó Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại ngó ngó toa thuốc trên bàn, hai người chẳng ai nói với ai câu nào.

“Đông Phương...?” Tô Diễm ho nhẹ mấy tiếng, thử gọi dò.

“Ta đi bảo người sắc thuốc cho người trước đã.” Giáo chủ đại nhân cầm toa thuốc, không một lần ngoảnh lại mà tiêu sái đi ra, Tô Diễm chỉ có thể nhìn theo bóng lưng y cười khổ.

Đến anh cũng không để ý, giáo chủ đại nhân người lại cứ xoắn xuýt lên làm cái gì a?

Vì thế lần này giáo chủ đại nhân ra ngoài là ra đúng một canh giờ, lúc quay lại bưng theo một chén cháo nhỏ cùng một chén thuốc.

Đầu tiên giáo chủ đại nhân đưa cháo qua, thản nhiên nói: “Ăn lót dạ trước rồi mới uống thuốc.”

Tô Diễm ngoan ngoãn nhận lấy chén cháo ăn, chưa đến hai ngụm đã thấy đầy, quả nhiên là tay nghề đầu bếp riêng của giáo chủ đại nhân có khác.

Nhận lấy cái chén rỗng, giáo chủ đại nhân lại đưa tiếp chén thuốc: “Nhân lúc còn nóng uống hết đi.”

Tuy Tô Diễm hoàn toàn không có hứng thú gì với cái chén thuốc Đông y đang bốc lên mùi vị quý dị này, nhưng anh vẫn một hơi uống cạn. Tô Diễm chép chép miệng, toàn mùi thuốc Đông y ghê tởm.

Một ly trà lại được đưa đến trước mặt Tô Diễm, giáo chủ đại nhân vẫn giữ nguyên bản mặt thản nhiên như cũ.

“Đa tạ giáo chủ.” Tô Diễm dùng cái giọng khản đặc nói tiếng cảm ơn, liền nhận lấy cái chén một hơi uống sạch, sau đó anh quay đầu sang giáo chủ đại nhân, cực kỳ thành khẩn nói, “Thuộc hạ muốn tắm.”

Giáo chủ đại nhân nhận lấy cái ly rỗng không, thản nhiên gật gật đầu, liền lại xoay người bỏ đi. Tô Diễm nhìn theo bóng lưng y mà chân mày xoắn lại với nhau, cứ tiếp tục cái kiểu sượng sùng như này thì chẳng mấy chốc anh sẽ khó chịu mà chết.

15. Chương 14

Chẳng mấy chốc nước nóng đã chuẩn bị xong, Tô Diễm lê một thân xương cốt rụng rời đến bên thùng tắm, sau đó gian nan trèo vào, hơn mười ngày không tắm rửa gì, hiện tại được ngâm mình trong nước, Tô Diễm thật sự cảm động đến muốn rút nước mắt.

“Giáo chủ.” Thấy giáo chủ đại nhân muốn bỏ đi, Tô Diễm vội vàng mở miệng gọi người.

“Sao?” Giáo chủ đại nhân thản nhiên nhìn Tô Diễm như trước.

Tô Diễm xoay ngang người, tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Thuộc hạ giờ toàn thân vô lực, giáo chủ đại nhân có thể giúp thuộc hạ gội đầu không?”

Giáo chủ đại nhân quay phắt lại, cau mày nhìn Tô Diễm hồi lâu, rồi mới chậm rãi lại gần, không nói không rằng ngồi ở đằng sau thùng tắm, sau đó cầm lấy gáo múc nước, nghiêng đầu Tô Diễm qua xoa đầu gội lên, bắt đầu gội gọi.

Người rót cuộc làm sao vậy, không muốn nói chuyện với ta lại còn đến gội đầu cho ta thật... Tô Diễm nhắm mắt lại, lặng lẽ thở dài.

Gội cả nửa ngày cuối cùng tóc cũng sạch, Tô Diễm tùy tay dùng khăn đem quần mớ tóc ướt rượt trên đầu thành một cục, rồi chống thành thùng tắm đứng dậy: “Giáo chủ, thuộc hạ giờ không còn sức nữa, có thể đỡ ta lên giường được không?” Tắm áo mỏng ướt nước dán trên người Tô Diễm, khiến sắc mặt Tô Diễm càng trở nên tái nhợt.

Giáo chủ đại nhân vẫn như trước không hé răng mà phục vụ, đỡ Tô Diễm đi đến bên giường. Nhưng chỉ vừa mới đi đến mép giường, Tô Diễm liền một tay vòng qua eo giáo chủ đại nhân mà đè người ta ngã ra giường, thấy giáo chủ đại nhân không hề phản kháng mà lại đánh mắt ra đằng khác, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

“Người đang vì hiểu lầm ta mà thấy thẹn với ta sao?” Tô Diễm xoay mặt giáo chủ đại nhân lại, nhìn thẳng vào đôi mắt của ai kia, “Thế nên bất kể ta kêu người gọi đầu hay gì khác thì người cũng không hó hé gì đúng không?”

Giáo chủ đại nhân không hé răng.

“Người đâu cần phải thế, việc này vốn từ đầu là ta muốn giấu người, dù sao nếu ta nói với người, người khẳng định sẽ không đồng ý ta làm như vậy.” Tô Diễm bất đắc dĩ thở dài, đưa tay miết miết lên mặt giáo chủ đại nhân, “Hơn nữa lời ta nói cũng đúng thật là không có cách nào để chứng minh, người giận đến thế chứng tỏ người vẫn quan tâm đến ta, nếu không người sao còn có thể chờ xem chuyện này thực hư ra sao mà đã sớm một chưởng đập chết ta rồi. Cho nên bây giờ người cần bản không cần phải thế này, chúng ta cứ như giống như trước kia là được rồi.”

“Ta không ngờ ám thất lại lạnh như thế.” Giáo chủ đại nhân nhìn xuống, khe khẽ nói.

“Trong ám thất đều là cao thủ trong giáo, có ai võ công kém như ta đâu nào?” Tô Diễm cúi xuống khe hôn lên đôi môi mỏng của giáo chủ đại nhân một cái, có điều môi anh khô nứt hết ra, cọ lên làm giáo chủ đại nhân có chút đau.

Giáo chủ đại nhân nghiêng đầu tránh, nhẹ giọng nói: “Ta cứ tưởng người sẽ không còn đối xử với ta như trước nữa.” Dù sao lần này y quả thật đã trách lầm hẳn ta.

“Cũng tại ta không nói rõ ràng, không thể trách người hết được.” Tô Diễm khẽ cười một tiếng, liếm liếm đôi môi khô nứt của mình, ném đến vị máu, không khỏi nhăn mày, “Nếu có nói, thì cũng là ta không thể làm cho người toàn tâm tin tưởng ta được.”

“Ta...” Giáo chủ đại nhân khẽ thở, hai bàn tay hết nắm chặt lại buông ra không biết bao nhiêu lần, cuối cùng vươn lên ôm lên lưng Tô Diễm, “Sau này sẽ không thế nữa.”

“Sau này nếu ta có muốn làm gì cũng sẽ nói trước với người.” Tô Diễm đè cả người lên, hôn lên cằm giáo chủ đại nhân thêm một cái, thấy giáo chủ đại nhân lập tức ngẩng đầu lườm anh một cái, cũng cao hứng nhoẻn cười.

Tô Diễm vùi đầu vào cổ giáo chủ đại nhân, lại liếm một cái, cảm thấy giáo chủ đại nhân cứng người lại, thế là lại liếm thêm cái nữa.

“Tô Diễm, người làm cái gì đấy!” Giáo chủ đại nhân nghiêng răng nghiêng lợi.

Siết chặt tay, hơi thở ấm áp của Tô Diễm phả lên da giáo chủ đại nhân, khiến mặt giáo chủ đại nhân có chút nóng lên. “Ta nhớ người, Đông Phương. Mấy ngày nay ở trong ám thất, ta đều nghĩ, nhớ về sau người không để ý đến ta nữa thì ta biết làm sao đây.”

“Ta...”

“Lúc đó người đến Hàng Châu, có phải vì lo lắng cho ta không?” Tô Diễm vùi đầu xuống, thanh âm cũng thành nghèn nghẹn.

Vì thế giáo chủ đại nhân lại im lặng.

Tô Diễm khe khẽ cười, âm rung trong ngực khiến sắc mặt giáo chủ đại nhân càng trở nên cổ quái.

“Kỳ thật người đã thích ta rồi, đúng không?” Tô Diễm cọ cọ lên cổ giáo chủ, dọc theo cổ liếm xuống.

Thân thể giáo chủ đại nhân khẽ run rẩy, hừ lạnh một tiếng nhưng vẫn lặng thinh.

Trêu người đến thế mà vẫn không được sao? Tô Diễm ngẩng đầu, rướn đến bên tai giáo chủ đại nhân, nhẹ nhàng nói: “Đồng Phương, ta yêu người, ta muốn được ở bên người hết đời này, người có đồng ý không?”

“Người muốn làm gì, bốn tọa nào đã bao giờ cản được người.” Như thể giận dỗi mà nghiêng đầu, giáo chủ đại nhân rất rất là không kiên nhẫn.

Nói một tiếng người cũng yêu ta khó thể đẩy hử?

Tô Diễm giữ lấy cầm giáo chủ đại nhân mà trực tiếp hôn lên, đầu lưỡi luồn thẳng vào miệng giáo chủ đại nhân từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài liếm mát một lượt, hành động có hơi dữ dội khiến cơ thể giáo chủ đại nhân có chút cứng đờ, đang muốn hất cái tên đang dè trên người ra lại phát hiện bị dè đến gắt gao.

Chiếc lưỡi hơi rụt lại bị Tô Diễm hút mạnh một cái, giáo chủ đại nhân toàn thân run rẩy, cuống họng thoát ra tiếng rên rỉ mơ hồ. Tay Tô Diễm cũng không rảnh rỗi, tháo dây lưng nói vạt áo rồi cứ thế luồn lên hông giáo chủ đại nhân, lòng bàn tay ấm áp dán lên da thịt lạnh lạnh của giáo chủ đại nhân, khiến giáo chủ đại nhân khó chịu mà dịch dịch người. Nhưng Tô Diễm nào có định buông tha cho y, hôn đến ngày càng kịch liệt, cảm giác tê tê xa lạ từ đầu lưỡi lan ra, khiến giáo chủ đại nhân hô hấp ngày một dồn dập, mà đôi tay chạy loạn toàn thân cũng khiến người y ngày một nóng lên.

“Ừ...” Một bàn tay Tô Diễm miết lên điểm nhỏ trước ngực giáo chủ đại nhân, y liền khẽ hừ một tiếng, dùng sức đẩy đẩy Tô Diễm ra, “Tô Diễm, người làm trò gì thế!”

Môi Tô Diễm nhếch lên một nụ cười thật ôn nhu, nhìn bộ dạng mặt đỏ tai hồng dồn dập thở mà cảm thấy nhiệt độ cơ thể lại tăng lên.

“Ta muốn người.”

Giáo chủ đại nhân âm tình bất định mà nhìn Tô Diễm hồi lâu, cuối cùng đánh mắt sang bên, chỉ thản nhiên buông một câu: “Hầu hạ bốn tọa cho thư thái.” Có điều tai đã đỏ dừ.

“Thuộc hạ rõ.” Giáo chủ đại nhân dung túng tất nhiên làm Tô Diễm hài lòng mà cười, trực tiếp cúi đầu ngậm lấy điểm nhỏ nhỏ đang bị miết đến nhô hẳn lên trước ngực giáo chủ đại nhân, nhẹ nhàng day nhấn. Cảm giác ***g ngực y càng nhấp nhô dữ dội hơn, lưỡi Tô Diễm cứ thế trượt dần xuống, nhẹ nhàng hôn mát khắp bụng ngực.

Tay Tô Diễm trượt xuống nơi tư mật trơn tuột phẳng lì, nơi ấy chỉ còn lại một lỗ nhỏ, lúc này đang chậm chậm rỉ ra chất lỏng trong suốt, Tô Diễm vươn tay vân vê quanh lỗ nhỏ, quẹt lấy chất lỏng kia, cảm giác được cơ thể giáo chủ khẽ nảy lên, hít thở ngày càng dồn dập.

“Tô Diễm, người...” Chồng người dậy, giáo chủ đại nhân vươn tay lên như muốn gạt tay anh ra, lại bị nắm chặt, mười ngón giao nhau, cái lưỡi người kia lại đi xuống thêm chút nữa, ôn nhu liếm lên cái lỗ nhỏ nơi hạ thân giáo chủ đại nhân.

“Ừm...” Vừa chồng được người lên lại ngã ngược xuống giường, giáo chủ đại nhân hóp lấy từng hơi từng hơi hào hển thở, ánh mắt mộng lung nhìn lên đỉnh giường, xúc cảm nơi đầu lưỡi Tô Diễm mang đến khiến toàn thân giáo chủ đại nhân run rẩy bấy, lại không nói ra được là làm sao. Đã không còn cái kia, tại sao lại vẫn có thể có được cảm giác mãnh liệt đến thế... Giáo chủ đại nhân có phần mờ mịt nghĩ.

Bộ quần áo dơ hầy lúc đầu cứ thế quăng trên sàn nhà, Tô Diễm thò tay lục lục ra lọ thuốc chưa một khắc nào rời khỏi mình, cẩn mở nắp lọ, Tô Diễm ngửi thấy một luồng hương khí rất nhạt, đưa ngón tay vào quẹt một cái, là dạng được cao sền sệt.

Tô Diễm quẹt ra một mẩu, nắm trong tay cho ấm lên rồi chậm chậm xoa miết quanh chỗ kia của giáo chủ đại nhân, day xoa dần ra phía sau. Ngón tay quẹt thuốc mỡ lách vào hậu huyệt giáo chủ đại nhân, cả người y liền cứng lại, duỗi chân định đá một cái.

“Tô Diễm, người dám –” Hào hển thở, giọng nói khàn ồm ách không có đến nửa phần uy tín.

Tô Diễm nhếch lên một nụ cười nhẹ, đặt một nụ hôn khẽ lên nơi bằng phẳng đằng trước của y, ôn nhu nói: “Hãy tin ta, ta sẽ thật ôn nhu, sẽ làm cho người thực thoải mái mà.” Hắn vẫn khá tự tin với kỹ thuật của mình, thêm cả thuốc của Vương Bản Chi, chắc sẽ không gặp khó khăn gì.

Ngón tay tại hậu huyết thông thả xoay quanh đẩy được cao vào trong, Tô Diễm thấy hậu huyết đã hơi mềm ra, liền đưa thêm một ngón vào, tiếp tục đẩy được cao vào sâu hơn. Thuốc của Dương Bản Chi đắt tiền cũng có cái lý của nó, hậu huyết của giáo chủ đại nhân được mấy ngón tay day day dần trở nên nhu nhuyến, thế nên Tô Diễm lại lách thêm ngón tay thứ ba vào: “Đông Phương, đau không?”

Giáo chủ đại nhân trầm mặc hồi lâu, mới hào hển đáp: “Không quá đau...” Chỉ là có hơi tê tê, để y thấy cảm giác này quá đổi lạ lẫm lại khiến trong lòng bứt rứt.

Ngón tay Tô Diễm bắt chước động tác mập hợp mà chậm rãi đưa đẩy ngày một sâu hơn, tuy nói đằng trước của giáo chủ đại nhân đã tự cung đi rồi, nhưng mà tuyến tiền liệt thì vẫn phải còn, Tô Diễm tìm cả nửa ngày, cẩn thận day ấn trên nội bích, quan sát phản ứng của giáo chủ đại nhân, lại phát hiện y như không có cái loại thiên phú ấy.

“Người ngộ ngộ đủ chưa.” Giáo chủ thở không ra hơi, gần như nghiêng răng nghiêng lợi, hương vị sắc tình ẩn trong thanh âm khiến Tô Diễm thấy hạ thân nóng lên không ít.

Đặt vật kia ở huyết khẩu của giáo chủ đại nhân, dưới độ trơn được cao mang lại Tô Diễm chậm rãi tiến vào trong, đến khi chạm vào nơi sâu nhất, Tô Diễm cúi người xuống, mãnh liệt hôn xuống đôi môi đã có phần sưng lên của người kia, hạ thân bắt đầu nhanh nhanh chậm chậm đưa đẩy.

“Ừm... ừ...” Thanh âm của giáo chủ đại nhân đều bị Tô Diễm đè lại nơi cuống họng, mơ mơ hồ hồ như vậy lại càng trở nên câu hồn, một tay Tô Diễm đan lấy tay giáo chủ đại nhân, một tay không ngừng đảo quanh chiếc lỗ nhỏ phía trước của y.

“Ừm... a —” Giáo chủ đại nhân bật rên lên khe khẽ, phần eo gồng hẳn lên, hậu huyết cũng siết chặt lại, đôi mắt hoàn toàn mất đi tiêu cự.

Tô Diễm cười khê, nhẹ nhàng đặt lên cánh môi giáo chủ đại nhân một nụ hôn, khàn khàn hỏi: “Giáo chủ đại nhân được thuộc hạ hầu hạ có thoải mái không?”

Đôi mắt vốn thất thần lại tìm về được một chút lý trí, giáo chủ đại nhân trừng Tô Diễm một cái, có điều không hề có lấy một phần khí thế: “Tô Diễm, người... A ——” Tô Diễm đẩy mạnh một cái, tựa hồ cuối cùng cũng đã đụng vào đúng chỗ, lời trách cứ của giáo chủ đại nhân còn chưa câu đã biến thành tiếng rên rỉ kiềm nén.

“Thực thoải mái đúng không...” Tô Diễm thì thầm vào tai giáo chủ đại nhân, thanh âm khàn khàn ngữ khí dụ hoặc, “Sẽ không để người chảy máu, cũng sẽ không làm người đau...” Vậy là Tô công tử người vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện lúc mới xuyên qua sao?

Tro tự biên tự diễn của Tô Diễm chẳng mấy được lòng giáo chủ đại nhân: “Ừm... Cảm miệng...”

“Dạ, thuộc hạ cảm ngay.” Tô Diễm cắn nhẹ một cái lên vành tai giáo chủ đại nhân, bên dưới lại càng tăng tốc, nhắm thẳng nơi vừa rồi mà không ngừng đẩy mạnh, làm cho giáo chủ đại nhân đến cả khí lực để rên rỉ cũng không có, chỉ có thể mở mắt mờ mịt thờ đốc, một tay choàng qua lưng Tô Diễm, một tay vô lực bị Tô Diễm nắm chặt.

Tô Diễm thấy ánh mắt mơ màng của giáo chủ đại nhân, chỉ cảm thấy vật kia lại càng nóng rát, thở hổn hển đưa đẩy dồn dập, ôm siết lấy vòng eo thanh mảnh của y, áp chặt hai cơ thể lại cùng nhau, toàn thân căng lên lưu lại toàn bộ bạch trọc trong cơ thể giáo chủ đại nhân.

Lỗ nhỏ phía trước của giáo chủ đại nhân nẩy mạnh vào bụng Tô Diễm, thấy như toàn thân chẳng còn chút sức lực nào, dịch thể nóng bỏng bắn thẳng vào tuyến tiền liệt nơi hậu huyết khiến giáo chủ đại nhân trần người, trước mắt chỉ còn một màn trắng xóa.

Tô Diễm ôm giáo chủ đại nhân nằm nghiêng một bên, nhìn đến thần sắc mê man vô thần của y mà nhếch miệng cười, ôm chặt y lại mà hôn hít.

Giáo chủ đại nhân bị Tô Diễm ôm vào lòng, toàn thân bủn rủn cũng chẳng muốn nhúc nhích, chỉ hung dữ trừng mắt nhìn Tô Diễm một cái: “Người thật sự quá to gan.”

“Là vì giáo chủ đại nhân thông cảm cho thuộc hạ đang ốm đau bệnh tật, cho nên mới lấy thân mình chữa trị cho thuộc hạ không phải sao.” Điều cười trên mặt Tô Diễm lúc này ngoại trừ một chữ ‘tiện’ thì chẳng

còn từ ngữ nào khác đủ để hình dung, bàn tay lại còn cực kỳ không an phận mà di di miết miết giữa hai đùi giáo chủ đại nhân.

Có điều, ốm đau bệnh tật, lại còn kích tình vận động một hồi như vậy, Tô Diễm cực kỳ nghiêm túc cảm giác được rằng mình giờ đã... nhũn rồi.

“Thuộc hạ giờ tay chân mềm nhũn hết sức rồi, liệu giáo chủ đại nhân có thể thay thuộc hạ mở lời, gọi người mang vào chút nước ấm để tắm qua không?” Tô Diễm nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo của giáo chủ đại nhân, khiến cơ thể y cũng dần thả lỏng.

“Tự làm tự chịu.” Giáo chủ đại nhân khinh thường liếc Tô Diễm một cái, hướng phía ngoài phân phó, “Đưa một thùng nước ấm vào đây, bốn tọa muốn ngâm mình.”

“Dạ.”

Thùng tắm bên ngoài được mang đi, thay vào một thùng nước mới. Tô Diễm có phần loạng choạng bế giáo chủ đại nhân đến thùng tắm, trong lòng thầm nhủ lần sau có làm cũng nhất định phải làm lúc khỏe mạnh không bệnh không tật, chứ thể này mất mặt quá.

Giáo chủ đại nhân được Tô Diễm bế lên, chợt cảm thấy có gì đó từ chỗ nào đó chảy ra, đọng lại trên nền, sắc mặt lại trầm xuống.

Hồn hển bế giáo chủ vào được thùng nước, Tô Diễm thở phào nhẹ nhõm, thật nhẹ nhàng cầm khăn chà lau cho giáo chủ đại nhân. Da dẻ Đông Phương giáo chủ vốn trắng nõn, bị Tô Diễm chà đập một hồi, toàn thân trải đầy những vết tích hồng hồng, cực kỳ quyến rũ, mà Tô Diễm lau lau được mấy cái liền cúi xuống đầu vai giáo chủ liếm mát.

“Lại làm gì nữa, còn không lau nhanh lên.” Giáo chủ đại nhân bất mãn quay đầu nhìn Tô Diễm một cái.

Tô Diễm cười nhẹ một tiếng, lại rất ngoan ngoãn dứt miệng ra. Hắn đặt giáo chủ đại nhân ngồi lên đùi mình, ngón tay đẩy vào hậu huyệt, lấy những thứ bên trong ra ngoài. Chỉ là cái ngón tay này cũng không mấy an phận, đột nhiên khuấy động trong hậu huyệt, khiến cơ thể chưa tan tình sắc của giáo chủ đại nhân lại nóng dần lên.

“Tô Diễm.” Thanh âm có phần ám ách mang theo ý cảnh cáo.

“Đông Phương...” Tô Diễm khàn khàn gọi khẽ một tiếng rồi cầm lấy hung khí mà đẩy thẳng vào, giáo chủ đại nhân thở hắt một hơi, quay đầu lại hung dữ trừng mắt nhìn Tô Diễm.

“Một lần này nữa thôi.” Tô Diễm chậm chậm đưa đẩy thất lưng, một tay xoa nắn trước ngực giáo chủ đại nhân, một tay lần xuống tìm miết lên chiếc lỗ nhỏ của y, “Có muốn nhiều hơn ta cũng không động nổi.”

“Ngươi ——” Toàn thân giáo chủ đại nhân nóng rần lên nhanh chóng, khoái cảm mãnh liệt ập tới từ cả trước lẫn sau khiến y chỉ có thể ngửa đầu thở dốc.

Bàn tay đang rảnh rỗi của Tô Diễm ghì lấy đầu giáo chủ đại nhân lại gần, cực độ ôn nhu đặt lên một nụ hôn dài.

“Hừm ư...” Tô Diễm, thả người ra khỏi ám thất đúng là một sai lầm của bốn tọa mà!

16. Chương 15

Mà hậu quả của việc buông thả miệt mài bằng cái thân ốm đau bệnh tật là thuốc vốn chỉ cần uống có ba ngày, giờ phải uống thành năm ngày.

Tô Diễm “yếu ớt” dựa trên ghế tựa trong viện, nhìn theo ngón tay giáo chủ đại nhân cao thấp thêu ám văn cùng màu lên vải.

“Giáo chủ, thuốc đến rồi đây.” Lục nhi bưng thuốc, cung kính đứng phía sau giáo chủ đại nhân.

“Ừ.” Giáo chủ đại nhân lên tiếng, khoát tay một cái, đến đầu cũng không ngừng lên.

Lục nhi lẳng lẳng đi đến trước mặt Tô Diễm, đặt khay xuống trước mặt anh, nhân lúc quay lưng về phía giáo chủ mà lè lưỡi một cái.

Đông Phương giáo chủ người đây rõ ràng là báo thù lộ liễu a. Mặt Tô Diễm ỉu xiu, nhắm mắt lại một hơi uống cạn bát thuốc, trưng ra bản mặt nhăn nhúm cực kỳ bất nhã.

Lục nhi dọn cái bát không đi rồi ngoan ngoãn lui xuống, thế là lại bỏ lại Tô Diễm cùng giáo chủ đại nhân trong viện trầm mặc. Tô Diễm có chút xấu hổ gãi gãi mũi, anh biết hôm đó làm quá đà khiến giáo chủ đại nhân then quá hóa giận, nhưng mà lúc này anh không thể nào dùng cái câu mà hỏi trước vẫn hay lấy để dỗ người ta, là ta sai rồi lần sau chúng ta làm ít hơn nha, tuyệt đối sẽ bị giáo chủ đại nhân một châm đâm chết.

Đúng vào lúc Tô Diễm đang xoắn xuýt cả lên thì giáo chủ đại nhân dừng lại đường thêu, thấy bản mặt xoắn xuýt loạn xạ của anh, tựa tiểu phi tiểu gọi: “Tô Diễm.”

“Hử?”

“Nhậm Ngã Hành đã rời Tây Hồ rồi.” Giáo chủ đại nhân nhìn biểu tình kinh hãi của Tô Diễm, tâm tình không khỏi phần khởi phần nào, “Mấy hôm nữa Ngũ Nhạc sẽ thương nghị diệt thần giáo ta ở Ngũ Bá Cương, mời gọi anh hùng thiên hạ đến dự, người muốn đến không?”

“Đến được sao?” Tô Diễm nhớ rõ Đông Phương giáo chủ nếu không có việc gì thì căn bản sẽ không xuất giáo, khê cau mày, “Người có đi không?” Nếu giáo chủ đại nhân không đi thì anh cũng chẳng có hứng rời Hắc Mộc Nhai làm gì.

Giáo chủ đại nhân đứng dậy đến bên ghế tựa mà ngồi xuống, nắm lấy cằm Tô Diễm, tựa tiểu phi tiểu đề anh xuống: “Bốn tọa đương nhiên là đi rồi. Bốn tọa cũng muốn được mở mang tầm mắt, nhìn đám người hại chết Khúc hữu sử của thần giáo ta, rốt cuộc là nhân vật ra sao.” Giáo chủ đại nhân từ hôm đó về sau lại rất thích mấy hành động mang tính nguy công, ví dụ như đề Tô Diễm như này.

Tô Diễm xấu hổ muốn tránh đi... Lại phát hiện lực tay của giáo chủ đại nhân khỏe kinh người, có chút bất đắc dĩ cười nói: “Ta dĩ nhiên là phải đi rồi, có điều nếu lỡ gặp phải Nhậm Ngã Hành cùng Thánh cô thì sao?”

Đông Phương giáo chủ hừ lạnh một tiếng, tỏ ra hoàn toàn chẳng để tâm: “Địa vị của Doanh Doanh đều từ ta ban cho, nếu muốn làm gì đó trong giáo, chỉ e không có ai nghe lệnh nàng ta thôi. Vả lại giờ Nhậm Ngã Hành lại còn chuẩn bị quây một trận long trời lở đất, nếu nàng ta đứng về phía bên kia thì cũng không còn là Thánh cô của thần giáo ta nữa.”

“Người... không ngưỡng mộ nàng sao?” Tô Diễm dè dặt hỏi.

Đông Phương giáo chủ có phần kinh ngạc nhìn Tô Diễm, hồi lâu sau mới thản nhiên mỉm cười, thần sắc vô cùng ngạo nghễ: “Lúc đầu vốn ngưỡng mộ vì nàng là một người nữ tử, lại xinh đẹp như hoa, có điều hiện giờ... Bốn tọa thấy làm nữ tử cũng chẳng có gì hay.”

Tô Diễm nhoen cười ghé mặt lại gần khê hỏi: “Phải chăng là vì thuộc hạ?”

Vậy là giáo chủ đại nhân lại trầm mặc, nhìn Tô Diễm cười lạnh một tiếng: “Người thật đúng là cũng coi trọng bản thân ghê.” Nếu cái tên này đã tự ghé đến gần, giáo chủ đại nhân liền trực tiếp đề người ta lên ghế mà ngẫu nhiên hôn xuống, động tác nhìn thì có vẻ kịch liệt, nhưng lại vẫn ẩn chứa vài phần ôn nhu.

Tô Diễm bị đề bất đắc dĩ thâm cười, Đông Phương nhà anh chỉ là không thể xuống nước thừa nhận đó thôi, nếu y đã thích loại tư thế này thì cứ vậy đi, dù sao cũng chẳng ai thấy...

“Giáo chủ.” Ngoài viện vang lên tiếng của Thượng Quan Vân.

“Vào đi.” Giáo chủ đại nhân cuối cùng cũng thả Tô Diễm ra.

Vì thế nên lúc Thượng Quan Vân đi vào liền nhìn đến Tô Diễm đang ngượng nghịu dựa vào ghế tựa, sắc môi đỏ mọng sưng cong lên, quần áo xộc xệch, mà giáo chủ đại nhân thì bình tĩnh ngồi bên cạnh, rõ ràng ranh bộ dáng mới vừa tán tỉnh với nam sủng xong.

Mí mắt Thượng Quan Vân giật giật, ho nhẹ một tiếng, đem tầm mắt chuyển xuống khoảng đất dưới chân giáo chủ đại nhân, mới cung kính nói: “Giáo chủ, thuộc hạ đã chuẩn bị thỏa đáng, liệu có xuất giáo ngay ngày mai không?”

“Không vội, Dương tổng quản còn phải nghỉ ngơi hai ngày nữa.” Giáo chủ đại nhân tựa tiểu phi tiểu liếc Tô Diễm một cái, thấy bản mặt ngượng ngịu của người ta, độ cung trên khóe môi càng cong lên, “Vây còn mấy thứ phải thanh lý thì sao?” Y cũng không muốn ngoài mình với Tô Diễm ra lại còn có thêm Nhậm Ngã Hành chen vào phá rối.

Thượng Quan Vân liền chấp tay: “Giáo chủ yên tâm, những kẻ chân trong chân ngoài đã bị thuộc hạ thanh lý sạch sẽ rồi.”

“Tốt lắm, người lui xuống đi.” Giáo chủ đại nhân vẫn đạm phong kinh khoát tay một cái, liền cứ thế đuổi thẳng người ta đi.

“Dạ.” Trước khi rời đi, Thượng Quan Vân cùng dùng ánh mắt rất là quý dị mà liếc Tô Diễm một cái, khiến cho biểu tình vốn đã ngượng ngịu của Tô Diễm lại càng thêm xoắn xuýt.

Không sao hết, chỉ cần giáo chủ đại nhân cao hứng, vậy thì anh cũng chẳng thấy gì hết.

Sau khi nghỉ đủ hai ngày, cái xác vốn rất rất là cường tráng của Tô Diễm cơ bản sẽ không sao nữa, thế là giáo chủ đại nhân liền chuẩn bị dắt theo nam sủng đi học hỏi đám chính đạo liên minh kia một chút.

Vốn Tô Diễm cùng Thượng Quan Vân đều cho rằng giáo chủ đại nhân sẽ mang theo mấy thuộc hạ đi cùng, ai ngờ ngay cả Thượng Quan Vân, đến khấn gói quả mướp cũng gói ghém đầy đủ hết rồi thì giáo chủ đại nhân lại nói lần này chỉ dắt theo một mình Tô Diễm thôi.

“Giáo chủ.” Thượng Quan Vân mặt nhăn mày nhíu, biểu hiện cực kỳ rõ ràng bất mãn đối với quyết định của giáo chủ đại nhân, “Như thế sợ không ổn lắm.”

Giáo chủ đại nhân lười biếng dựa vào ghế tựa, tựa tiểu phi tiểu nhìn Thượng Quan Vân: “Không ổn chỗ nào? Người đang không tin tưởng vào võ công của bốn tọa sao?”

“Thuộc hạ không có ý này.” Thượng Quan Vân mặt trở như gỗ, nói thẳng tưng, “Xin thứ cho thuộc hạ nói thẳng, hiện nay Nhậm Ngã Hành đã tái xuất giang hồ, không biết khi nào sẽ đụng độ với giáo chủ, thuộc hạ e rằng với võ công của Dương tổng quản, sẽ liên lụy đến giáo chủ.”

Thiệt tình, Thượng Quan đường chủ, người vẫn thẳng như ruột ngựa thế a. Tô Diễm lặng lẽ phỉ nhổ trong lòng.

“Bốn tọa vẫn còn đủ khả năng bảo vệ tốt cho Dương tổng quản.” Đông Phương giáo chủ nhướn mi, liếc sang Tô Diễm một cái, “Dương tổng quản, người thấy sao?”

“Võ công của giáo chủ là thiên hạ đệ nhất, không ai địch nổi.” Tô Diễm cung kính khom người hành lễ.

Biểu tình trên mặt Thượng Quan Vân càng thêm cau có, mâu thuẫn một hồi, cuối cùng mới chịu bỏ cuộc: “Mong giáo chủ gặp nạn đừng quá bận tâm đến Dương tổng quản, lấy bản thân làm trọng.”

Thượng Quan đường chủ a, ta phải nói với người thế nào mới được đây.

“Bốn tọa tự biết phải làm như thế nào, người đi trước chuẩn bị đi.” Giáo chủ đại nhân thần nhiên phát tay áo, cứ thế mà đuổi người ta ra ngoài.

Nhìn Thượng Quan Vân đi ra, Tô Diễm bước lại gần giáo chủ đại nhân, từ đằng sau ôm lấy y, nhíu mày nói: “Người thật sự chỉ đi cùng ta thôi sao?”

“Dĩ nhiên.” Giáo chủ đại nhân thông dong gật gật đầu.

“Nếu để người khác biết được người là Đông Phương Bất Bại, người cũng biết sẽ có bao nhiêu người đến đuổi giết chúng ta chứ?” Đôi tay ôm lấy người kia siết chặt lại.

Giáo chủ đại nhân khẽ cười một tiếng, hoàn toàn không để tâm: “Chẳng lẽ bốn tọa lại sợ chúng ta sao? Người cũng đừng quá lo, tuy võ công người không tính là cao, nhưng bốn tọa vẫn có thể chu toàn bảo vệ người.”

Thế nên là giáo chủ đại nhân người nhất định phải nhắc nhở ta rằng trình vũ lực của ta kém cõi sao. Giáo chủ đại nhân người đây là còn vì chuyện hôm đó mà nhất định không chịu để lỡ lấy một cơ hội đả kích ta đúng không?

“Hành lý sắp xếp xong chưa?” Giáo chủ đại nhân vươn tay ra sau nắm cầm Tô Diễm kéo lại, rất là bá khí mà hôn lên người kia.

Đối với hành động kiểu đối đãi nam sủng này của giáo chủ đại nhân Tô Diễm đã thấy trơ luân rồi, anh trực tiếp áp lên đôi môi giáo chủ mà liếm liếm, gặm gặm mấy cái, thấy sắc mặt giáo chủ đại nhân bắt đầu khó chịu, mới cười đáp: “Đã sắp xếp gọn gàng rồi, có ba cái túi chứ mấy. Chúng ta đại khái là đi tầm mấy ngày đây?”

“Muốn đi bao lâu thì đi.” Giáo chủ đại nhân kéo cái cánh tay đang kìm quanh người mình của Tô Diễm ra, đứng lên, “Thế thì đi thôi.”

17. Chương 16

Bởi vì Tô Diễm cũng biết cưỡi ngựa, nên không thể phát sinh mấy pha lãng mạn kiểu hai người cưỡi chung một con ngựa được, hai con khoái mã thả bộ hành tẩu trên quan đạo, càng đến gần Ngũ Bá Cương, càng nghe được nhiều tin tức này kia.

Tô Diễm một bên húp nước mì, một bên giở tai nghe lên người bên cạnh trò chuyện. Tình tiết câu chuyện tựa hồ vẫn diễn ra như nguyên tác, người phải chết cũng chẳng còn sống, có điều lần này Đông Phương rời khỏi Hắc Mộc Nhai, không biết có xảy ra chuyện gì hay không.

Húp hết bát nước mì, Tô Diễm đặt bát xuống, nhìn mì trong bát giáo chủ đại nhân cũng đã vơi bớt một nửa, khe khẽ cười một tiếng, cầm tay giáo chủ đại nhân dưới gầm bàn mà miết miết.

“Ăn xong thì đi thôi.” Giáo chủ đại nhân búng vào cổ tay Tô Diễm một cái, nhìn cái tên bị đau rút tay lại kia, có chút đắc ý nhếch môi. Chỉ là bộ dạng Đông Phương giáo chủ quá mức xuất chúng, chỉ riêng một thân cao cao tại thượng vốn có đã đủ khiến người khác phải chú ý, thêm nụ cười có phần tà mị này, lại càng thu hút không ít ánh nhìn của người khác.

Tô Diễm cũng không thích Đông Phương nhà mình bị người khác nhìn chằm chằm, đặt mấy đồng tiền xuống bàn rồi liền thỉnh giáo chủ đại nhân đi giá. Hai người lại đi đường hết mấy canh giờ sau, chưa đến hoàng hôn đã tới một tòa thành nhỏ. Sau khi sổ sách của Nhật Nguyệt thần giáo được chuyển xuống cho Tô Diễm tiếp quản, các loại cửa hàng được mở thêm rất nhiều, mà trong tòa thành này lại vừa đúng có một gian khách *** của thần giáo, cũng không hề nhỏ, cũng là một trong số những nơi được Tô Diễm dùng làm nơi thí điểm cho kỹ thuật kinh doanh của khách sạn hiện đại.

Sau khi thẳng tay quăng Hắc Mộc lệnh ra chứng tỏ thân phận, Tô Diễm cùng giáo chủ đại nhân liền được vừa kinh vừa hãi mời đến biệt viên u tĩnh nhất trong khách ***, vì để giáo chủ được tự tại, người hầu kẻ hạ đều đứng ngoài cửa, nếu có việc cần thì có thể ở trong phòng kéo chuông, đi tắm cũng không cần người mang thùng tắm đến, phía sau có phòng tắm, có sẵn nước ấm, cứ thế vào tắm là được.

Hai người bốn ba một quãng đường dài, đều mang một thân bụi đất, Tô Diễm chuẩn bị chu đáo y phục cho giáo chủ đại nhân tắm rửa, xong lấy đồ thay ra của y gộp cùng ngoại sam trung y của mình để hết vào cái sọt cạnh cửa, kéo chuông một cái. Tiểu nhị lẳng lặng tiến vào, lẳng lặng mang y phục ra ngoài giặt sạch.

Tô Diễm rảnh rang chẳng có gì để làm liền đi thẳng vào phòng tắm, bắt gặp tấm lưng ẩn hiện giữa làn hơi nước mờ ảo của giáo chủ đại nhân, bất giác cổ họng có chút nghẹn lại.

“Người lại làm gì nữa đây?” Tay Tô Diễm đặt lên vai giáo chủ đại nhân, giáo chủ đại nhân lại không chút khách khí mà phui cái tay kia ra khỏi vai mình.

“Đông Phương, ta muốn ngươi.” Thanh âm khàn khàn mang theo tình sắc, giáo chủ đại nhân chỉ nghe thấy tiếng loạt xoạt của vải ma sát vào nhau vang lên phía sau, rồi sau đó chính là Tô Diễm toàn thân trần trụi ngồi vào thùng tắm.

Thùng tắm này vốn rất rộng, cho dù hai người cùng ngồi cũng không thấy chật chội, có điều nước vẫn đầy tràn ra ngoài, Tô Diễm nhắm thẳng bên giáo chủ đại nhân mà dịch lại, trong làn nước ấm mà đặt tay lên eo y.

“Bồn tọa đang tắm.” Giáo chủ đại nhân lạnh nhạt nhìn Tô Diễm.

“Thuộc hạ sẽ phục vụ giáo chủ đại nhân tắm.” Tô Diễm trưng ra cho giáo chủ đại nhân một nụ cười cực kỳ hấp dẫn, kéo cơ thể giáo chủ đại nhân dính sát lại với mình, rồi sau đó bắt đầu gặm đến liếm đi lên người y.

Giáo chủ đại nhân đẩy mấy lần không ra, vừa định quở trách mấy câu, đôi môi đã bị ngậm lấy, Tô Diễm hôn thật chậm, cũng thật cẩn thận, không phải liếm lên hàm trên thì là quấn lấy lưỡi giáo chủ đại nhân, thanh âm quần quýt rơi vào tai giáo chủ, không hiểu sao, dường như sức nóng lại càng tăng lên. Vốn y đã rõ ràng không thể nào...

Nhận ra Đông Phương giáo chủ tại thời điểm này vẫn còn phân tâm, Tô Diễm càng thêm ra sức khiêu khích, nghe tiếng thở dốc của giáo chủ đại nhân ngày càng nặng nề, Tô Diễm đưa giáo chủ đại nhân ra ngoài, kéo tắm khăn qua loa lau lau mấy cái, liền bế y thẳng lên giường.

Lấy lọ thuốc Vương Bản Chi tặng trong bao hành lý, Tô Diễm tách hai chân giáo chủ đại nhân ra, một tay đan vào với y, một tay xoa nắn vuốt ve điểm đỏ nho nhỏ trước ngực y. Đầu lưỡi ẩm áp đảo quanh chiếc rốn tình xảo mẫn cảm, khiến giáo chủ đại nhân run rẩy. Đầu lưỡi không an phận lại trượt xuống, liếm lên chiếc lỗ nhỏ phía trước giáo chủ đại nhân, sự kích thích mãnh liệt bất chợt ập đến khiến tiếng rên rỉ trầm thấp bật thoát lên từ cuống họng y.

“Tô Diễm, dừng...” Khuôn mặt giáo chủ đại nhân bùm một cái đỏ lựng lên, khoái cảm quá lớn khiến y thở dốc không sao kiềm được, “Chỗ đó bẩn...”

Tô Diễm ngẩng đầu, sắc môi đỏ đến mê người, khóe miệng khê cong lên, cười đến quá sức mê người: “Đông Phương của ta, dĩ nhiên từ trên xuống dưới đều cực kỳ sạch sẽ rồi.” Quệt lấy một chút dục cao trong tay, Tô Diễm đẩy một ngón tay vào, tỉ mỉ bôi trơn. Trong dục cao có thêm tác dụng giảm đau, thỉnh thoảng Tô Diễm lại hỏi giáo chủ đại nhân thấy sao, giáo chủ đại nhân cũng không quá đau, vì thế lúc khuếch trương đến đủ cho ba ngón tay ra vào, Tô Diễm liền dễ thương xông trận.

“Ừ...” Giáo chủ đại nhân khê cau mày, dường như có chút khó chịu.

“Sao rồi, đau không?” Tô Diễm dừng lại hành động tiến vào, khê hỏi.

Giáo chủ đại nhân hỏn hển hớp hơi mấy lần rồi, mới nghiêng mặt đi, khe khê nói: “Chỉ là... có hơi trưởng...”

Tô Diễm miết quanh nơi hai người tương liên vài lần, chắc chắn không bị chảy máu, liền kiên định đẩy vào, đánh vào tuyến tiền liệt lần trước gian nan tìm được.

“Ừm a —” Đôi chân thon dài bị tách ra kia không khỏi kẹp chặt lại, đôi mắt đen láy ngập nước trùng Tô Diễm, hào hển thở.

Tô Diễm vui xuống bên tai y, cắn cắn vành tai giáo chủ đại nhân, nhẹ giọng oán giận: “Hôm nay bao nhiêu người như thế đều nhìn ngươi, ta bực mình.”

“Ra Hắc Mộc Nhai còn không muốn để người ta nhìn?” Ánh mắt giáo chủ đại nhân nhìn Tô Diễm cực kỳ bất đắc dĩ.

“Bọn họ nhìn ngươi là vì ngươi đẹp, ngươi không biết sao?” Tô Diễm liếm loạn lên cổ giáo chủ đại nhân, hàm hàm hồ hồ nói: “Lần sau ra ngoài, phải cẩn thận nguy trang cho ngươi mới được.”

“Sao nào, ghen hả?” Tô Diễm hầu hạ giáo chủ đại nhân đến cực kỳ thoải mái, vì thế giáo chủ đại nhân bắt đầu khiêu khích, ở trên khuôn ngực Tô Diễm vuốt ve một hồi.

Đôi môi sưng mọng bị ngậm lấy, Tô Diễm cuồng nhiệt hôn nửa ngày mới buồn bực đáp: “Đúng là ta ghen mà.”

“Hừ a...” Không đợi giáo chủ đại nhân tiếp tục chòng ghẹo, hạ thân anh liền tăng tốc, ra sức đưa đẩy, mỗi lần đến đâm vào điểm tận sâu trong, khiến giáo chủ đại nhân chẳng còn sức lực để tiếp tục giễu cợt tính hẹp hòi kia của Tô Diễm, chỉ có thể cắn môi không cho mình rên rỉ thành tiếng.

“Cần gì phải nhìn,” Tô Diễm áp lên môi giáo chủ đại nhân, muốn tách đôi môi kia ra, mơ mơ hồ hồ nói, “Người ở trước mặt ta còn cần gì phải giữ ý giữ tứ nữa?” Chiếc lưỡi mềm mại xâm chiếm khoang miệng giáo chủ đại nhân, bên tai phảng phất tiếng rên rỉ của y, phá lệ mê người.

“Sao không làm tiếp đi?” Giáo chủ đại nhân bị Tô Diễm bế vào thùng tắm, cười lạnh châm chọc.

Tô Diễm cẩn thận lau rửa sạch sẽ cơ thể y, cười đáp: “Ngày mai còn phải đi mà, sao ta nỡ để người vất vả như thế.”

Giáo chủ hừ lạnh một tiếng, quay đi.

Tô Diễm xoay người y lại, để y dựa vào ngực mình, tiếp tục lau rửa, vừa tắm vừa hôn lên bờ vai phá lệ kêu gọi của giáo chủ đại nhân.

“Đông Phương... Người, không thích cùng ta làm chuyện này sao?” Tô Diễm lau đến đôi chân thon dài của giáo chủ đại nhân, có chút do dự. Một kẻ duy ngã độc tôn như giáo chủ đại nhân nhà y, trước giờ chỉ bị anh dè dặt...

Cảm giác cơ thể giáo chủ đại nhân đột nhiên gồng cứng, thanh âm cũng lạnh băng: “Ý người là gì?” Giáo chủ đại nhân giẫy người ra, đôi mắt đen láy sâu không thấy đáy, thần sắc khó hiểu, “Người đang ghét bỏ bốn tọa thân thể không toàn vẹn, hay là thấy làm chuyện này với bốn tọa sẽ ô uế bản thân?”

Tô Diễm vươn tay kéo giáo chủ đại nhân lại đối mặt với mình, rồi cứ như vậy ôm người kia vào lòng, có chút bất đắc dĩ thở dài: “Sao người lại nghĩ như vậy chứ, người thấy ta không muốn cùng người làm sao?” Ngón tay xoa vuốt vài cái lên hậu huyệt mềm mại liền duỗi vào trong, day miết nội bích nóng ẩm, “Ta chỉ sợ người bị ta áp sẽ thấy khó chịu thôi, nếu người không thích, vậy ta... sẽ làm ít hơn vậy. Nhưng có vẻ người cũng không phải là không thích.”

Ngón tay không an phận lại khiến thân thể giáo chủ đại nhân gồng lên, nhiệt triều bên trong khiến giáo chủ đại nhân nổi giận cắn lên vai Tô Diễm.

“Ta vốn không thích làm trong thùng tắm mấy, cảm giác không được thoải mái cho lắm, nhưng nếu giáo chủ đại nhân đã nhiệt tình yêu thương như vậy, ta đành...” Tô Diễm động thân một cái vùi vào trong cơ thể y, “cung kính không bằng tuân lệnh vậy.”

Tư thế ngồi trên người Tô Diễm khiến nơi đó tiến vào đặc biệt sâu, giáo chủ đại nhân gồng cứng người, hai tay quần lên lưng Tô Diễm, bật ra từng tiếng rên rỉ hỗn hển.

“Người lại còn.” Giáo chủ đại nhân cực kỳ bất mãn trừng mắt nhìn Tô Diễm.

Tô Diễm bày ra vẻ mặt vô tội, nâng mông giáo chủ đại nhân lên, lại buông tay, khiến vật kia càng đâm vào sâu hơn nữa: “Tại người quyến rũ ta mà.”

“Bốn tọa quyến rũ người bao giờ!” Giáo chủ đại nhân khản giọng, giận dữ nhìn Tô Diễm.

“Người vừa mới cắn ta.” Tô Diễm trưng ra bộ mặt vô tội, lại rất gợi đòn, “Lần này xong có khi chúng ta vẫn nên lên giường đi, hay là người muốn lên giường ngay bây giờ?” Không đợi giáo chủ đại nhân trả lời, Tô Diễm liền kéo y lại gần chặn miệng, hai tay cũng không ngừng lại, đồ lấy eo y không ngừng đưa đẩy...

18. Chương 17

Sáng hôm sau Tô Diễm dậy đặc biệt sớm, đặc biệt thư thái, nhìn giáo chủ đại nhân còn chưa tỉnh giấc nằm trong lòng mình, Tô Diễm nhếch miệng cười ngu. Có lẽ tối qua mệt quá nên giáo chủ đại nhân vẫn chưa tỉnh, vì thế Tô Diễm cứ thế kéo y vào lòng, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt y.

Thật quá đẹp. Tô Diễm thầm cảm thán, nhìn hàng lông mày không rậm mà thật dài, tà phi nhập tẩn (hơi xéch thật dài) anh khí vô cùng, đôi mắt ngạo nghễ thiên hạ đang nhắm nghiền, khiến khí thể toàn thân y cũng giảm xuống vài phần, lại càng thêm quyến rũ. Mà cơ thể giáo chủ đại nhân... Tô Diễm tưởng tượng một hồi rồi lại cảm thấy toàn thân nóng lên, vội hít sâu vài hơi, trấn tĩnh lại bản thân. Đường như chỉ cần là chuyện liên quan đến y, anh lại có phần mất kiểm soát bản thân.

“Chẳng biết... ta còn có thể ở bên người được bao lâu...” Tô Diễm đưa tay xoa nhẹ lên mặt y, có chút thất thần khê thì thầm.

“Người phải đi sao?” Cổ tay bị một người nắm chặt, đôi mắt sắc của giáo chủ đại nhân khóa lấy Tô Diễm.

“Bị ta đánh thức à?” Tô Diễm nhẹ mỉm cười với y, “Ta không phải đi, chỉ là nghĩ đến ta không biết vì sao lại đến bên người, cũng không biết ta có thể ở mãi trong thân xác này, hay đột nhiên có một ngày bản chủ của thân xác này sẽ trở lại.” Vả lại anh đã bị sét đánh chết, mà Dương Liên Đình vẫn chưa chết a.

Sắc mặt giáo chủ đại nhân trở nên cực kỳ khó coi: “Bản chủ... trở lại?”

Nhìn thần sắc quỷ dị khó phân của giáo chủ đại nhân, Tô Diễm nhéo mặt y một cái, cười nói: “Nếu Dương Liên Đình trở lại, người sẽ không vui sao?”

Có điều giáo chủ đại nhân không rảnh mà giỡn cùng anh, nhú mày nhìn Tô Diễm: “Nếu Dương Liên Đình trở lại thân xác này, thế còn người?”

“Ta cũng không biết a, ta vốn là chiếm đoạt thân xác của người ta mà.” Tô Diễm thoải mái cười cười, “Bất quá chắc sẽ không có chuyện đó đâu, ta cũng chỉ tùy tiện nói vậy thôi. Dậy đi nào, chúng ta ăn chút điểm tâm rồi đi tiếp thôi.”

Đi được vài ngày Tô Diễm cùng giáo chủ đại nhân đã gần đến Ngũ Bá Cương, chỉ là mọi việc vẫn chưa bắt đầu, hơn nữa hiện tại ở Ngũ Bá Cương chỉ rất một đám bàng môn tả đạo, giáo chủ đại nhân đương nhiên là khinh không thèm đến, thế nên cứ như vậy mà ở lại trấn nhỏ phụ cận này.

Tô Diễm chưa từng sống trong khung cảnh cổ xưa này, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, giáo chủ đại nhân cũng là kẻ không có việc thì không bước chân ra khỏi Hắc Mộc Nhai, thế là hai người cứ thế mà hí ha hí hửng dạo vòng quanh phố.

“Đông Phương, người xem này.” Tô Diễm giơ một con tì hưu (Cái này là 5nally được nghe cô hướng dẫn viên kể hồi đi Trung Quốc, đại khái là: Truyền thuyết kể tì hưu là con của Long vương, cứ bé mãi không lớn. Một lần chọc giận Ngọc Hoàng, Ngọc Hoàng nổi giận đánh vào mõng tì hưu một cái, liền tịt luôn hậu môn. Từ đó, tì hưu ăn chỉ có vào mà không có ra nên càng lúc càng lớn. Người Trung Quốc quan niệm tì hưu là vật tụ tài giữ của), chất lượng cực kỳ bình thường của một gian hàng nhỏ lên, cầm trong tay, “Mình mua một con đi.”

“Mòn đồ đó chất lượng không tốt.” Giáo chủ đại nhân thần nhiên nói.

“Nhưng mà khắc rất đẹp mà.” Tô Diễm dùng hai ngón tay giơ con tì hưu đến trước mặt giáo chủ đại nhân, “Người không thấy rất đáng yêu sao? Dù sao cũng không đắt đỏ gì, mua một cái đeo cũng đẹp mà. Tì hưu chỉ có mồm không có chỗ kia, đeo vào còn giúp người tụ tài nữa đó.”

Giáo chủ đại nhân liếc Tô Diễm một cái, cũng lười chẳng buồn nói nữa, chỉ đứng nhìn Tô Diễm đứng mặc cả, thanh toán tiền, rồi lại xin chủ quầy một sợi dây đỏ. “Để đến lúc về khách ***, ta sẽ bện cho người cái vòng tay.”

“Người biết làm sao?” Giáo chủ đại nhân nhú mày.

“Đa tài đa nghệ, hiền lương thực đức mà.” Tô Diễm ghé sát bên tai giáo chủ đại nhân cười nói, hai người đứng rất gần nhau, Tô Diễm kéo lại bàn tay giấu dưới tay áo của y, “Ồ cùng ta được nhiều ưu đãi lắm đấy.”

Giáo chủ đại nhân giật giật tay lại không được, thần nhiên nhìn Tô Diễm: “Giữa đường giữa xá mà người không thấy ngại sao?”

“Tay áo dài lắm, chúng ta đứng gần hơn chút nữa thì chẳng ai thấy được hết.” Tô Diễm bắt cần mỉm cười, “Mà kể cả người ta có thấy thì có sao đâu, cũng chẳng phải chuyện không thể gặp người gì.”

Giáo chủ đại nhân lẳng lặng nhìn Tô Diễm vài giây rồi lại nhìn đi nơi khác, thản nhiên nói: “Ta đói rồi.”

“Vậy giờ chúng ta đi ăn cơm thôi.” Tô Diễm miết miết lòng bàn tay y, bắt đầu thông thả dạo quanh chọn quán.

Giáo chủ đại nhân đi chậm nửa bước phía sau Tô Diễm, đôi tay đan nhau kia ẩn hiện dưới tà áo mỏng, ánh nhìn của giáo chủ đại nhân dừng mãi trên hai bàn tay nắm chặt của hai người, khéo môi như có như không khẽ nhếch lên.

Mà hậu quả của cuộc dạo chơi đấy là... giáo chủ đại nhân đến Ngũ Bá Cương không hề sớm.

Dù sao Tô Diễm cũng đã nói qua, giờ có đi lên thì cũng rất một màn hỗn loạn, đợi Lệnh Hồ Sung lên lần hai, người ta luận võ đến xem là vừa, nói như vậy, thời gian du ngoạn lại dài thêm vài ngày.

“Hôm qua ta có hỏi tiểu nhị, hần nói nếu muốn tìm chỗ gần đây ngắm cảnh thì người thành có ngọn núi không tòi, tuy không tên nhưng phong cảnh lại tuyệt đẹp.” Tô Diễm vừa bện dây vừa nói, động tác rất là thành thạo, thỉnh thoảng lại nhìn sang giáo chủ đại nhân đang thêu hoa.

“Nếu đẹp thì đi xem đi.” Giáo chủ đại nhân ngay cả đầu cũng không nâng, vẫn chuyên tâm vào tấm vải thêu trước mặt.

Tô Diễm nghiêng sang liếc một cái, lại không nhìn ra được hoa văn đồng màu thêu trên tấm vải kia rốt cuộc là gì: “Đông Phương, người thêu cái này để làm gì?”

Giáo chủ đại nhân thản nhiên đáp: “Mấy hôm trước thấy bộ quần đồ xanh thẫm kia của người hơi cũ, để làm cho người một bộ khác.”

“Để cho ta sao?” Tô Diễm hưng phấn nhào đến, ngồi xuống đằng sau mà ôm lấy eo y.

“Ừm.” Nhẹ đáp một tiếng, giáo chủ đại nhân thu chân đặt tấm vải sang bên, “Thêu xong rồi, ngày mai sẽ đo để may áo cho người.”

Tô Diễm rướn lên hôn một cái, cực kỳ thỏa mãn nheo mắt: “Đông Phương, người thật tuyệt vời.”

Giáo chủ hừ lạnh đáp lại anh.

“Ta cũng vừa bện xong vòng tay rồi, để ta đeo cho người nhé?” Tô Diễm đưa chiếc vòng ra trước mắt y, thấy giáo chủ đại nhân vươn tay, liền đeo vào cho y, miếng ngọc tì hưu lẳng lặng nằm trên cổ tay giáo chủ đại nhân, tương phản khiến màu da vốn trắng nõn của y càng thêm xinh đẹp. Tô Diễm nâng tay giáo chủ đại nhân lên, nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay y một nụ hôn.

Giáo chủ đại nhân rút tay về, nhìn nhìn nói: “Bện không tòi.”

Tô Diễm hôn lên môi y một cái, cười đáp: “Nếu đã không tòi thì thưởng cho người ta đi.” Nói xong liền đem người kia ôm siết lại, cuồng nhiệt hôn lên...

“Đông Phương...” Đem người ta ăn sạch sành sanh rồi, Tô Diễm để giáo chủ đại nhân nằm trên người mình, vuốt ve lưng y, “Có thoải mái không?”

“Lưng đau quá.” Giáo chủ đại nhân lườm Tô Diễm một cái, hơi khàn giọng mà thản nhiên nói.

“Thế để ta xoa cho nhé.” Tô Diễm dán tay lên hông giáo chủ đại nhân, vận chân khí chạy dọc theo thắt lưng giáo chủ đại nhân. “Người thấy nếu không bị nội thương, dùng chân khí giảm bớt nhức mỏi chắc cũng được đúng không?”

“Ta chưa thử bao giờ, chắc là được.” Giáo chủ đại nhân đến đầu cũng không nâng, cực kỳ thoải mái nằm lên người Tô Diễm.

Tô Diễm xoa xoa nửa ngày, đến lúc ngừng tay thì giáo chủ đại nhân đã ngủ thiếp đi. Tô Diễm cười khê, ôm người kia vào lòng, phỏng chừng mình thật sự đã đem người kia lăn qua lăn lại thăm rồi, giáo chủ đại nhân đang nửa tỉnh nửa mê liếc nhìn Tô Diễm một cái rồi lại nhắm mắt. Tô Diễm lau rửa sạch sẽ cho y rồi cứ để y không mặc y phục nhét vào trong chăn, ôm một cái liền ngủ say.

19. Chương 18

Sáng hôm sau, khi Tô Diễm tỉnh dậy, giáo chủ đại nhân đang khoanh chân vận công trên giường, nhận thấy Tô Diễm đã tỉnh, đôi mắt đen lầy như mực có phần kinh ngạc mà nhìn anh.

“Sao thế?” Cái đầu vốn còn ngái ngủ của Tô Diễm lập tức tỉnh táo lại, cứ như cảm giác được rằng có chuyện gì đó sắp xảy ra.

“Ta...” Giáo chủ đại nhân nhú nhú mày, một tay đặt lên ngực Tô Diễm, “Công lực của ta đột nhiên tăng không ít, hơn nữa hàn khí ban đầu trong cơ thể cũng hóa giải một phần.”

“Hàn khí?” Tô Diễm nghi hoặc nhìn giáo chủ đại nhân, nắm lấy bàn tay đang đặt trên ngực mình, “Hàn khí gì?” Cốt truyện không hề nhắc đến việc thân thể giáo chủ đại nhân có vấn đề a.

Giáo chủ đại nhân trầm mặc một lát, rũ mắt khẽ nói: “Tô Diễm, người biết thứ võ công ta luyện là gì đúng không. Quỷ Hoa Bảo Điển vốn là võ công tính hàn, tuy rằng công lực tăng tiến nhanh lại vô cùng uy mãnh, nhưng hàn khí lại rất nặng.”

Tô Diễm nhú mày: “Thế nên nhiệt độ cơ thể của người mới luôn thấp hơn người thường?” Vốn anh còn tưởng cao thủ có thể tự điều tiết nhiệt độ cơ thể, thế nên sờ vào giáo chủ nhà anh mới có thể mát mịn như ngọc như thế...

Giáo chủ đại nhân cũng cười khổ: “Công pháp này là cực hàn, nhưng vẫn có thể áp chế được, chỉ là không ngờ lại có một ngày hàn khí ngày được hóa giải.” Giáo chủ đại nhân ngẩng đầu, chạm lên mặt Tô Diễm, cười nói, “Có lẽ gặp được người thật sự là ý trời.”

Tô Diễm đã khi nào gặp qua bộ dạng ấy của giáo chủ đại nhân đâu, trực tiếp vươn tay kéo y vào lòng mà ôm siết: “Dù người không gặp ta thì võ công cũng là thiên hạ đệ nhất, không ai có thể hại được người.”

“Ta biết mà.” Giáo chủ đại nhân cười nhẹ một tiếng, đưa tay ôm lại anh, “Đời này có thể gặp người, coi như ông trời đối ta không tệ rồi.” Ngực khí thở than lại khiến lòng Tô Diễm âm ỉ đau.

Siết lấy vòng eo của y, Tô Diễm cắn cắn lên vành tai giáo chủ đại nhân, đổi lấy một tiếng thở dốc của y, cười tà nói: “Đông Phương, người nói xem, nếu chúng ta song tu... có thể càng hơn thế không?”

“Song tu?” Giáo chủ đại nhân có chút khó hiểu nhìn Tô Diễm.

Tô Diễm rướn lên, hạ giọng ghé vào tai y mà nói: “Thì là chúng ta trong lúc đang..., chân khí tuần hoàn trong cơ thể cả hai, người nói có thể càng...” Rõ ràng là nội dung cực kỳ đứng đắn, Tô Diễm lại có thể vừa thở nhẹ vào tai y, ngực khí còn đầy ý bông đùa.

Bàn tay vuốt ve hết cao rồi thấp khiến giáo chủ đại nhân nóng dần lên, nơi ấy sau một đêm vốn còn ướt át chợt bị hai ngón tay lèn vào, tinh tế cử động.

“Ừm...” Giáo chủ đại nhân khẽ hừ một tiếng, hai chân kẹp chặt lấy thắt lưng Tô Diễm, liếc anh một cái, “Người quá nôn nóng rồi.”

Đôi mắt đen lầy mang chút hơi nước phá lệ mê người, Tô Diễm đẩy y xuống giường, một bên tinh tế khẽ hôn, một bên tiến vào, sau đó dừng lại ở nơi sâu nhất, hỗn hỗn nói: “Đông Phương, chúng ta thử xem, không chừng hữu dụng thật.”

Động tác có phần vội vàng của Tô Diễm khiến giáo chủ đại nhân hơi khó chịu, nhưng đến khi nhìn vào đôi mắt đen lầy kia thì lại mỉm cười, khẽ nói: “Người nếu đã muốn thì cứ thử xem sao.” Dứt lời, hai tay vòng lên lưng Tô Diễm, khẽ đặt một nụ hôn lên môi anh, “Vận công theo ta.” Ta biết người đều vì ta, người đã thích, dù có làm chuyện hoang đường thế này, sao lại không cơ chứ?

Có một luồng khí lạnh lạnh chạy qua cơ thể Tô Diễm, anh liền vận công theo luồng chân khí kia, từ nơi tương liên của hai người, tiến vào trong cơ thể y, lại theo bàn tay y đặt trên lưng anh mà trở lại trong cơ thể, thực khí vốn cực nóng trở nên nhẹ nhàng, khiến Tô Diễm cực kỳ thoải mái, lại càng thêm hưng phấn.

Qua chừng một nén nhang, giáo chủ đại nhân triệt hồi chân khí, Tô Diễm cũng ăn ý dừng lại, nhìn giáo chủ đại nhân, khẽ cười, bắt đầu chậm rãi đưa đẩy...

Lau rửa sạch sẽ cho giáo chủ đại nhân xong Tô Diễm đem người ôm vào lòng, có chút hồi hộp hỏi: “Thế nào, có hiệu quả không?”

“Hàn khí quả thật tan đi không ít.” Giáo chủ đại nhân gật đầu, sắc mặt có chút hồ nghi, “Ta cũng không nghĩ ra được là vì sao?”

“Không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa, dù sao cũng không hại gì cho ngươi.” Tô Diễm hôn lên đầu mày nhăn nhu của giáo chủ đại nhân, càng ôm siết lại chặt hơn, khẽ cười nói.

Đẩy ra cái kẻ lại sắp được đăng chân lân đăng đầu, giáo chủ đại nhân trầm mặc một thoáng mới nghiêm túc hỏi: “Ngươi có thấy cơ thể có gì khác không?”

Tô Diễm nhắm mắt, thử vận hành chân khí vài vòng, mới mở mắt ra, có chút nghi hoặc: “Hình như chẳng thay đổi gì mấy.” Chẳng qua chỉ cần có hiệu quả với giáo chủ đại nhân là được rồi, anh vốn đã là một tay mơ, cũng chẳng sao hết. Nhìn sắc mặt không yên của giáo chủ đại nhân, Tô Diễm cười khẽ nhéo mặt y, “Giáo chủ đại nhân võ công cái thế, võ công của ta đây phòng thân được cũng đã đủ rồi, không phải còn có người đẩy sao?”

Giáo chủ đại nhân hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi.

“Về sau chúng ta đi đâu cũng phải cùng nhau đấy,” Tô Diễm dựa sát vào lưng giáo chủ đại nhân, ghé vào tai y cười nói, “Đông Phương, sau này ngươi phải bảo vệ ta nha.”

“Bổn tọa biết.” Thanh âm thản nhiên của giáo chủ đại nhân lập lòe, “Không còn sớm nữa, mau ngủ đi, sáng mai không phải còn muốn ra ngoài thành còn gì.”

“Được, ngủ thôi.” Tô Diễm đặt một nụ hôn lên cổ y, phát tay tắt nến.

20. Chương 19

Nếu đã không lên Thiếu Lâm thì Tô Diễm liền cùng giáo chủ đại nhân chơi cho thỏa, non non nước nước xung quanh đều đi đến mấy lần liền, nhất là chốn này rừng cây còn rậm rạp ít người.

“Tô Diễm, ưm... Ngươi điên rồi, bỏ ra mau!” Giáo chủ đại nhân hỏn hển đập lên bàn tay đang ngày càng xuống thấp của Tô Diễm, lạnh lùng lườm cái tên đang trưng ra bản mặt vô tội kia.

Tô Diễm thấy ăn đậu hủ không thành, hai tay liền ôm lấy eo giáo chủ đại nhân, ghé vào tai y khẽ than: “Nhưng người ta đói rồi...”

“Tại sao trước kia bổn tọa không sớm nhận ra ngươi lại vô sỉ đến thế chứ!” Giáo chủ đại nhân thật muốn nghiêng rằng, phát hiện hai cái tay đang ôm mình kia lại bắt đầu sờ soạng sau lưng, lại tiếp tục muốn chọc chết tên kia luôn, “Ngươi phải biết đây là chỗ nào chứ!”

“Đây là chốn hoang sơn dã lĩnh nên sẽ chẳng ai lai vãng đâu.” Tô Diễm dụi dụi bên người giáo chủ đại nhân, càng ôm siết lấy người kia.

Giáo chủ đại nhân cười lạnh một tiếng: “Không ai? Ở ngoài kia có không ít người đang đi về phía này đấy thôi.”

“Ai?” Tô Diễm quay đầu nhìn lại phía sau, đập vào mắt chỉ thấy toàn cây là cây, “Chúng ta nên trốn ở đâu đây?”

Giáo chủ đại nhân khẽ nhếch môi, tựa tiểu phi tiểu: “Chỉ e người đến là Lệnh Hồ Xung, ngươi muốn gặp không?”

Tô Diễm gật gù, cười cười: “Gặp trước một chút cũng tốt, chứ so ra đi Thiếu Lâm có khi còn nhìn không thấy người.” Nói rồi liền quay đôi mắt long lanh mong ngóng sang giáo chủ đại nhân.

“Cũng được.” Giáo chủ đại nhân nhìn biểu tình của Tô Diễm, cực kỳ thỏa mãn mà cười, ôm chắc lấy vai anh xong liền phi thân, ẩn mình trong tán cây rậm rạp. Tô Diễm vắn vắn người, dựa hẳn vào cây, rồi kéo giáo chủ đại nhân vào lòng, thư thư phục phục nhìn xuống đám người bên dưới.

Chẳng mấy chốc, tiếng chân dồn dập vang lên, Tô Diễm cẩn thận neho neho mắt tìm kiếm trong đám người một hồi, rốt cục cũng tìm được một nam thanh niên diện mạo tuấn tú trông cực kỳ chính khí mà rất có thể là Lệnh Hồ Xung, nghĩ đến Đông Phương nhà mình nếu theo tình tiết trong truyện chính là chết bởi tay cái tên kia, thiện cảm đối với hắn chỉ phút chốc đã biến mất tăm tăm tích.

Giáo chủ đại nhân thấy sự khó chịu hiển hiện trên mặt Tô Diễm, ghé vào tai anh cười nói: “Sao nào, đang thấy Lệnh Hồ Xung không giống như trong tưởng tượng sao?”

Vô công Tô Diễm không cao bằng giáo chủ đại nhân, không dám lộn xộn, chỉ sợ bị bên dưới phát hiện, đành phải thật cẩn thận ghé sát vào tai y: “Giờ ta không thích hắn, chỉ vì một nữ nhân mà dám giết người.”

Nghe được lời này của Tô Diễm, giáo chủ đại nhân cũng nhoẻn miệng cười, đưa tay miết lên bàn tay đang đặt trên lưng mình: “Lần này vô công ta tiến bộ vượt bậc, đủ sức đánh cho đám người Nhậm Ngã Hành tơi bời hoa lá, người còn canh cánh làm gì?”

Tô Diễm nhìn đám người bên dưới kia đã đi xa, mới kéo giáo chủ đại nhân qua, ngấu nghiêng gặm cắn môi y: “Ta biết người vô công cao, nhưng mà của ta thì không cao a, bọn họ vốn là công kích ta khiến người phân tâm, thật quá hèn chán.”

“Người đã ghét bỏ như vậy thì chờ đến khi bọn chúng lên Hắc Mộc Nhai, cùng giết sạch là tốt rồi.” Giáo chủ đại nhân nhìn bộ mặt đen ngòm của Tô Diễm mà tâm tình tốt hẳn lên, “Ta đói rồi, về thôi.”

“Ừ. Về rồi đưa người đi ăn sủi cảo, mấy hôm trước ta nghe bảo có nhà làm sủi cảo khá ngon.” Tô Diễm nắm tay giáo chủ đại nhân kéo lên môi hôn, ôm người kia rồi cứ thế nhảy từ trên cây xuống.

“Khinh công này của người, có rảnh cũng nên rèn luyện đi, để lỡ có chạy trốn cũng có thể chạy nhanh chút.” Giáo chủ đại nhân tức cười nhìn Tô Diễm nhảy xuống xong lại xuýt xoa xoa chân.

“Chờ về đến Hắc Mộc Nhai người dạy ta...”

Nếu Lệnh Hồ Xung đã xuống núi, vậy cách ngày lên núi cũng không xa nữa. Tô Diễm cùng giáo chủ đại nhân mấy ngày nay dạo chơi cũng coi như tận hưởng, hôm sau liền thu dọn đồ đạc lên Thiếu Lâm. Làm khách không mời, Tô Diễm tự nhiên sẽ không cứ thẳng thềm đá mà leo, vì thế giáo chủ đại nhân vô công đệ nhất thiên hạ liền kéo theo Tô Diễm nhẹ nhàng đạp cây mà lên, lúc toàn bộ đám người vô lâm chính phái còn đang trèo bậc đá đã lên đến Thiếu Lâm vắng tanh, hai người tản bộ bên trong hồi lâu, Tô Diễm tính thấy còn một lát nữa mới có người lên, liền kéo giáo chủ đại nhân sang một bên, từ trong vạt áo lôi ra một bọc gì đó, mở ra mới thấy một đồng bình bình lọ lọ.

“Người mang mấy thứ này lên đây làm gì?” Giáo chủ đại nhân cầm một hạp son, mở ra ngửi ngửi, “Mùi hương này khá thanh đậm.”

“Tất nhiên là để người cải trang rồi,” Tô Diễm ản giáo chủ đại nhân ngồi xuống đùi anh, bắt đầu cầm một đồng bình lọ đối tới đối lui, “Người đến lúc gặp người khác cần phải ngụy trang sao cho giống chính đạo đệ tử một chút, giờ ta giúp người che giấu một chút, bình thường người đều quá đẹp, sẽ khiến người khác chú ý đến người.”

Giáo chủ đại nhân nhíu mày, để Tô Diễm đem cao dược vàng vàng quét lên mặt mình. Khuôn mặt Tô Diễm ghé lại thật sát, cực kỳ nghiêm túc tô vẽ lên mặt giáo chủ đại nhân, khiến y bất giác nở nụ cười.

“Xong rồi, người nhìn xem.” Tô Diễm lấy ra một chiếc gương bạc, đưa cho giáo chủ đại nhân. Mặt giáo chủ đại nhân giờ vàng ệch, màu da xấu xí, khí sắc cũng khác, nhìn qua đến cả ngũ quan ban đầu cũng không nhận ra.

Có chút không tin sờ sờ mặt, giáo chủ đại nhân nhìn về phía Tô Diễm: “Thuật dịch dung này của người là học ở đâu ra thế?”

“Trước kia học qua một lớp hóa trang, về sau đều là tự nghiên cứu.” Tô Diễm nhớ hồi đó bị mấy cô bé trong công ty quần lấy kéo đi học trang điểm, bị ép phải trang điểm cho mấy cô bé ấy, chỉ thấy tất cả những chuyện đó, dường như đều đã xảy ra từ rất lâu rất lâu rồi, “Sau này sẽ kể thêm chuyện của ta cho người nghe.” Nhìn sắc mặt giáo chủ đại nhân dường như có chút giận dữ, Tô Diễm trấn an nói.

Giáo chủ đại nhân thân nhiên gật gật đầu.

Chẳng mấy chốc, đám chính phái nhân sĩ kia liền đều xuất hiện, Tô Diễm cùng giáo chủ đại nhân đứng ở cửa, bắt lấy thời cơ liền trà trộn vào, yên lặng quan sát.

Một lát sau, đám người Nhậm Ngã Hành xuất hiện tại Thiếu Lâm, Tô Diễm rướn đầu lên nhìn kĩ, bộ dạng Nhậm Ngã Hành quả thật khí phách, có điều có khí phách mấy thì vẫn là một lão già, nhìn đến Hường Vãn Thiên cùng Nhậm Doanh Doanh theo sau hẳn, Tô Diễm lại cười lạnh.

“Đừng để loại người đó làm tâm trạng xấu đi.” Giáo chủ đại nhân kéo kéo tay Tô Diễm, nhẹ giọng nói.

“Nhưng mà ta thấy bọn chúng rất ngứa mắt.” Tô Diễm cau mày, nhìn Nhậm Ngã Hành bắt đầu mở lời với đám nhân sĩ chính đạo kia, lại nhìn đến Hường Vãn Thiên bám sau, quay sang cho giáo chủ đại nhân nét mặt dường như phải thể khế hỏi, “Năm đó sao người không giết hẳn?”

Giáo chủ đại nhân nhìn bộ dáng này của Tô Diễm, cười nói: “Tâm cơ võ công của hắn như vậy, cũng chẳng gây ra nổi sóng gió gì, tất cả đều là chuyện nhỏ, người không cần lo lắng, nếu người vì mấy việc con con này mà thấy bức bối, đêm nay ta sẽ giết hết bọn chúng, được không?”

“Ừm...” Tô Diễm nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu, lại vẫn lắc lắc đầu, “Vẫn là chờ bọn hắn lên Hắc Mộc Nhai rồi tính sau, ta sợ nếu lỡ mà kịch tình thay đổi, sẽ khiến thế cục khó nắm giữ.”

Trên sân đấu đã bắt đầu tỉ thí, Tô Diễm nhìn Nhậm Ngã Hành đấu với Phương Chứng, lại nghĩ tới một thân võ công không lên nổi mặt bàn của mình, cực kỳ bất đắc dĩ thở dài, nắm lấy tay giáo chủ đại nhân bên cạnh: “Đông Phương, về rồi người giúp ta tập võ đi.”

Giáo chủ đại nhân nhìn Tô Diễm ủ rũ liền biết người này đang nghĩ gì, thấp giọng ừ một tiếng.

Tô Diễm nắm chặt tay giáo chủ đại nhân không buông, nhìn Nhậm Ngã Hành thắng rồi lại cùng Tả Lãnh Thiền đấu tiếp, không địch lại liền gọi Lệnh Hồ Xung, nhìn đến Nhạc Bất Quần vùng kiếm đòi giết Lệnh Hồ Xung, Tô Diễm đột nhiên nhớ đến cái gọi là Tịch tà kiếm phổ, nhẹ giọng nói: “Nếu còn có thứ võ công bắt buộc phải tự cung, vậy người có muốn thấy không?”

Giáo chủ đại nhân nhướn mày nhìn thoáng Tô Diễm, tựa tiểu phi tiểu: “Chẳng lẽ còn có thứ như thế nữa sao?”

“Chính là Tịch tà kiếm phổ của Lâm gia a, người nếu muốn, ta sẽ thu hồi lại cho người.” Tô Diễm nhớ rõ thứ kia hẳn là ở trên nóc nhà Lâm gia. Nếu mất, vậy cứ bám dính lấy Nhạc Bất Quần chờ hắn quảng thứ kia xuống núi rồi sau đó đi nhặt về cũng được a.

Có điều giáo chủ đại nhân lại chẳng chút hứng thú mà lắc đầu: “Nếu Tịch tà kiếm phổ có uy lực như Quỷ hoả bảo điển của ta thì Lâm gia đã không sa sút đến mức này, thứ đó vẫn là để lại cho bọn họ giành giật đi.”

Xem đến lúc sau, Tô Diễm cảm thấy cuộc luận võ này cũng chẳng còn gì hay ho, liền kéo tay giáo chủ đại nhân cùng nhau bỏ đi.

“Võ công cái tên Nhậm Ngã Hành kia không bằng được người đúng không?” Hai người chậm chậm rảo bước theo sơn đạo, Tô Diễm nhíu mày hỏi.

“Kể cả Hường Vãn Thiên cũng luyện hấp tinh đại pháp, cả ba người cùng liên thủ, đối với ta mà nói chẳng qua cũng chỉ là một trò cười.” Giáo chủ đại nhân không chút bận tâm, “Người đừng lo lắng quá nhiều như vậy, võ công ta vốn đã hiếm người địch nổi, hiện tại trừ được hàn khí trong cơ thể, chẳng còn gì để lo lắng nữa.”

Tô Diễm nhìn khoe miệng cười khê của y, cúi đầu đặt lên đó một nụ hôn, trong mắt ánh lên sát khí khó gặp: “Bọn họ nếu thực dám lên Hắc Mộc Nhai của ta, người cứ thẳng tay giết chết hai lão thất phu kia là

được, đỡ phải phiền toái về sau.”

Giáo chủ đại nhân tựa tiểu phi tiểu nhìn Tô Diễm: “Người từ lúc nào cũng tâm ngoan thủ lạt như thế rồi.”

“Ta vốn vẫn ích kỷ, chẳng lẽ người không nhận ra sao?” Tô Diễm lại cười mà hôn giáo chủ đại nhân, thuận tay kéo người kia dựa vào một thân cây ven đường.

“Bổn tọa chỉ thấy người vô sỉ thôi.” Giáo chủ đại nhân thần nhiên nhìn Tô Diễm dùng thân mình ép chặt y vào gốc cây, lại nhìn người này trưng ra bộ mặt cực kỳ vô sỉ cười mà ngầu nghiêng hôn xuống.

21. Chương 20

Sau khi xuống núi một thời gian thì đã đến đầu đông, Tô Diễm liền dẫn giáo chủ đại nhân đến Phúc Châu.

“Lần này đi không có những người đó, chúng ta cũng có thể thỏa sức vui chơi.” Tô Diễm rúc mình trong xe ngựa, trên người khoác áo khoác thật dày, bởi vì võ công không được tốt nên anh không thể dùng nội lực chống lạnh được như giáo chủ đại nhân, chỉ có thể bọc thật dày thôi, “Nếu không có gì ngoài ý muốn thì có lẽ đêm nay sẽ đến.”

“Người sợ lạnh như vậy, nếu có đi chỉ sợ cũng không thể chơi hết sức được.” Giáo chủ đại nhân người mặc quần áo mùa thu, rất là thanh thần uống rượu đặt trên bàn nhỏ trong xe ngựa.

Tô Diễm nhìn thoáng qua chén rượu trong tay giáo chủ đại nhân với vẻ thèm muốn, chỉ là rượu kia quá lạnh: “Chúng ta đi ngâm ôn tuyến chẳng hạn, như vậy tự nhiên sẽ không lạnh.”

Giáo chủ đại nhân nhìn Tô Diễm quán mình chặt cứng như vậy, không khỏi buồn cười nói: “Người có muốn qua đây uống ngụm rượu cho ấm người không?”

Vì thế Tô Diễm di chuyển.

Nhìn giáo chủ đại nhân nâng cốc đưa lên miệng, Tô Diễm liền trực tiếp chồm qua, hôn lên đôi môi dính rượu của giáo chủ đại nhân, đầu lưỡi luồn lách nhấm nháp hương rượu còn lưu lại.

“Ừm...” Hàm trên bị liếm hôn tí mĩ làm giáo chủ đại nhân cảm giác từng cơn tê dại truyền đến từ nơi đó, hơi thở càng lúc càng dồn dập.

Tô Diễm lập tức kéo áo khoác, đặt giáo chủ đại nhân lên trên áo khoác, hôn rất là triển miên, ngón tay cũng linh hoạt cời đai lưng của giáo chủ đại nhân, luồn lên trước ngực nhẹ nhàng vuốt ve một cách ám muội.

“Tô Diễm, đang ở trên xe ngựa đấy...” Giáo chủ đại nhân thở hổn hển, vươn tay đẩy Tô Diễm ra, nhưng nhìn động tác của người này xem ra đã đói khát nhiều ngày, tuyệt đối không muốn dừng, thân thể giáo chủ đại nhân bị Tô Diễm trêu chọc đến nóng bừng, màu mắt tối sầm lại, xoay người đè Tô Diễm xuống dưới.

Giáo chủ đại nhân lột áo ngoài áo giữa của Tô Diễm xuống, tay luồn lách qua lớp áo trong sờ soạng vào bên trong, đụng đến thân thể nổi đầy da gà do thành linh bị lạnh, không khỏi bật cười, tay lại không hề do dự nắm lấy chỗ đó của Tô Diễm, chậm rãi đưa đẩy. Cánh tay đang ôm giáo chủ đại nhân của Tô Diễm đột nhiên dùng sức, kéo sát giáo chủ đại nhân vào lòng ngực của anh, thở dồn dập nói: “Đông Phương, người làm gì vậy...”

Giáo chủ đại nhân khẽ nhếch khóe môi, bộ dáng nheo mắt quyến rũ làm Tô Diễm miệng khô lưỡi khô, giáo chủ đại nhân tóm lấy cằm Tô Diễm, khẽ hôn lên môi anh: “Ta cũng không muốn làm trên xe ngựa, nên phải cho người thỏa mãn trước đã, còn những chuyện khác chờ buổi tối tới nơi rồi nói sau.”

“Đông Phương, bộ dáng này của người... Sẽ làm ta không nhin được.” Tô Diễm rút ra một bàn tay, không ngừng trượt dài trên người giáo chủ đại nhân, cảm nhận chỗ kia được ngón tay thon dài hơi lạnh của giáo chủ đại nhân chiếu cố, nhiệt độ thân thể Tô Diễm không thể khống chế mà nóng bừng lên. Tô Diễm giữ chặt gáy giáo chủ đại nhân, điên cuồng hôn lên đôi môi ngọt ngào, tay kia thì phủ lên bàn tay đang lắc liên tục của giáo chủ đại nhân, động tác càng lúc càng nhanh.

“Ồ...” Thân thể Tô Diễm căng lên, ôm chặt đến mức giáo chủ đại nhân cũng cảm thấy xương của mình phát đau, chất lỏng đặc dính bắn ra len lỏi qua khe hở ngón tay, làm giáo chủ đại nhân cũng phải đỏ mặt.

“Đông Phương...” Tô Diễm thở nhẹ, khẽ khàng ôm giáo chủ đại nhân vào lòng, thanh âm khàn khàn một mõi, cười nhẹ, “Đêm nay chúng ta lại ra sức... Au!”

Giáo chủ đại nhân buông bàn tay đang nắm vật kia của Tô Diễm, cười như không cười: “Bây giờ thì nóng rồi chứ?”

Tô Diễm ôm lấy thân thể ấm áp của giáo chủ đại nhân, thuận tay kéo chiếc áo khoác màu trắng mới mua nhưng vẫn chưa dùng phủ lên người hai người: “Đã nóng lên không ít rồi, giáo chủ đại nhân quả nhiên biết sẵn sóc cấp dưới, thuộc hạ vô cùng cảm kích.”

“Bổn tọa có thể nhìn ra người cảm kích chỗ nào.” Giáo chủ đại nhân cười lạnh.

Bám vào bên tai giáo chủ đại nhân, Tô Diễm cười khe khẽ nói: “Đêm nay thuộc hạ sẽ cho giáo chủ đại nhân biết lòng cảm kích vô cùng của thuộc hạ.” Dứt lời còn ngậm vành tai giáo chủ đại nhân khẽ mút một cái.

“Tô Diễm —!”

“Có thuộc hạ...”

Lúc trước Tô Diễm vì đã xem phim, cho nên khi đến đây liền mua một tòa tiểu viện được rao bán cách nhà cũ Lâm gia hai dãy phố, còn làm một ôn tuyền, đợi đến lúc hai người tới nơi, cấp dưới trông coi đã thu xếp ổn thỏa nơi này, trực tiếp đón giáo chủ vào ở trong viện gần ôn tuyền nhất.

Tô Diễm sợ lạnh nên vừa đến liền trực tiếp cởi quần áo nhảy vào, ngay cả cơm chiều cũng ăn cạnh ôn tuyền, giáo chủ đại nhân nhìn thấy thì rất bất đắc dĩ nhưng cũng lười quản hấn, tự mình ngồi trên chiếc bàn đặt bên cạnh ôn tuyền, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Ôn tuyền này xây dựng theo ý của Tô Diễm, dùng một ngôi nhà gỗ có cửa sổ bốn phía vây quanh, gió không thể thổi vào người lại còn có thể nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, rất là hưởng thụ, vì thế Tô Diễm ăn no bụng xong thì im lặng nhìn giáo chủ đại nhân uống rượu dùng bữa.

“Người còn muốn ngâm bao lâu nữa?” Giáo chủ đại nhân nghiêng đầu nhìn người đang nhìn mình chăm chăm.

“Ta đang đợi người xuống đây.” Tô Diễm ghé vào vách hồ nghiêng tầm tám mươi độ được mài rất tỉ mỉ, nhàn nhã nói.

Giáo chủ đại nhân khẽ bật cười, đương nhiên biết người này muốn làm gì, vì thế y buông đũa đứng lên, ở trước mặt người nọ tháo đai lưng tùy tay ném xuống đất. Làm như không nhìn thấy ánh mắt càng ngày càng nóng bỏng của người nọ, tùy ý cởi ngoại sam, sau đó là áo giữa, cuối cùng là chậm rãi cởi dây áo trong, ý cười bên môi cũng càng ngày càng sâu.

“Đông Phương, người thế này là đang hấp dẫn ta sao?” Tiếng nói khàn khàn quá mức của Tô Diễm làm tâm tình của giáo chủ đại nhân rất là sung sướng, y chậm rãi buông rơi áo trong, bước chân vào trong ôn tuyền. Làn nước nóng bỏng làm giáo chủ đại nhân khẽ thở một tiếng thoải mái, còn chưa thở xong đã bị Tô Diễm kéo vào lòng, đặt ở trên vách hồ hôn cuồng nhiệt.

Giáo chủ đại nhân trêu chọc quá mức làm Tô Diễm hôn đặc biệt cấp bách bá đạo, giống như muốn nuốt cả người giáo chủ đại nhân vào bụng. Hạ thân đang dán sát vào nhau chậm rãi ma sát, thứ nóng bỏng kia của Tô Diễm cọ lên “đôi mắt nhỏ” phía trước của giáo chủ đại nhân, làm thân thể y như nhũn ra.

Lưng giáo chủ đại nhân dựa trên vách hồ bóng loáng, hai chân quấn chặt quanh eo Tô Diễm, cánh tay cũng ôm chặt lưng Tô Diễm, tiếng thở hỗn hển dồn dập: “Tô Diễm... Người nóng vội quá rồi đấy... Ừm a —” lỗ nhỏ phía trước bị đè chặt làm giáo chủ đại nhân cứng người, hơi thở cũng càng ngày càng dồn dập.

“Chỉ có một mình ta nóng vội sao?” Chăm chú hôn lên cần cổ đang gợn lên của giáo chủ đại nhân, Tô Diễm khàn giọng cười nói, “Nếu người không vội, vậy quyền rũ ta làm gì?” Ngón tay ấn lên lỗ nhỏ phía sau, Tô Diễm lợi dụng độ trơn của nước nóng khẽ trượt tay vào.

“Tô Diễm...” Giáo chủ đại nhân tựa cằm lên vai Tô Diễm, cảm thấy người kia khê nhét vào một ngón tay làm miệng huyệt hơi căng ra, nước ôn tuyền chảy vào quá nóng làm vách trằng không tự giác co thắt lại, giáo chủ đại nhân thấp giọng thở gấp, khàn giọng nói, “Nếu người dám phụ bạc, hãy để mạng lại đền cho ta.”

Tô Diễm lại nhét thêm một ngón tay nữa, chậm rãi đưa đẩy khuếch trương bên trong lỗ nhỏ của giáo chủ đại nhân, khoe môi lại khê nhếch một nụ cười nhàn nhạt, không hề để ý nói: “Nếu như ta phụ người, mệnh này để lại cũng không vấn đề.” Rút ngón tay ra, Tô Diễm chậm rãi thúc thứ kia vào chỗ sâu nhất rồi mới dừng lại, một tay nâng người giáo chủ đại nhân, tay kia thì quay mặt y lại đối diện với mình, “Đông Phương, ta yêu người, cho nên, tin ta.”

Giáo chủ đại nhân nhìn khuôn mặt nghiêm túc hiem gấp của Tô Diễm, cũng đột nhiên nở nụ cười, giữ chặt cằm Tô Diễm, dán sát mặt mình lại, khê cười nói: “Nếu như không tin, sao bỗng tọa có thể để người làm chuyện thế này.”

Kỳ thật, người đang thổ lộ với ta sao Đông Phương. Tô Diễm bật cười khe khẽ, hơi nhắc eo giáo chủ đại nhân lên một chút, rồi sau đó thả tay...

“Ừn...” Giáo chủ đại nhân cắn một miếng lên đầu vai Tô Diễm, đầu lưỡi dường như ném được mùi máu nhàn nhạt.

Tô Diễm đỡ lấy eo giáo chủ đại nhân, tốc độ di chuyển càng lúc càng nhanh, một tay ôm lấy eo y kéo sát vào người mình, mỗi lần thúc vào đều làm cho “đôi mắt nhỏ” trước người giáo chủ đại nhân chà xát vào bụng mình, nhìn ánh mắt giáo chủ đại nhân ngày càng mơ màng, nụ cười của Tô Diễm lại ngày càng dịu dàng, động tác vốn có phần kịch liệt cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Đông Phương,” Tô Diễm dán sát vào bên tai giáo chủ đại nhân, giọng nói đầy vẻ hấp dẫn dịu dàng khê hỏi, “Người muốn làm ở trong nước, hay là quay về giường làm?”

Giáo chủ đại nhân mơ màng nhìn Tô Diễm, một lúc sau mới khàn giọng nói nhẹ một câu: “Quay về giường...”

“Được, vậy thì quay về.” Tô Diễm khê cười trả lời, vẫn giữ tư thế gần bó của hai người, bước lên bậc thang được xây rất đẹp bên ao. Rời khỏi nước, tuy không khí bởi hơi nóng ở ôn tuyền nên rất ấm áp, nhưng vẫn không nóng như trong nước, giáo chủ đại nhân hơi khôi phục thần trí, vẻ mặt vẫn như thường nhưng vành tai đã hơi đỏ.

Bên cạnh ao có đặt một chiếc giường vốn dùng để nghỉ tạm, Tô Diễm rút khăn đặt dưới cuối giường lau qua loa vài cái rồi trực tiếp đè giáo chủ đại nhân xuống giường, ma xát khi thay đổi tư thế làm lỗ nhỏ phía sau của giáo chủ đại nhân bất giác co thắt lại.

Đôi mắt Tô Diễm tối sầm lại, cúi người cuồng nhiệt hôn lên đôi môi tươi đẹp của giáo chủ đại nhân, thoáng rút ra rồi lại thúc vào thật mạnh.

“A...” Tiếng rên rỉ mê người nghẹn lại trong cổ họng, Tô Diễm quán quít mót vào đầu lưỡi của giáo chủ đại nhân, hạ thân cũng không hề dừng lại, động tác có phần kịch liệt vang lên những tiếng bộp bộp, rớt thẳng vào tai giáo chủ đại nhân làm trái tim đập nhanh hơn, chỗ kia cũng theo bản năng co rút lại.

Tô Diễm cảm thụ rõ ràng nhưng không nói gì, anh chỉ khê nhếch một nụ cười rất nhẹ, động tác lại càng trở nên kịch liệt.

Thân thể giáo chủ đại nhân căng ra, đầu ngửa lên làm cằm và cổ lộ ra độ cong rất đẹp, tiếng thở dốc dồn dập, bàn tay nắm chặt bắp vai Tô Diễm trở nên trắng bệch: “Tô... Tô Diễm... Chậm một chút...”

Độ cong hơi khoe môi lại càng cong hơn, Tô Diễm cũng thấp giọng nói bên tai giáo chủ đại nhân: “Không được.” Dứt lời, động tác của Tô Diễm còn mạnh hơn trước vài phần, làm giáo chủ đại nhân chỉ biết thở dốc chứ không thể nói được câu gì.

Nội bích không tự giác co thắt lại cùng ánh mắt mơ màng của giáo chủ đại nhân đều làm Tô Diễm hơi thất thần, thậm chí muốn ôm lấy người dưới thân không ngừng đòi hỏi, cho đến khi tới điểm giới hạn mới thôi, Tô Diễm ôm chặt vòng eo của giáo chủ đại nhân, bắn mạnh vào chỗ sâu trong thân thể y.

“Tô Diễm...” Chất lỏng nóng bỏng trào vào trong cơ thể, kích thích đến mức làm thân thể giáo chủ đại nhân cứng lại, cả người dùng sức ôm chặt Tô Diễm, miệng há ra thở từng ngụm, mà bụng của Tô Diễm cũng không biết từ khi nào đã bị phía trước của giáo chủ đại nhân cọt ướt đầm.

Tô Diễm ôm giáo chủ đại nhân nằm nghiêng trên giường, anh nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng đang căng ra của y, thấp giọng cười nói: “Ngày mai chúng ta sẽ nghỉ ngơi, còn tối nay hãy để thuộc hạ ra sức hầu hạ giáo chủ đi...”

Thứ còn chôn ở trong cơ thể giáo chủ đại nhân, dường như có dấu hiệu sống lại...

22. Chương 21

Kết quả của việc phóng túng chính là... Hôm sau Tô Diễm thần thanh khí爽 thỏa mãn tràn trề, nhưng giáo chủ đại nhân lại chỉ có nước nằm trên giường tĩnh dưỡng. Nói chung Tô Diễm vẫn coi như là một người tình ôn nhu, dù đêm qua có làm hơi quá, cũng chỉ khiến giáo chủ đại nhân đau lưng mỗi người.

“Đây là ta tự nấu đấy, ngươi ném thử chút đi.” Tô Diễm vào phòng liền phát hiện giáo chủ đại nhân đã tỉnh, đang lạnh lùng nhìn anh, lập tức lấy lòng bê nồi đất sản lại gần, một tay đỡ y dựa vào người mình. Giáo chủ đại nhân cũng không khách sáo với anh làm gì, thử thử phục phục tìm vị trí thoải mái mà dựa vào, không nói một lời, chỉ hưởng thụ Tô Diễm chăm sóc bón cho ăn.

Ăn được mấy miếng rồi rút cuộc giáo chủ đại nhân cũng nguôi giận, tiện thể nhìn qua bát cháo Tô Diễm nấu. Gạo ninh rất nhừ, còn thấy được chút thức ăn băm nhuyễn cùng trứng đánh cùng, hương vị ăn không tệ chút nào, mà lại không có thịt, tuy không ngon bằng đầu bếp trong Hắc Mộc Nhai, nhưng...

“Ngươi mà cũng xuống bếp sao?” Giáo chủ đại nhân nhướn mày nhìn Tô Diễm, nhìn cái bộ dạng này, còn tưởng anh cũng là quân tử xa nhà bếp đấy.

Tô Diễm cười, không dừng tay đáp: “Như thế này vẫn biết nấu. Nếu sau này chúng ta rời khỏi giang hồ rồi, tìm một nơi yên tĩnh ở một mình thì ta cũng vẫn có thể cho người ăn no được.”

Giáo chủ đại nhân cũng cười lạnh một tiếng: “Rời khỏi giang hồ? Nói dễ hơn làm.”

“Cũng phải, bây giờ còn chưa giải quyết xong Nhậm Ngã Hành, nếu hấn tìm tới gây sự thì ta cũng thấy phiền.” Tô Diễm nhíu mày, “Cũng không biết lúc nào mới đến nữa.” Hiện tại tình tiết đã bị anh thay đổi ít nhiều, không có giáo chủ giả cho bọn họ giết, cũng không biết bọn họ sẽ xuất hiện thế nào.

Giáo chủ đại nhân nhìn bộ dáng phiền lòng của Tô Diễm, cũng mỉm cười: “Hiện giờ thần giáo cao thấp đều nghe lệnh ta, Nhậm Ngã Hành nếu muốn vào được cũng phải xem bản lĩnh hấn thế nào đã.”

“Nếu hấn thật sự muốn xông vào, chỉ e sẽ thương vong không ít người.”

“Vậy thì cứ để cho hấn vào thôi, bổn tọa cũng không đến nỗi sợ hấn.” Giáo chủ đại nhân cười ngạo nghễ, khí thế lẫm lẫm đột nhiên tràn ra khiến Tô Diễm có chút hoảng hốt.

Tô Diễm bật cười, khẽ hôn lên khóe môi giáo chủ đại nhân: “Đúng, giáo chủ đại nhân võ công cái thế, tất nhiên là không sợ rồi. Giáo chủ đại nhân tạm nghỉ trước đi, thuộc hạ đi rửa bát.”

Những ngày tháng thoát ly phân tranh thật nhàn nhã, mọi việc trong giáo từ trước khi đi du thành Đông Phương giáo chủ đã phó thác hết giáo vụ cho vài vị Trưởng lão Đường chủ đáng tin cậy, Tô Diễm mỗi ngày dùng nhiều cách khác nhau đưa giáo chủ đại nhân đi du ngoạn, gắp đồ ăn ngon đều nếm thử, mãi cho đến gần sát Tết.

“Đông Phương, hình như ngươi béo lên thì phải.” Tô Diễm từ đằng sau ôm lấy giáo chủ đại nhân đang toàn thân trần trụi, một tay trượt xuống phần bụng đã có thêm chút thịt của y mà sờ soạng.

Làm xong tình sự lại vừa mới tắm xong, giáo chủ đại nhân uể oải ngã vào lòng Tô Diễm, không liếc anh đến một cái: “Còn không phải là người nuôi ra sao?”

Tô Diễm thấp giọng cười, cực kì thỏa mãn nheo nheo mắt: “Thế này ôm thoải mái hơn.” Mỗi ngày làm làm mấy chuyện yêu đương, hay còn gọi là “Song tu”, hiện tại độ ấm của giáo chủ đại nhân về cơ bản thì không khác Tô Diễm là mấy, lại mập ra chút thịt, vượt cực kỳ thoải mái.

“Dậy đi, bốn tọa còn phải luyện công.” Giáo chủ đại nhân nhìn nhìn sắc trời, đẩy Tô Diễm ra, thản nhiên nói.

Nghe lời buông tay, Tô Diễm kéo lấy lí y đặt ở đầu giường hầu hạ giáo chủ đại nhân mặc vào, chờ hầu hạ giáo chủ đại nhân tử tế xong, Tô Diễm mới vừa đi lấy áo, ngoại sam trên tay liền bị giáo chủ đại nhân cầm lại để sang một bên.

“Mặc cái này đi.” Giáo chủ đại nhân cầm ra một bộ ngoại sam màu xanh sẫm rất lạ, những hoa văn tế tế mật mật hoặc sáng hoặc tối được tỉ mỉ thêu lên... Vô cùng tùy ý mà ném sang cho Tô Diễm.

Cùng giáo chủ đại nhân ở lâu như vậy, Tô Diễm đương nhiên biết đây là tự tay y làm ra, cực kỳ cao hứng mặc lên người, cùng giáo chủ đại nhân đi ra ngoài.

Có điều còn chưa đi được vài bước, liền thấy một tên tiểu tử đang khoanh tay đứng, cung kính hành lễ với giáo chủ đại nhân: “Giáo chủ đại nhân, Thượng Quan Đường chủ đợi đã lâu rồi.”

Giáo chủ đại nhân không dừng bước, đi thẳng vào trong viện: “Vào đi.”

Tên tiểu tử lẳng lặng lui ra, Tô Diễm theo sau giáo chủ đại nhân, cười khổ gãi gãi mũi.

Thượng Quan Vân chẳng mấy chốc liền đi vào, chỉ là người đầu tiên hần nhìn đến không phải giáo chủ đại nhân, mà là trường mắt lườm Tô Diễm một cái, xong mới cung kính ôm quyền hướng giáo chủ đại nhân: “Thuộc hạ tham kiến giáo chủ.”

“Mấy ngày nay làm phiền Thượng Quan Đường chủ rồi.” Giáo chủ đại nhân thản nhiên nhìn Thượng Quan Vân.

“Giáo chủ phân phó, thuộc hạ tự nhiên sẽ xuất hết toàn lực.” Thượng Quan Vân mím chặt môi, nhìn lên giáo chủ đại nhân, “Năm mới sắp đến rồi, thỉnh giáo chủ đại nhân quay về Hắc Mộc Nhai chủ trì đại cục.”

Giáo chủ đại nhân nhíp khê ngón tay trên bàn, tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn Thượng Quan Vân: “Mấy năm trước bốn tọa tựa hồ cũng chưa từng nhúng tay vào việc này thì phải.”

Thế là tầm mắt Thượng Quan Đường chỉ lại quay lại Tô Diễm, vẫn thẳng tưng như cũ mà đáp: “Mấy năm trước giáo chủ đều muốn giao việc này cho Dương Tổng quản phụ trách, có điều các huynh đệ cảm thấy Dương Tổng quản làm việc không tốt lắm, mong giáo chủ có thể trọng chương đại cục.”

Giáo chủ đại nhân tựa tiểu phi tiểu nhìn Tô Diễm, Tô Diễm trưng ra bộ mặt chuyện không liên quan đến ta mà bình tĩnh đứng sau giáo chủ, nhử thăm, dù sao cái tên Dương Liên Đình cận bã đó cũng không phải mình. May mà giáo chủ đại nhân không chú ý đến anh quá lâu, chỉ một lát rồi liền hướng tầm nhìn về lại Thượng Quan Vân, thản nhiên nói: “Bốn tọa biết rồi, ngày mai khởi hành hồi giáo thôi.”

“Đa tạ giáo chủ, thuộc hạ lập tức đi chuẩn bị.” Thượng Quan Vân chấp tay hành lễ, có chút do dự liếc nhìn qua Tô Diễm, “Giáo chủ, thuộc hạ còn một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Thượng Quan Vân mím chặt môi, gương mặt trẻ tuổi hiện lên thần sắc cực kì kiên nghị: “Mong giáo chủ đại nhân bảo trọng, đừng vì một nam sủng mà tổn hại thân thể.”

... Thượng Quan Đường chủ người quả nhiên thẳng thắn đến đáng sợ a.

Tô Diễm lẳng lẽ phun trào trong lòng, vẫn trưng ra vẻ mặt bình tĩnh chuyện không liên quan đến mình.

“Thượng Quan Đường chủ cũng không khỏi quá coi thường bổ tọa rồi.” Biểu tình của Đông Phương giáo chủ cực kỳ lạnh nhạt, không hề để tâm mà phát tay, “Người lui xuống đi.”

“Dạ.” Thấy lời can gián không có hiệu quả, sắc mặt Thượng Quan Vân có chút không hài lòng.

“Lần này sau khi quay về Hắc Mộc Nhai, vị trí của Khúc Hữu sứ sẽ do người đảm nhận.” Giáo chủ đại nhân đứng lên, đi vào trong. Chờ đến lúc Thượng Quan Vân hoàn hồn hiểu được giáo chủ đại nhân đang nói gì thì chỉ còn nhìn đến bóng lưng tiêu sái rời đi của y.

23. Chương 22

Vốn Tô Diễm muốn từ từ thu dọn hành lý, có điều Thượng Quan Đường chủ cơ hồ cứ cách một canh giờ lại quay giục anh một lần, khiến anh chỉ có thể đề cao hiệu suất, không đến ba canh giờ đã thu dọn sạch sẽ tất cả đồ đạc của hai người trong suốt mấy tháng qua, chất hết nửa cái xe ngựa.

Đi đường được vài ngày, Tô Diễm cảm thấy mình thật sự quá khổ bức, giáo chủ đại nhân vì Thượng Quan Vân nội công thâm hậu thính lực cực mạnh mà hết lần này đến lần khác cự tuyệt anh cầu hoan, lại nhiều lần ở trước mặt Thượng Quan Vân mà dùng tư thái dị thường cường thế với anh, cứ theo ánh mắt ngày càng quả quyết của Thượng Quan Vân, Tô Diễm đau đớn thừa nhận rằng thân phận nam sủng của anh đã tuyệt đối được định đoạt. Bất quá như thế cũng chẳng sao, không phải cũng đã được thừa nhận rồi sao.

Tối đầu tiên trở về Hắc Mộc Nhai, Tô Diễm liền kéo giáo chủ đại nhân vào phòng, lăn lộn hết nửa buổi mới buông tha cho y. Lúc Tô Diễm ngồi trong bồn tắm ôm giáo chủ đại nhân cùng tẩy rửa, hoàn toàn không có lấy nửa điểm phong trần mỗi một, ngược lại còn trưng ra bộ dáng ăn uống no đủ thỏa mãn thích ý.

“Giờ đã vừa lòng chưa?” Trải qua tình sự khiến giáo chủ đại nhân bày ra biểu tình mệt mỏi lười nhác, miễn cưỡng dựa vào người Tô Diễm, mắt khép hờ.

Tô Diễm khẽ gặm lên bờ môi sưng đỏ của giáo chủ đại nhân rồi mới mang theo chút ủy khuất đáp: “Hôm nay đã vừa lòng rồi, Đông Phương, dục cầu bất mãn thật sự khó chịu lắm.”

Giáo chủ đại nhân cười khẽ một tiếng, để mặc Tô Diễm mơn trớn bên hông, cơ thể vốn vẫn cứng đờ dần thả lỏng, cảm giác một nhòai ập đến. Dựa vào người Tô Diễm, giáo chủ đại nhân cười nhẹ: “Về trong viện rồi tất nhiên sẽ không ủy khuất người nữa, chẳng qua hôm nay mệt mỏi kéo dài, mọi chuyện chuẩn bị cho cuối năm để người tiếp nhận đi.”

“Người đây là không muốn nhúng tay vào thì có, đồng công việc đó lằng nhằng rườm rà lắm a.” Tô Diễm có chút bất đắc dĩ kéo kéo mặt giáo chủ đại nhân, có điều mặt y cũng chẳng có thật gì mấy.

“Dương tổng quản thật sự rất có khả năng, mấy chuyện nhỏ đó tất nhiên không cần bốn tọa phải bận tâm rồi.” Giáo chủ đại nhân chặn lại bàn tay xằng bậy của anh mà thản nhiên nói: “Nếu là không đủ nhân thủ thì cứ gọi thêm người.”

“Người ta vẫn có đủ, dù sao mấy tháng nay ta cũng làm được không ít việc.” Chuyện cần làm tự nhiên phải có tay chân của riêng mình, Tô Diễm tất nhiên đã sớm chọn vài bàn đạp hữu dụng rồi.

Giáo chủ đại nhân liếc nhìn anh một cái, tựa tiểu phi tiểu: “Dám trước mặt bốn tọa tư tàng nhân thủ, không sợ bốn tọa giết người sao?”

“Ta trước giờ nào có tư tàng gì đâu, toàn bộ đều là người của người, bất quá là làm việc cho ta thôi.” Tô Diễm vô tư tiếp tục xoa bóp lưng cho giáo chủ đại nhân, “Hơn nữa của ta cũng là của người, nếu người muốn có danh sách này kia, để mai ta viết cho người xem.”

“Không cần, của người cũng là của ta, cần gì phải phiền toái thế.” Giáo chủ đại nhân khoát tay, dựa người ra sau, “Bốn tọa mệt rồi, hầu hạ bốn tọa nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, giáo chủ đại nhân.” Tô Diễm vươn tay, bế giáo chủ đại nhân ra khỏi bồn nước, lấy khăn tắm quấn lại, đi thẳng lên giường, qua loa lau người rồi cũng theo giáo chủ đại nhân nằm xuống.

Sáng sớm hôm sau, Tô Diễm đã bị giáo chủ đại nhân dựng dậy đi làm, bị Thượng Quan Vân đưa đến nơi lưu trữ sổ sách ghi chép hàng năm, dưới sự giám sát của Thượng Quan Vân bắt đầu làm việc.

Mông ngồi còn chưa ấm chỗ, Tô Diễm đã muốn đứng dậy lật bàn. Dương Liên Đình kia rốt cuộc là cận bã vô dụng đến mức nào đây chứ, đồng sổ sách này nhìn lướt một cái đã thấy trăm ngàn lỗ hổng a, số tiền rõ ràng như thế không phải vật phẩm cũng không phải cân đo a, thậm chí cái thứ gọi là khoản chi riêng cho giáo chủ đại nhân cũng không thấy luôn.

Khỏe mắt Tô Diễm giật giật một lúc, bình tĩnh lại rồi, bẻ tay răng rắc xong, với trướng mục vài ngày miễn cưỡng có thể tham khảo bắt đầu viết viết vẽ vẽ.

Mấy ngày liên tiếp Tô Diễm đều vui mình trong thư phòng, chuẩn bị tiền thưởng với sắm sửa cuối năm cho toàn bộ cao thấp trong giáo, đối với một người hoàn toàn không biết phong tục như anh mà nói, Tô Diễm mỗi ngày đều quay mặt vào tường đòi chết. Bận tối mày tối mặt đến hai mươi chín tháng chạp, Tô Diễm mới được coi là rảnh rang, nghe Thượng Quan Vân nói, các thứ năm trước phát ra cũng được hưởng ứng không tệ lắm, khiến Tô Diễm cũng có chút chút an tâm.

“Đông Phương...” Tô Diễm vác quàng mắt đen xì, vẻ mặt mệt mỏi mà ôm giáo chủ đại nhân, cọ qua cọ lại trên người y, “Lần này sang năm mới rồi người phải hảo hảo mà thưởng cho ta đấy.”

Giáo chủ đại nhân xoa lên tấm lưng đã gầy đi không ít của Tô Diễm, nhẹ nhàng lên tiếng: “Người muốn gì nào?”

Tô Diễm lại vẫn nằm trên người giáo chủ đại nhân, ôm lấy y cọ cọ, ám chỉ thập phần ý vị: “Người biết ta muốn gì mà.”

Giáo chủ đại nhân khẽ cười một tiếng, mỉm cười dung túng: “Mọi ngày cũng đâu có ăn bớt của người đâu.”

“Sao lại không!” Tô Diễm ngẩng đầu, cánh tay đang quàng trên người giáo chủ đại nhân hơi dùng sức liền đem y đẩy lên bàn, cúi xuống ngấu nghiến hôn hồi lâu, rồi mới vừa gặm gặm môi giáo chủ đại nhân vừa nói: “Mấy ngày nay người đều...” Ngữ khí cực kỳ u oán ủy khuất.

“Dương tổng quản quả thật tình lực tràn đầy.” Giáo chủ đại nhân tựa tiểu phi tiểu nhàn nhìn Tô Diễm, “Có điều nếu thuận theo sở nguyện của Dương tổng quản, e rằng chẳng mấy chốc người chẳng còn sức mà nặn mần thầu thôi.”

Tô Diễm lại gặm một cái lên môi giáo chủ đại nhân, nhìn lên đôi môi sưng mọng, Tô Diễm chỉ có thể nuốt hết tranh cãi vào bụng: “Người chỉ biết coi thường ta thôi.”

Giáo chủ đại nhân bật cười khê, giơ tay nhéo mặt Tô Diễm, nhẹ giọng nói: “Đêm ba mươi ta muốn ăn đồ ăn người nấu, chúng ta cùng nhau thức đêm nhé.”

Tô Diễm giật mình, nhìn biểu tình cực độ vân đạm phong khinh của giáo chủ đại nhân, trước thở dài, sau lại hung hăng rướn lên hôn ngấu lấy môi y, trong lòng lại càng thêm mềm mại.

Có điều... Tô Diễm còn chưa ôm ấp được bao lâu, Lục nhi ở bên ngoài đã giục anh đi nặn mần thầu.

“Ta đây là thân con gái, làm sao mà khỏe được bằng Dương tổng quản.” Lục nhi nhìn tình cảnh dục cầu bất mãn mà bộ dạng ai oán của Tô Diễm, lè lưỡi nói tỉnh queo.

Tô Diễm nghiêng răng, thị nữ nhà mình có phải càng ngày càng không biết điều không đây: “Lục nhi, ta nhớ là người biết võ đúng không.”

Lục nhi mở tròn mắt, cực kỳ vô tội nhìn Tô Diễm: “Dương tổng quản nói vậy là không đúng rồi nha, Lục nhi tuy có biết võ, nhưng cũng chỉ múa kiếm múa thương thôi, cái này còn không so được với nặn mì ấy chứ. Giờ Dương tổng quản đã sâu đến mức giáo chủ toàn tâm tin tưởng, Lục nhi tất nhiên phải để cơ hội thân cận hiếm có này lại cho Dương tổng quản rồi.”

Lục nhi người đứng là bị làm hư mất rồi. Tô Diễm thầm khóc trong lòng, theo Lục nhi vào phòng bếp riêng trong viện của giáo chủ đại nhân.

Vì để giáo chủ đại nhân được ăn bữa cơm tất niên do chính tay mình làm, sáng sớm ngày ba mươi Tô Diễm đã dậy, bởi vì anh muốn có không gian riêng, vung tay một cái điều hết toàn bộ giáo chúng trong tiểu viện đi chỗ khác, đành phải tự mình đến kho lấy nguyên liệu nấu ăn, lại vác thêm một đồng đồ đặc linh tinh chui vào bếp.

Tuy nói Tô Diễm là một người đàn ông biết nấu ăn, nhưng vẫn thấy quá sức a, chỉ chuẩn bị phần ăn cho hai người thôi, lại nhiều món khác nhau như vậy, thật là khiến Tô Diễm muốn xách cổ mình lên mà đập đầu vào tường mấy cái cho nhớ bằng ra mấy món giáo chủ đại nhân thích mới thôi.

Thế nên cái tên Tô Diễm bận đến choáng váng đầu óc kia hoàn toàn quên bém mất bữa trưa của giáo chủ đại nhân, mãi đến lúc giáo chủ đại nhân đích thân tìm đến, hay người nhìn nhau chán chê rồi Tô Diễm mới sực nhớ ra mình còn chưa cho giáo chủ đại nhân ăn.

Lau mồ hôi một phen, Tô Diễm lục tung phòng bếp cả nửa ngày mới lôi ra được mấy miếng sủi cảo làm trước đây: “Đông Phương, người chờ chút nhé, để ta làm ít sủi cảo cho người ăn lót dạ trước, mấy món khác chờ đến tối ăn nhé.”

Giáo chủ đại nhân khẽ thở dài một cái, đặt chân đi vào bếp, nhìn bộ dạng Tô Diễm lập cập đun nước luộc sủi cảo cho mình, không khỏi nhoen miệng cười, vươn tay cầm lấy khay sủi cảo trên tay Tô Diễm: “Để ta làm, người chỉ ta phải làm sao đi.”

“Giáo chủ đại nhân, thuộc hạ cũng không dám để người đi luộc sủi cảo đâu.” Tô Diễm rướn cổ hôn lên một giáo chủ đại nhân một cái, hai tay chưa kịp rửa cũng không tiện ôm, chỉ có thể dùng ánh mắt bảo giáo chủ đại nhân mau mau đi ra, “Để Thượng Quan Vân biết thế nào cũng lại mắng ta.”

“Bốn tóa muốn làm gì chẳng lẽ còn phải để hấn đồng ý sao?” Giáo chủ đại nhân tựa tiểu phi tiểu nhìn Tô Diễm, cầm khay sủi cảo cực kỳ không phù hợp mà đứng trong bếp, “Tuy không biết nấu cơm, nhưng mà dọn rửa cất thái ta vẫn biết mà.”

Tô Diễm nhìn giáo chủ đại nhân hồi lâu, xác định y thật sự không có ý định ra ngoài, bất đắc dĩ thở dài một cái rồi nói: “Vậy được rồi, đợi lát nữa nước sôi thì người bỏ sủi cảo vào. Sau đó...”

24. Chương 23

Giáo chủ đại nhân tuy tuyệt nhiên không biết tí gì về trù nghệ, nhưng công phu đao kiếm quả thật Tô Diễm không tài nào theo kịp, mà chỉ huy giáo chủ đại nhân cắt cái này rửa cái kia khiến tự tôn của Tô Diễm bành trướng chưa từng có.

Tô Diễm ướp thịt xong xuôi, rửa sạch tay liền vớt sủi cảo luộc chín ra ăn, nhìn giáo chủ đại nhân hạ đao phi khoái xắt củ cải, cũng gấp củ cải dứt tận miệng y. Giáo chủ đại nhân thoáng nhìn qua Tô Diễm, liền cầm lấy miếng sủi cảo trên tay anh, tấm tạp dề bị Tô Diễm ép phải mặc vào dính mấy mảng màu khác nhau, khiến khí thế sắc bén của giáo chủ đại nhân ngày thường cao cao tại thượng tiêu thất đi không ít.

Nhìn những lát củ cải gần như giống hệt nhau mà giáo chủ đại nhân xắt ra, Tô Diễm có chút bần thần, nếu sau này có cơ hội, có thể sống cuộc sống chỉ có hai người với nhau, xem ra cũng sẽ thật hưởng thụ đi.

Dứt thêm mấy miếng sủi cảo cho giáo chủ đại nhân, Tô Diễm lại đến bên bếp làm thịt viên chiên linh tinh mấy thứ, tuy mệt thật, nhưng chỉ cần nhìn giáo chủ đại nhân quay lưng lại với mình mà cắt cắt thái thái, Tô Diễm sẽ bất giác ngây ngô cười.

Bận bận nửa ngày, Tô Diễm tổng cộng vật lộn ra mười món ăn, đem cái bàn bày đến đầy ụ, lại cho người mang ra vò rượu nho làm riêng từ trước, Tô Diễm cuối cùng cũng được giải thoát khỏi cái bếp.

Giao thừa luôn cực kỳ náo nhiệt, dù đang ở tiểu viện thanh u mọi ngày, Tô Diễm vẫn nghe được tiếng pháo liên miên không dứt ngoài kia, cùng tiếng người kéo dài không ngớt, tuy có ồn ào, nhưng so với tất niên những năm trước lại vui hơn nhiều.

Hơn nữa năm nay, còn có giáo chủ đại nhân ở bên, còn có gì không hài lòng nữa đâu.

Giáo chủ đại nhân thay một bộ đồ khác đi ra liền chạm phải ánh mắt Tô Diễm nhìn qua, đôi mắt đen láy tràn đầy tiểu ý nhu hòa, khiến tai giáo chủ đại nhân như hồng lên, lúng túng quay mặt đi.

Nhìn bộ dạng này của giáo chủ đại nhân, Tô Diễm cười đến càng vui vẻ, kéo y ngồi xuống, đặt đôi đũa vào tay y: “Đông Phương, ném thử chút đi, đây cũng là người góp một tay vào làm mà.”

Tô Diễm làm mấy món cá, giáo chủ đại nhân gấp một miếng cá chép chua ngọt, tinh tế nhắm nuốt, rồi nói: “Tuy chưa bằng được như lần ăn ở thành Hàng Châu, nhưng hương vị không tồi.”

“Người không chê khó ăn đã là tốt lắm rồi.” Tô Diễm gấp vài món khác vào bát y, lại múc một chén canh, “Đêm nay người ăn nhiều một chút, nhiều đồ ăn như vậy là để hai người cùng ăn, một mình ta ăn không nổi.”

Ăn hơn nửa canh giờ, Tô Diễm thật sự ăn không nổi nữa, nhìn giáo chủ đại nhân cũng buông đũa, liền ôm vò rượu đặt dưới bàn lên, lấy ra hai chiếc ly bắt đầu rót rượu. Chắt còn màu tím đỏ chắt vào chiếc ly trắng sứ, nhìn thật cực kỳ đẹp mắt.

“Thuộc hạ kính giáo chủ, nguyện giáo chủ năm sau cầu được ước thấy.” Tô Diễm nâng ly, nhẹ nhàng cộng ly với giáo chủ đại nhân.

Giáo chủ đại nhân nâng ly, thản nhiên nhìn Tô Diễm, khẽ ừm một tiếng, mím mím môi, khe khẽ nói: “Người cũng vậy.”

Tô Diễm nheo mắt, cực kỳ chờ mong mà nhìn y: “Đông Phương, chúng ta uống giao bôi đi.” Thấy giáo chủ đại nhân không có ý cự tuyệt, Tô Diễm liền vươn tay đến, vòng qua cánh tay giáo chủ đại nhân, mặt cũng dịch đến gần hơn.

Chuyển mắt sang hướng khác, giáo chủ đại nhân kề sát ly rượu lên môi, phớt lờ đi ánh mắt Tô Diễm đang dõi theo mình, đem chất lỏng thơm ngọt kia uống cạn. Sắc rượu tím đỏ bởi uống quá nhiều mà tràn, lưu lại nơi khóe miệng, nhìn đến mê người, vậy nên Tô Diễm chịu không nổi kích thích, nhích lại gần đặt môi lên môi giáo chủ đại nhân, tinh tế liếm sạch chút rượu vương ra, rồi sau đó hôn lên môi y.

Đồ ăn còn thừa Tô Diễm cũng lười quan tâm, trực tiếp bế người vào nội thất, một cước đá văng cửa phòng tắm mà lọt người kia trần trụi rồi thả vào bể, chính mình cũng nhảy xuống theo. Phòng tắm của giáo chủ đại nhân dưới yêu cầu kịch liệt của Tô Diễm mà đổi thành bể, dù sao hiện tại trong giáo cũng dư dả, cung cấp nước nóng suốt ngày cũng không thành vấn đề, liền xuôi theo Tô Diễm.

Cầm khăn tắm rửa cho giáo chủ đại nhân sạch sẽ từ trên xuống dưới, suốt quá trình đó Tô Diễm ăn không ít đậu hủ, vờn quanh nơi mẫn cảm nhất trên người y mà ái muội tần ngần hồi lâu, nghe đến tiếng thổ dốc ngày càng nặng nề của y, Tô Diễm cười đến thỏa mãn.

“Đêm nay dù sao chúng ta cũng không ngủ, không bằng cứ...” Tô Diễm ghé vào tai giáo chủ đại nhân mà hoặc trầm giọng khẽ nói, tay trượt vài giữa hai chân giáo chủ đại nhân, ái muội vuốt ve.

Giáo chủ đại nhân ôm lấy vai Tô Diễm, tựa tiểu phi tiểu nói: “Nếu người có đủ sức làm đến hừng đông, ta phụng bồi cũng không sao.”

Ánh mắt Tô Diễm thoát chốc tối sầm, nụ cười bên môi lại càng trở nên nhu hòa, chạm nhẹ lên môi giáo chủ đại nhân, khàn giọng khẽ cười nói: “Có đủ sức hay không, sáng mai người khác biết...”

Chiều mừng một năm mới, Tô Diễm vừa há miệng ngáp vừa đẩy cửa bước ra, nhìn trong viện tựa hồ không có ai, lại quay về phòng, đốt lò sưởi lên, trong không khí tản ra mùi hương ngập tràn tình sắc. Tô Diễm nhìn giáo chủ đại nhân vẫn đang ngủ trên giường, mái tóc đen bóng xỏa tung, tương phản lên sắc mặt hơi tái tái, phá lệ dụ người yêu thương. Lê đôi chân còn chút bủn rủn, Tô Diễm đặt lên trán giáo chủ đại nhân một nụ hôn.

“Ừm...” Giáo chủ đại nhân hé mắt, thấy là Tô Diễm liền nhắm lại, khàn khàn nói: “Quần áo mới ở trong tủ tầng thứ hai ấy.”

“Ta biết rồi.” Tô Diễm xoay người rót cho giáo chủ đại nhân cốc nước, đỡ y dậy uống hết, lại kéo kín chăn lại cho y, “Người ngủ thêm một lát, ta đi làm chút đồ ăn.”

Thế nên Tô Diễm vừa nấu cháo vừa nghiêm túc suy nghĩ, có nên đi mua mấy món bổ dưỡng gì đó về... Tắm bổ chút...

25. Chương 24

Cùng giáo chủ đại nhân đón năm mới rồi, Tô Diễm liền ngoan ngoãn an phận làm cái chức tổng quản của mình, kiếm tiền nuôi Đông Phương nhà anh, dưới khí phách của giáo chủ đại nhân và cảm dỗ của Tô Diễm, nội bộ Nhật Nguyệt Thần giáo vô cùng hài hòa.

Từ khi Thượng Quan Vân tiếp nhận vị trí hữu sứ của Thần giáo, cũng tiếp xúc với Tô Diễm nhiều hơn, Tô Diễm không quên rằng theo như trong tình tiết, chính Thượng Quan Vân đã phản bội giáo chủ đại nhân nhà anh, có điều theo hiện tại mà xét, Thượng Quan Vân vẫn là có khả năng sẽ khuất phục dưới quyền uy tuyệt đối của giáo chủ đại nhân, có điều không biết lúc nào Nhậm Ngã Hành sẽ lên Hắc Mộc Nhai. Nếu hiện tại Đông Phương nhà anh đang anh minh thần võ như thế, cũng sẽ chẳng đi gây sự với Đồng Bách Hùng, lại càng không có giáo chủ giả, vậy chẳng lẽ Nhậm Ngã Hành chỉ còn cách lên chuồn vào?

“Dương Tổng quản, như thế có vẻ không quá thỏa đáng đi.” Gương mặt tuần tú của Thượng Quan Vân đánh lại, có chút không vui nhìn Tô Diễm, “Sự an nguy của giáo chủ đại nhân há lại là trò đùa sao?”

Tô Diễm đỡ trán, Thượng Quan Hữu sứ người không tin tưởng giáo chủ đại nhân đến thế liệu có ổn không a? “Giáo chủ đại nhân võ công cái thế, dù có là mười Nhậm Ngã Hành cũng không phải là đối thủ, chẳng lẽ người muốn đẩy huynh đệ trong giáo ra chấn trước mặt Nhậm Ngã Hành cùng Hướng Vấn Thiên sao?” Song tu hai tháng, vừa đủ làm tiêu biến hoàn toàn hàn khí trong cơ thể giáo chủ đại nhân, hiện tại không cần điều động nội lực áp chế hàn khí, võ công của y so với trước kia lại tiến triển không ít, Tô Diễm hoàn toàn không lo lắng bất cứ ai có thể động đến một sợi tóc của y.

“Chuyện này...” Thượng Quan Vân cũng có chút cố kỵ đối với tính mạng của huynh đệ trong giáo, chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu, “Thôi được, ta sẽ để các huynh đệ cẩn thận làm việc, nếu phát hiện tung tích Nhậm Ngã Hành, lập tức bẩm báo với giáo chủ.”

Tô Diễm vừa lòng gật gật đầu, thân thiết mà vỗ vỗ lưng Thượng Quan Vân, cười đến cực độ nhã nhặn: “Ta nói này, Thượng Quan Hữu sứ a...”

Thượng Quan Vân nhìn đến nét cười trên mặt Tô Diễm, theo bản năng lui về sau mấy bước, về mặt đây cảnh giác: “Chuyện gì?”

“Tại hạ còn muốn thỉnh Thượng Quan Hữu sứ giúp tại hạ chút chuyện, chẳng hay có được hay không?” Tô Diễm nhe ra nụ cười bạn phần ôn nhuận thân thiện, từng bước tiến lại phía Thượng Quan Vân, “Thượng Quan Hữu sứ hẳn đã biết hiện tại trên giang hồ đều đang tranh giành nhau Tịch Tà kiếm phổ, tại hạ lại rất không vô tình mà biết thứ đó đang ở đâu, không biết liệu Thượng Quan Hữu sứ có bằng lòng đi lấy nó về đây, hiến cho giáo chủ hay không?”

“Vì sao người không tự đi lấy về?”

Tô Diễm có chút ngượng ngùng gãi gãi cằm: “Chuyện này á, người cũng biết ta chỉ là một tổng quản thôi, làm mấy thứ như vậy e sẽ bị người hiểu lầm, với lại trong tay ta cũng không có người nào, vả lại, mấy thứ như thế, ta thấy để người mang đến cho giáo chủ vẫn tốt hơn.”

“Người qua đây nói coi làm sao để lấy xem.” Thượng Quan Vân vẫn có chút cau có, có điều trong mắt đã có chút buông lỏng.

Quả nhiên trong mắt chỉ có giáo chủ hừm. Tô Diễm thầm bất đắc dĩ mà thở dài trong bụng, mới nói: “Người chỉ cần tìm một người giỏi kinh công, có sở trường ẩn nấp hành tung, đi Tư Quá Nhai của phái Hoa Sơn, chờ đến lúc Nhạc Bất Quần đi luyện kiếm thì bám dính lấy hắn, nếu có ngày hắn bất cẩn đánh mất một tấm áo cà sa thì đi nhặt về là xong.”

Thượng Quan Vân nghe xong rồi lại cau mày, có chút khó hiểu nhìn Tô Diễm: “Làm sao người lại biết rõ ràng thế được?”

Khóe môi cong lên, Tô Diễm cười đến cực kỳ khiêm tốn: “Sản nghiệp của Thần giáo không phải nhỏ, chút tin tức ấy ta đây muốn biết cũng không phải là khó.”

“Một khi đã như vậy, ta sẽ thử xem sao.” Thượng Quan Vân suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đáp ứng.

Mà đám người Nhậm Ngã Hành, sau khi Tô Diễm chờ được nửa tháng, cuối cùng cũng đã xuất hiện tại Hắc Mộc Nhai.

Trong khoảng thời gian này bố trí canh phòng cao thấp trong giáo vẫn ngoài lồng trong chặt, đám người Nhậm Ngã Hành vừa xuất hiện không được bao lâu Tô Diễm đã biết, cực kỳ thanh thoi chỉnh trang lại quần áo đi vào trong sân của giáo chủ đại nhân.

Đẩy cửa ra, Tô Diễm thấy giáo chủ đại nhân đang cầm tú hoa châm, chiếc kim lên xuống theo tấm vải màu đỏ sẫm, châm pháp nhanh đến anh không sao nhìn rõ, thêu nốt vài mũi, giáo chủ đại nhân mới ngẩng đầu nhìn Tô Diễm, nhíu mày: “Sao giờ đã về rồi?”

Tô Diễm hoàn toàn không có lấy nửa phần khấn trương nghênh địch, bước lên vài bước ôm lấy giáo chủ đại nhân, cọ cọ mấy cái trên người y mới cười nói: “Đám Nhậm Ngã Hành đến rồi, phỏng chừng nửa nén hương nữa sẽ đến.”

“Nga? Cuối cùng cũng đến đây hả?” Giáo chủ đại nhân tựa tiểu phi tiểu nhìn về phía cửa, ánh mắt cực độ sắc bén, một thân khí thế khiến tim Tô Diễm loạn nhịp.

Đông Phương nhà anh quả đúng là phong hoa tuyết đại a.

“Đông Phương, bộ dáng người bỉ nghệ thiên hạ thật đẹp.” Tô Diễm thấp giọng cười nói, ôm ghì lấy thắt lưng y mà hôn lên, hôn mấy cái rồi mới buông ra, cực kỳ mê luyện vuốt ve mặt y.

Giáo chủ đại nhân có chút không quá tự nhiên mà ho nhẹ một tiếng, liếc nhìn sang chỗ khác.

Không được bao lâu, đột nhiên khí thế toàn thân giáo chủ đại nhân bộc phát, biểu tình đạm nhiên, thế nhưng hai mắt lại lạnh lẽo vô tình.

“Đông Phương Bất Bại, yêu nhân ngươi mau mau lại đây chịu hết đi!” Ngoài cửa đập lại một tiếng gõ, thanh âm xen lẫn nội lực truyền vào trong sân.

Giáo chủ đại nhân cực độ tao nhã đứng lên, vung ống tay áo, hai chiếc kim khâu lấp lánh ngân quang cắm phập vào cánh cửa, đẩy cửa mở bật ra, nhìn đám người đang từ xa tiến đến.

Bốn người Nhậm Ngã Hành ngang nhiên bước qua cửa vào tiểu viện, Tô Diễm nhìn Lệnh Hồ Xung đang đứng đằng sau Nhậm Doanh Doanh, tựa tiểu phi tiểu nhìn hân: “Không nghĩ đến hôm nay Lệnh Hồ thiếu hiệp lại quang lâm Nhật Nguyệt Thần giáo, đã không tiếp đón từ xa.”

Lệnh Hồ Xung bị trực tiếp chỉ đích danh thần sắc có phần xấu hổ, Nhậm Doanh Doanh lại cầm tay hân, sắc mặt khó coi nhìn về phía Tô Diễm.

“Người chính là nam sủng của yêu nhân Đông Phương Bất Bại?” Nhậm Ngã Hành hừ lạnh một tiếng, ném cho Tô Diễm ánh mắt cực kỳ khinh thường, “Lệnh Hồ Xung là con rể tương lai của lão phu, hôm nay đến giúp lão phu đoạt lại thứ vốn là của lão phu, người chỉ là một tên nam sủng, còn không mau mau cút đi.”

Tô Diễm kiềm lại khóe mắt đang giật giật, nhìn Nhậm Ngã Hành một thân khí phách nhưng đã sớm già cỗi, ngữ khí có chút bất đắc dĩ: “Trình không bằng người thì thôi đi, cứ tưởng người bị nhốt vài năm rồi có thể tiến bộ một chút, không ngờ vẫn cứ tự cho mình là đúng như thế a, Nhậm tiền giáo chủ.”

“Làm càn!” Hướng Vấn Thiên đứng sau lưng Nhậm Ngã Hành giận điên mà xông lên vài bước, sát khí đằng đằng.

Có điều Tô Diễm triệt để làm ngơ, cười đến cực độ ôn hòa: “Hướng tiền tả sứ, đã lâu không gặp. Có điều không nghĩ tới chỉ có mấy tháng không gặp mà Hướng tiền tả sứ đã hoành tráng khác xưa, chỉ có bốn mống bọ cũng dám chạy đến gây sự với Đông Phương.” Tô Diễm gần mạnh từng tiếng, như thể sợ người khác không nghe được.

Hướng Vấn Thiên tức ức đến đỏ con mắt, vung đao xông đến bổ xuống Tô Diễm. Có điều đao còn chưa bổ được mấy tí đã đổi chém thành đỡ, đinh đinh hai tiếng, bị một kim thêu của giáo chủ đại nhân đẩy lui hai bước.

Nét mặt Nhậm Ngã Hành sa sầm xuống, lão nhìn giáo chủ đại nhân ra tay như điện, cười lạnh một tiếng: “Cứ để cho tên nam sủng đệ tiện này sống lâu thêm chút nữa, giết gã yêu nhân Đông Phương Bất Bại này trước rồi lão phu sẽ cho hắn biết, nói, không thể tùy tiện!” Dứt lời, liền phi thân lao vào Đông Phương Bất Bại.

Hướng Vấn Thiên cùng Nhậm Doanh Doanh bám sát đằng sau cũng nhắm giáo chủ đại nhân mà phi đến, Lệnh Hồ Xung do dự giây lát rồi cũng xông vào.

Tô Diễm cực kỳ tự giác mà thối lui sang một bên, trường kiếm trong tay chúc xuống, cực kỳ sung sướng mà nhìn giáo chủ đại nhân nhà anh thoải mái xuyên qua cả bốn người kia, tú hoa châm va chạm với binh khí đinh đang âm vọng. Giáo chủ đại nhân một thân áo đỏ, khỏe môi vương chút khinh thường, đẹp đến khiến ánh mắt Tô Diễm càng ngày càng sôi sục.

Vòng chiến bốn người chẳng mấy chốc đã bị phá vỡ, Nhậm Ngã Hành máu tươi cuồng phun mà bị giáo chủ đại nhân một chưởng đánh bay ra ngoài, Nhậm Doanh Doanh hét lên một tiếng phụ thân rồi cũng tách khỏi vòng chiến chạy lại bên lão.

“Giáo chủ!” Phía sau vang lên tiếng thét thất thanh, Tô Diễm quay lại thấy Lục nhi vẻ mặt hãi hùng đến trắng bệch, ngẩn ra nhìn đám người trước mặt, trường kiếm trong tay giờ lên trước ngực.

“Người đứng một bên nhìn là được rồi, giáo chủ sẽ lập tức giải quyết xong xuôi thôi.” Tô Diễm cười trấn an Lục nhi.

Vạt áo Nhậm Ngã Hành thấm đẫm máu tươi đỏ quạch, thần sắc âm ngoan nhìn về phía Đông Phương giáo chủ ngạo nghễ đứng: “Tên yêu nhân người đã làm cái gì với ta thế!”

Giáo chủ đại nhân hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn đến Nhậm Ngã Hành thập phần trào phúng: “Năm đó khi người đưa Quỷ Hoa Bảo Điển cho bốn tọa, bốn tọa có hỏi người làm cái gì không?”

“Tiểu nhân đệ tiện!” Nhậm Ngã Hành lại ho ra một búng máu, hung tợn trừng mắt nhìn Đông Phương Bất Bại.

“Năm đó để đối phó với Đông Phương người cũng đã giở không ít trò, giờ lại còn đứng đó mà nói người khác đệ tiện sao? Thật là không biết xấu hổ.” Tô Diễm vốn đã không có thiện cảm với Nhậm Ngã Hành, đối với thảm trạng hiện tại của lão cũng không có lấy nửa phân đồng tình, nói cho cùng thì đây cũng là lão tự chuốc lấy.

Hướng Vấn Thiên đỏ vằn hai mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía Tô Diễm, gầm lên: “Cái tên gian nịnh tiểu nhân người!” Vừa định nhắm vào Tô Diễm, Đông Phương Bất Bại liền hừ lạnh một tiếng, một cây tú hoa châm bay thẳng về phía Hướng Vấn Thiên. Cây châm thép xuyên qua đao Hướng Vấn Thiên, xuyên thẳng qua vai hắn, cắm ngập vào bức tường phía sau.

“Hắn không phải người các ngươi có thể chạm vào.” Nét mặt giáo chủ đại nhân lạnh lùng, tràn đầy sát khí.

Đối mắt với Nhậm Doanh Doanh rồi Hướng Vấn Thiên lại xông lên đánh về phía giáo chủ đại nhân, ba người hỗn đẩu đã có thể nhìn rõ thể cục, Đông Phương Bất Bại chỉ tùy ý phát tay vung chưởng, bọn người kia đã bị đánh bay ra đất, hộc máu không ngừng.

“Không biết tự lượng sức mình.” Đông Phương giáo chủ bước lên vài bước, từ trên cao nhìn xuống đám người còn đang gập người hộc máu, một cước dẫm lên ngực Nhậm Ngã Hành, lãnh đạm nói, “Nếu không phải người đưa Quỷ Hoa Bảo Điển cho ta, hôm nay cũng sẽ không như vậy. Vốn ta hận người thấu xương, thể nhưng hiện tại có Tô Diễm, chỉ bằng vào đó, ta sẽ để người được toàn thân.”

Lật tay để lộ ba cây kim kẹp giữa kẽ ngón tỵ, vừa định nhắm đầu Nhậm Ngã Hành mà phóng, Tô Diễm lại nghe đến tiếng thét ghê sợ sắc bén của Lục nhi, quay đầu lại liền thấy nàng thần sắc kinh hoàng nhìn chăm chăm ra đằng sau anh, Tô Diễm theo bản năng vung kiếm quay đầu lại...

26. Chương 25

Tô Diễm theo bản năng nâng kiếm quay đầu, nhưng nơi đó chẳng có lấy một bóng người, bản năng cơ thể lại phát hiện sát khí từ đằng sau, có điều hành động không theo kịp trực giác, miến cường xoay về cũng chỉ chặn một phần mũi kiếm, thanh trường kiếm kia trượt xuống, Tô Diễm liền thấy ngực lạnh lạnh, trường kiếm của Lục nhi đã xuyên qua cơ thể.

Cơn đau từ vết thương như sóng mà khuếch tán, Tô Diễm không thể tin nổi mà cúi đầu nhìn Lục nhi trước mặt, hé môi, nhưng lại không nói lên câu tại sao.

“Tô Diễm!” Kim thêu nhuốm đẫm sát khí ghim chặt Lục nhi xuống đất, giáo chủ đại nhân hoảng loạn nhìn thanh trường kiếm trên ngực Tô Diễm, vươn tay nhưng không dám chạm vào.

Tô Diễm thở hắt a, miến cường nở một nụ cười gượng gạo, vươn tay về phía y, lập tức bị một bàn tay khác siết chặt đến phát đau: “Không đâm trúng tim, không chết được đâu, yên tâm.”

Giáo chủ đại nhân nhìn sắc mặt tái nhợt của anh, hé môi định nói, nhưng rốt cuộc không nói nên lời.

“Đông Phương, không kiếm đại phu đến rút kiếm cho ta sao...” Tô Diễm nén đau nhìn giáo chủ đại nhân hiển nhiên đang kinh hoảng, khẽ cười nói, nhưng vừa mở lời, sức lực toàn thân như thể bị hút cạn, trước mắt tối sầm mất đi tri giác.

Tay đau quá...

Tô Diễm vùng vẫy trong mộng lung mà tỉnh lại, thứ đầu tiên đập vào mắt là trần nhà thô mộc, ngăn người một thoáng, Tô Diễm xoay xoay cần cổ cứng nhắc nhìn bốn phía, nhà gỗ mộc mạc, ngay đến cửa sổ cũng không kín gió, sờ sờ ván giường gỗ cứng đơ bên dưới, Tô Diễm xác định chắc chắn mình không phải đang nằm mơ.

Chẳng lẽ bị đâm một đao giáo chủ đại nhân liền không thèm anh nữa sao?

Nén cơn đau nơi cánh tay ngồi dậy, Tô Diễm đột nhiên cảm thấy không ổn. Chỗ anh bị đâm không phải là ngực sao? Tại sao chỗ đau... lại là tay...

Tim Tô Diễm đập thình thịch, gắng gượng chống đỡ cơ thể đau ê ẩm xuống giường, rốt cục tìm thấy một chậu nước bằng đồng trong góc phòng, từ bóng nước phản chiếu một bóng người có mái tóc bờm xờm không quá ngắn, miến cường có thể buộc túm lên, dù là mờ mờ nhìn không rõ, nhưng khuôn mặt trong nước này Tô Diễm lại cực kỳ thân quen, khuôn mặt này anh đã nhìn suốt hơn 20 năm, đây là mặt của Tô Diễm...

Bất đắc dĩ mà ôm trán, Tô Diễm chưa sót thở hắt ra một hơi dài, chẳng lẽ vì bị đâm một kiếm nên đổi hồn trở về rồi sao? Tô Diễm nhìn quần áo trên người, tuy vẫn là vải thô, nhưng vẫn là phong cách cổ đại, hẳn cũng không đến nỗi thảm lắm.

“Dương huynh đệ, người đã tỉnh rồi!” Thanh âm đặc sệt khẩu âm địa phương vang lên đầy phấn khởi, Tô Diễm quay lại liền thấy một đại hán ước chừng bốn mươi tuổi đẩy cửa ra, trong tay còn cầm theo một rổ trúc, “Lâm đại phu nói hôm qua người sẽ tỉnh, ta còn đang kêu hân vô dụng đây, giờ xem như ổn rồi.”

Tô Diễm cười gượng, khẽ hắng giọng: “Cho hỏi... đây là đâu?”

Dương huynh đệ, người làm sao thế? Bị gãy là tay mà, làm sao mà đến đầu cũng đập hỏng rồi?” Đại hán nghi hoặc nhìn Tô Diễm, vò vò đầu, “Ai da, trước tiên người cứ uống thuốc ăn gì đó đi đã, đợi chút nữa ta gọi Lâm đại phu đến xem người thế nào.”

“Đa tạ.” Tô Diễm khách khí cười, một tay nâng bát cháo đại hán mang đến uống một mạch.

Đại hán vừa đi ra vừa lầm bầm: “Đây đúng thật là bị đập đầu hửn? Thế nào lại thấy giống như đổi hân người khác rồi...”

Thế là đại thúc người hiểu đúng rồi đấy.

Lâm đại phu trong thôn khám cho Tô Diễm nửa ngày trời, khám thế nào cũng không tìm ra ngoài chỗ tay gãy kia còn làm sao nữa, chỉ có thể nói có lẽ đúng là đập đầu bị tụ máu trong, thế nên cũng chẳng kê thuốc

thang gì, rồi thì bảo anh tay phải bó treo một tháng mới được bỏ xuống, dặn một hồi, xong mới nói sang chuyện khác.

Tô Diễm một bên nói mấy câu khách sáo với Lâm đại phu, một bên phân tích tình hình hiện tại. Theo Lâm đại phu nói, tên anh là Dương Liên, từ rất rất xa mới đến, lúc đến thôn này tuy thân áo vải thô, nhưng tóc lại ngắn cũn, nhưng cũng không thấy có gì khác thường, liền cho anh ở lại trong thôn.

Có điều người này cũng là một kẻ không biết dùng tiền, trên người vốn chẳng có bao nhiêu bạc, lại tiêu hoang, chẳng mấy chốc đã trắng tay, may còn được cái khỏe mạnh, làm việc nọ việc kia cho nhà khác vẫn kiếm đủ tiền cơm ăn. Có điều mấy hôm trước bắt cần vấp phải bạc tam cấp, bị gãy tay.

Quả nhiên là đối hờn với Dương Liên Đình sao? Tô Diễm cau mày, nghĩ tình huống có thể sẽ xảy ra ở Hắc Mộc Nhai mà đau đầu, bất ngờ hôm đó rồi cũng không biết bọn Nhậm Ngã Hành có chết chưa, nếu chưa, nhờ mà giáo chủ đại nhân nhà anh bị Dương Liên Đình làm liên lụy, Tô Diễm không đem xử hấn mới lạ.

Lâm đại phu rốt cục ngừng nói, cuối cùng dặn dò thêm vài câu rồi cũng về, Tô Diễm trầm mặc ngồi bên mép giường, nhìn cánh tay trái của mình treo trên cổ, bắt đầu lần mò quanh phòng. Anh không tin Dương Liên Đình không dành dụm tiền bạc, giờ anh cần lộ phí để về Hắc Mộc Nhai, không cần nhiều, mấy lượng là đủ rồi.

Có điều Tô Diễm rõ ràng đã đánh giá Dương Liên Đình quá cao, cả nhà cả cửa chẳng có gì ngoài vài chục xu đồng, Tô Diễm nhìn mấy đồng xu kia mà nghiêng răng ken két, Dương Liên Đình người còn có thể ăn hại hơn nữa không!

Đồng chí Tô Diễm quyết tâm kiếm tiền ngay ngày hôm sau dưới ánh mắt kinh hoàng của bà con lối xóm đeo cái tay gãy nhảy xe trâu lên thị trấn, đầu tiên dùng mấy chục xu tiền kia mua chút giấy bút, lại thuê một cái bàn dài, dựng một cái sạp ngay giữa phố xá sầm uất, viết chữ kiếm tiền.

Mặc dù Tô Diễm quần áo đơn bạc, trên cổ còn treo tay gãy, nhưng một thân khí chất ôn nhuận vẫn còn đây, ngồi nửa ngày rồi cũng có người lục tục kéo nhau đến nhờ viết này kia, tuy không phải nhiều, tốt xấu vẫn tốt hơn nhiều so với làm cu li.

Cho đến chiều tối thu sạp về nhà, Tô Diễm đã hồi được vốn, còn lãi thêm ra mấy chục văn tiền.

Trở lại căn nhà gỗ đơn sơ, Tô Diễm dùng một tay vò khăn mặt rồi liền khoanh chân ngồi xuống giường, nhớ lại phương pháp vận khí hồi trước giáo chủ đại nhân dạy mà chậm rãi làm theo. Một lúc sau mở mắt ra, khóe môi anh khẽ cong lên, cực kỳ hài lòng thiên phú bản thân, so với cái xác của tên Dương Liên Đình kia, thật sự anh không có ý khinh người đâu, nhưng thật sự là tốt hơn rất rất nhiều luôn.

Mồ mẫm rót chén trà, Tô Diễm ngửa đầu uống cạn, nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu mày khẽ nhíu.

Đông Phương, ta nhớ ngươi. Ta muốn thật nhanh về gặp ngươi. Không biết thằng cha cận bã kia có phải đã đối hờn về rồi không, không biết lại gây chuyện gì cho y không.

Tô Diễm ở bên này còn đang tích tiền, giáo chủ đại nhân ở bên kia cũng không sung sướng gì.

Khi Tô Diễm hôn mê tỉnh lại, y chỉ liếc nhìn một cái đã phát hiện ra người trong thân xác kia đã không phải là Tô Diễm nữa. Giáo chủ đại nhân cho Bình Nhất Chỉ lui xuống, đứng bên giường, lãnh đạm hỏi: “Liên đệ, ngươi đã đỡ hơn chưa?”

Người nọ sau khi tỉnh lại hướng ánh mắt còn chưa tỉnh táo nhìn y, bên trong là niềm kinh hỉ không sao giấu được, gãi thử ngồi dậy, lại bởi vết thương bị đau mà nằm trở xuống, ánh mắt nhìn về phía giáo chủ đại nhân cũng vẫn cực độ nhiệt liệt: “Giáo chủ...”

“Nếu không có gì đáng ngại thì cứ nằm tĩnh dưỡng cho khỏe đi.” Giáo chủ đại nhân nhìn đi chỗ khác, xoay người ra ngoài, bàn tay ẩn dưới tay áo lại siết chặt thành nắm.

27. Chương 26

Một tháng sau, Tô Diễm lột được cái nẹp treo tay, hoạt động cánh tay một hồi, tuy chưa được linh hoạt lắm, nhưng còn tốt hơn nhiều so với không làm được gì, cảm giác khớp xương cũng khá ổn, hẳn là không có việc gì.

Từ khi Tô Diễm dùng tiền kiếm được mua một bộ quần áo nhìn được mắt, người đến tìm Tô Diễm nhờ viết chữ cũng nhiều hơn. Bề ngoài dễ nhìn, lại ôn nhuận thân thiện, chữ viết cũng rất tuần đặn, thu phí lại vừa phải, mới đầu chỉ có một vài đại thúc đại thẩm qua nhờ, giờ thỉnh thoảng còn có mấy nha hoàn này kia, có điều dù trả không ít tiền, nhưng những ánh mắt ẩn tình đưa tình kia lại khiến Tô Diễm vô cùng ngại ngùng.

Sau khi kiếm đủ năm lượng bạc, Tô Diễm thu dọn sơ qua, liền đi vào một tiêu cục, ra giá nhờ họ áp hàng tiện đường đưa anh đến thành đó nhất.

Tô Diễm xuống xe tại Nghi Châu thành, hỏi vị trí của Bán Nhật Các, liền đi đến đó. Bán Nhật Các là tên chung của các thanh lâu được Tô Diễm xây dựng về sau này, thương hiệu tuy không phải lớn lắm, nhưng trong nội thành ai cũng biết đến, giờ đã gần đến chạng vạng, Bán Nhật Các vừa bắt đầu mở cửa đón khách, tiểu quan mời khách nhìn có người đến liền nhiệt tình nghênh tiếp vào trong, đôi mắt linh động cong lên thảo luận: “Công tử muốn đến Đông Lâu hay Tây Lâu?”

Trong Đông Lâu đều là nam quan, còn Tây Lâu nuôi toàn nữ tử.

“Cả Đông Lâu lẫn Tây Lâu ta đều không đến, ta muốn tìm *** chủ của người.” Tô Diễm nhẹ nhàng tránh đi bàn tay đang vươn đến của tiểu quan, thản nhiên cười nói.

Nghe được hai chữ *** chủ, gương mặt tiểu quan biến sắc, nụ cười câu dẫn kia cũng lui xuống, cung kính cúi người: “Xin thỉnh tính danh công tử, để tiểu nhân còn vào thông báo.”

“Ta họ Tô, Tô Diễm.”

Không bao lâu sau tiểu quan kia liền đưa Tô Diễm vào phòng trong, căn phòng nhỏ riêng nóc riêng cửa dựng ngay chính giữa, khiến người ta có muốn nghe lén cũng phải bó tay.

Kể có thể để Tô Diễm yên tâm cho đi làm *** chủ đều là từ một tay Tô Diễm đào tạo ra, thấy người đi vào mang khuôn mặt thư sinh, thần sắc có chút nghi hoặc cùng đề phòng: “Vị huynh đệ này nhìn rất lạ a.”

“Tại hạ vẫn luôn hành động bí mật, Liễu công tử chưa gặp qua cũng không có gì đáng ngạc nhiên.” Tô Diễm ngồi trước mặt *** chủ Bán Nhật Các, nhàn nhã uống trà, cảm giác quen thuộc kia khiến Liễu Sầm có chút ngỡ ngàng.

“Vậy hôm nay đến đây, chắc là có chuyện gì đó quan trọng?” Đề phòng trong mắt tan đi một phần, Liễu Sầm phát hiện bản thân khó có thể lòng sinh cảnh giác với người này.

Tô Diễm nhấp một ngụm trà, đặt tách trà xuống, thấp giọng nói: “Ta có chuyện quan trọng cần bẩm báo giáo chủ, nhưng chỉ e đường đi không được yên ổn, mong Liễu công tử có thể cho ta mượn vài huynh đệ, đưa ta về Hắc Mộc Nhai.”

“Việc này ta đã biết, có điều để ta an bài một chút đã, ngày mai liền khởi hành đưa công tử về Hắc Mộc Nhai.”

Hắc Mộc Nhai.

“Giáo chủ, có muốn ném thử chút vải miền Nam mới chuyển đến không?” Dương Liên Đình nịnh nọt cười, đang bưng một khay vải còn tươi nguyên đi đến.

Giáo chủ đại nhân mới vừa xử lý xong giáo sự lãnh đạm đáp lời, cũng không nhận lấy, chỉ nhắc vạt áo ngồi xuống, tự rót một ly trà, liền im lặng.

Dương Liên Đình cũng đi theo đến bên bàn trà, đặt bánh trái chuẩn bị từ trước xuống: “Giáo chủ, đây là chút điểm tâm Giang Nam ta đích thân phân phó trù phòng làm đấy.”

Giáo chủ đại nhân vẻ mặt vẫn lạnh tanh, thờ ơ “ừm” một tiếng.

Thái độ không giống trước của giáo chủ đại nhân suốt mấy ngày nay khiến trong lòng Dương Liên Đình thấp thỏm không yên, thế nhưng cứ đợi mãi trong tiểu viện thế này gã cũng không chịu nổi nữa: “Giáo chủ...”

“Chuyện gì?” Giáo chủ đại nhân ngẩng đầu liếc nhìn Dương Liên Đình, biểu tình nịnh nọt cùng điệu cười dối trá đều khiến giáo chủ đại nhân buồn nôn, gương mặt y vốn đã nhìn quen không còn mang biểu tình thần nhiên lại khiến y tâm an nữa, lại khôi phục trở về bộ dạng ban đầu, giáo chủ đại nhân cũng vô thức tản ra sát khí.

“Vết thương của thuộc hạ đã gần khỏi rồi, nhiều ngày như vậy không để ý đến nội vụ, chỉ sợ huynh đệ trong giáo rời ra tiếng vào.” Dương Liên Đình dè dặt nhìn sắc mặt giáo chủ đại nhân, nhìn thấy giáo chủ đại nhân nhú mày, lòng liền vui sướng.

Giáo chủ đại nhân chuyển đường nhìn, năm ngón tay siết lại thành quyền dưới tay áo rồi lại buông ra, lãnh đạm nói: “Vết thương chưa lành hẳn, nếu lao lực sẽ không tốt, việc này cứ chờ thêm vài ngày đã, để Bình Nhất Chỉ khám lại lần nữa khỏi rồi nói sau.”

Dương Liên Đình vốn tưởng giáo chủ sẽ đáp ứng, ai ngờ lại như vậy, có điều nghĩ qua, lại thấy giáo chủ đặt sức khỏe của gã lên đầu, quả nhiên giáo chủ vẫn đối gã... Dương Liên Đình hành lễ liền cáo lui, có điều giáo chủ đại nhân nhìn theo bóng gã, thần sắc tăm tối khó dò.

Tô Diễm vất vả mấy tháng trời, há lại cho phép người phá hỏng.

Năm ngày sau, Tô Diễm rốt cục đứng trước đại môn của Nhật Nguyệt thần giáo, cầm mộc bài chứng minh thân phận của Liễu Sấm, Tô Diễm nét mặt thần nhiên đi lĩnh quần áo, vào trong viện giáo chủ đại nhân hầu hạ.

Người hầu trong viện giáo chủ đại nhân vốn không nhiều lắm, Tô Diễm đến liền phụ trách rửa hoa tươi cây, vẩy nước quét nhà mấy việc vặt vãnh này thôi. Giáo chủ đại nhân bình thường thích thanh tĩnh, kể cả hồi anh còn chưa đổi hồn trở lại cũng không muốn có người đến quấy rầy thế giới riêng của anh với giáo chủ nhà mình, cơ bản không có việc sẽ không ai được vào.

Không yên lòng xen mấy cái lá, Tô Diễm thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa phòng giáo chủ đại nhân, không biết y có ngủ cùng phòng với Dương Liên Đình không. Nếu Dương Liên Đình người dám ngủ cùng một phòng với giáo chủ đại nhân... Tô Diễm nguy hiểm nheo mắt lại, cười đến cực độ nham hiểm.

Nghe tiếng bước chân từ cửa vọng lại, Tô Diễm thu hồi lại biểu tình không nên có trên mặt một gã tiểu tư, mặt không đổi sắc quét quét. Cửa viện bị đẩy ra, chủ nhân của tiếng chân kia chưa đi được hai bước đã mở mồm sai bảo Tô Diễm.

“Người, mang một bình trà đến đây.” Thanh âm vênh váo sai bảo cực kỳ hạ đẳng, Tô Diễm không cần ngẩng lên cũng biết Dương Liên Đình cũng đã trở về xác của gã.

“Dạ.” Tô Diễm cung kính chuẩn bị lui ra, chưa đi được mấy bước đã bị gọi giật lại.

“Chờ đã, ngươi là người mới hả?” Dương Liên Đình nhướn mày nhìn tên tiểu tư cúi đầu trước mặt.

Cung kính cúi đầu, Tô Diễm nhỏ giọng đáp: “Thuộc hạ hôm nay vừa được điều đến viện của giáo chủ hầu hạ.”

“Ngẩng đầu lên ta xem.” Dương Liên Đình theo bản năng cảm thấy người này có chút quen thuộc, lại không nhớ nổi hẳn rốt cuộc là ai.

Tô Diễm ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại trên mặt Dương Liên Đình một giây liền nhìn xuống đất. Bàn tay cầm chổi siết chặt, khuôn mặt từng bị mình dùng qua trở về nguyên chủ, nhưng Tô Diễm vẫn cảm thấy rất không quen.

Mặt đã không còn là khuôn mặt vốn có của Tô Diễm, dù sao anh cũng đã sớm có chuẩn bị, vào hậu hạ trong viện của giáo chủ đại nhân, khả năng không đụng mặt với người này cũng quá thấp. Dương Liên Đình nhìn Tô Diễm vài lần, lại vẫn nhớ không ra đã gặp người này ở đâu, liền phất tay cho anh lui.

Đưa trà xong, Tô Diễm liền ngoan ngoãn về phòng mình, tuy rằng căn phòng này rất đơn sơ, nhưng nghĩ đến giáo chủ đại nhân chỉ ở cách anh có chưa đến trăm mét, lại bất giác an lòng. Chỉ là Tô Diễm không

tính sẽ chính thức gặp mặt giáo chủ đại nhân sớm như thế, dù sao anh vẫn nhớ đêm đầu tiên anh đến thế giới này, dấu vết trên người y thể thâm thể nào.

Nếu giáo chủ đại nhân đã không còn thích Dương Liên Đình, Tô Diễm sẽ không chút nương tay, đem những gì gã làm với Đông Phương nhà mình trước kia trả lại gấp trăm nghìn lần (5nally: trước kia là không chỉ riêng cái đêm ấy ấy mà còn cả chuyện trong nguyên tác nữa). Nếu giáo chủ đại nhân vẫn còn dư tình chưa dứt, anh tất nhiên có thể khiến cho Dương Liên Đình bị giáo chủ đại nhân chán ghét, sau đó sẽ từ từ dạy dỗ gã.

Thấy thời gian đã không còn sớm, Tô Diễm bắt đầu lo đến bữa trưa của giáo chủ đại nhân, đặc biệt đến phòng ăn xem một chuyến. Thấy bóng dáng giáo chủ đại nhân ngồi trên ghế đá, ánh mắt Tô Diễm hận không thể mọc trên người y, chỉ là sợ giáo chủ đại nhân phát hiện, thế nên chỉ được một lát liền cúi đầu, cung kính bưng đồ ăn lên, sau đó lui sang một bên.

“Những món này...” Giáo chủ đại nhân nhìn một bàn đầy thức ăn, ánh mắt nhìn về phía Dương Liên Đình trong một thoáng dao động, rồi sau đó lại lập tức khôi phục sự lãnh đạm thường khi.

“Đây là thuộc hạ đặc biệt phân phó phòng bếp làm, không biết có phù hợp với khẩu vị giáo chủ hay không?” Dương Liên Đình nói như đó là đương nhiên, còn chấp đũa gấp cho giáo chủ đại nhân vài miếng.

Tô Diễm đứng trong góc, cúi đầu, thần sắc khó hiểu.

28. Chương 27

Để có thể sớm ngày thu hồi lại quyền lợi vốn có, Dương Liên Đình ăn xong liền vội vàng rời đi, Tô Diễm nhìn theo sau lưng gã, hơi cau mày, không biết những việc anh đã làm được trước kia bị tên này phá đến đâu rồi. Nhưng không sao, gã phá, cũng không phá được mấy ngày.

Giáo chủ đại nhân đang thêu trong phòng, thêu thêu một hồi lại nhớ đến mâm cơm trưa nay, đó rõ ràng là những món y thích, rõ ràng đều là... Giáo chủ đại nhân phiền muộn ném tấm vải mới thêu được một nửa lên giường, cau mày đi ra ngoài.

Trong viện đều là dấu vết Tô Diễm để lại, khoảng sân vốn có chút trống trải được Tô Diễm trồng vào không ít cây cối, giáo chủ đại nhân đứng bên bụi trúc nghĩ ngợi xuất thần, tay vô thức vuốt lên chiếc vòng Tô Diễm tặng, con tì hưu bình thường lẳng lặng nằm nơi cổ tay. Bóng lưng thanh mảnh lẻ loi, lại mang theo một phần tịch mịch khó nén.

“Tô Diễm...” Giáo chủ đại nhân không biết nghĩ đến chuyện gì, khóe môi vẽ lên nét cười chua xót.

“Cũng không biết... ta còn có thể ở bên người bao lâu nữa...”

“Người muốn đi?”

“Bị ta đánh thức hả? Ta không muốn đi, có điều nghĩ đến ta không biết thế nào đến được bên cạnh người, ta không biết ta có thể vẫn ở trong thân thể này, hay sẽ đột nhiên có một ngày chính chủ của thân thể này quay về.”

“Chính chủ... quay về?”

“Nếu là Dương Liên Đình trở lại, người sẽ buồn sao?”

“Nếu Dương Liên Đình trở lại thân thể này, vậy còn người?”

Vậy còn người... Tô Diễm...

“Đông Phương...” Thanh âm khê khàng như tiếng thở dài phiêu tới bên tai khiến giáo chủ đại nhân nháy mắt tỉnh thần, bất chợt xoay người lại lại nhìn thấy một người đã đứng ở đó từ lúc nào, áo vải thô mộc

khuôn mặt xa lạ, thậm chí đến giọng nói cũng chưa từng nghe thấy, thế nhưng thần sắc trên khuôn mặt ấy, lại quá mức thân quen.

Quả nhiên vẫn luyến tiếc sao, nhìn thấy giáo chủ đại nhân nhà mình ngơ ngẩn đứng ở đó, trong lòng liền thấy thật khó chịu. Tô Diễm than khẽ một tiếng, cảm thấy bản thân thật đúng là quá ngон tình, thế nhưng nhìn thấy biểu tình gần như mờ mịt ngày thường khó thấy trên mặt y, Tô Diễm liền không kiềm lòng được mà đem người ôm vào lòng.

“Ta đã về rồi.”

Thanh âm dịu dàng trầm thấp khiến giáo chủ đại nhân vô thức vươn tay ôm lấy lưng Tô Diễm, có chút tự giấu mỉm cười.

Bởi vì thay đổi thân thể, chiều cao của Tô Diễm có kém hơn một chút, hiện tại cơ bản chỉ cao hơn giáo chủ đại nhân một, hai centimet, Tô Diễm vùi đầu vào cổ giáo chủ đại nhân, hít vào thật sâu mùi hương của y, vô cùng thỏa mãn. Chỉ đứng xa nhìn như vậy, làm sao mà đủ được.

Tay giáo chủ đại nhân chạm lên mặt Tô Diễm, sờ sờ nắn nắn, nhíu mày: “Cơ thể này là của ai?”

Tô Diễm nhếch môi cười, kéo bàn tay đang hoành hành trên mặt mình xuống, siết chặt trong tay: “Là chính bản thân ta, hiện giờ ta chính là một Tô Diễm hoàn chỉnh tuyệt đối.”

“Đây là bộ dáng vốn có của ngươi?” Giáo chủ đại nhân cũng không quan tâm đến Tô Diễm đang siết tay y chặt đến phát đau, khoe môi khẽ cong lên, nhìn vào Tô Diễm.

“Cũng không hẳn đi.” Tô Diễm nhìn ý cười thản nhiên trên mặt giáo chủ đại nhân, nhất thời cảm thấy tâm dương khó nhịn, toàn bộ nhưng nhớ dành cho người trước mặt này đây trong giây lát tràn ra lấp đầy trái tim anh, khẽ cúi đầu, cười cực độ gian tà, “Cho ta hôn một cái, ta sẽ cho ngươi nhìn mặt ta.”

Không đợi người kia phản ứng, Tô Diễm đã giữ lấy gáy giáo chủ đại nhân mà áp xuống, tay còn lại ôm ghì siết lấy thắt lưng y, khiến hai người áp sát vào nhau.

Hiếm hoi mà giáo chủ đại nhân vòng tay qua ôm lấy lưng anh, nhiệt liệt đáp lại, có điều đôi tay run run lại tiết lộ ra một chút kích động đang nỗ lực kìm nén không cho bộc lộ ra.

Tô Diễm đẩy y dựa vào khóm trúc, những cây trúc mảnh mai không quá cứng cáp chịu không nổi mà oằn xuống, lá trúc xào xạc lay động, Tô Diễm rời khỏi đôi môi đã có phần sưng đỏ của giáo chủ đại nhân, ngón cái mân mê vuốt ve khuôn mặt phiếm hồng, áp lại gần: “Đông Phương, ta rất nhớ ngươi, ngươi có nhớ ta không?”

Tựa tiểu phi tiểu mà nhìn Tô Diễm, giáo chủ đại nhân nắm cằm anh: “Ngay cả đánh lén cũng không đỡ được, thật đúng là làm mất mặt bổn tọa.”

“Ta không nên tin ả.” Tô Diễm ảo não nhíu mày, cực kỳ hối hận vì sao không cho người đi điều tra thân thể Lục nhi, bất quá chớp mắt đã lại nhếch môi người đề tiện, “Nhưng nếu không có một kiếm kia của ả, ta làm sao quay về cơ thể của mình được, cũng không thể biết kì thật ngươi càng quan tâm ta hơn ta nghĩ.”

Giáo chủ đại nhân cười lạnh một tiếng, bàn tay đang nắm cằm Tô Diễm thoáng dùng sức, thấy Tô Diễm bị đau nhăn nhúm mặt mày, mới nới tay một chút: “Tô Diễm, ngươi thật đúng là không sợ chết mà.”

“Ta biết ngươi không nỡ giết ta.” Tô Diễm mặt dày mày dạn cười, nghiêng đầu hôn lên môi y, “Quay về càng tốt, ta cũng không thích Dương Liên Đình.”

Thấy Tô Diễm nhắc đến Dương Liên Đình, sắc mặt giáo chủ đại nhân trầm xuống, khẽ cau mày.

“Sao lại là vẻ mặt này, chẳng lẽ ngươi đối hấn vẫn dư tình chưa dứt?” Tô Diễm siết lấy bàn tay đang nắm trên cằm mình mà ghé môi hôn, làm như không thấy giáo chủ đại nhân trừng mắt nhìn anh.

“Dương Liên Đình hấn... là tổng quản.” Giáo chủ đại nhân cau mày, hiển nhiên đang cực kỳ hối hận.

Tô Diễm thoải mái mỉm cười: “Tổng quản thân giáo vẫn luôn là Dương Liên Đình, có điều trước kia phải, bây giờ phải, không có nghĩa về sau cũng vẫn phải.”

Giáo chủ đại nhân nhìn Tô Diễm không chút để tâm mà cười mỉm, nhíu mày: “Ngươi định thế nào?”

“Ta đã nói với người bao giờ chưa, rằng ta cực kì ghét Dương Liên Đình ấy?” Tô Diễm một tay vòng qua thắt lưng giáo chủ đại nhân kéo y sát vào với mình, ghé vào tai y khẽ nói: “Người sẽ không... luyến tiếc chứ?”

“Bổn tọa đây có luyến tiếc, cũng chỉ mình người.” Giáo chủ đại nhân dùng sức hoán đổi vị trí hai người, ép Tô Diễm dựa lên khóm trúc, áp môi lên mặt anh.

“Giáo chủ đại nhân phải yêu chiều thuộc hạ chứ.” Tô Diễm nghiêng mặt lại sát hơn, cười đến vô cùng quyến rũ.

“Hắn sắp về rồi, người còn không buông ra sao?” Giáo chủ đại nhân đè lại bàn tay đang dò dẫm luôn vào trong áo y, cười cực độ tà mị.

Có điều bộ dạng Tô Diễm không có lấy nửa điểm để tâm, ngược lại còn ve vuốt ám chỉ ý vị mười phần: “Để cho hắn thấy càng tốt.”

“Như người mong muốn.” Giáo chủ đại nhân vừa dứt lời, cửa viện đã bị đẩy ra, bản mặt vốn còn mang nét người của Dương Liên Đình trong nháy mắt cứng lại.

“Giáo chủ...” Dương Liên Đình khiếp sợ nhìn giáo chủ đại nhân đang đè ngửa con nhà người ta kia, đôi môi hơi sưng lên của hai người ám chỉ chuyện gì vừa xảy ra, khiến Dương Liên Đình nhất thời khó mà phản ứng được.

“Người đã biết hắn ở ngoài từ trước đúng không.” Tô Diễm nhìn ý đùa cợt trong đáy mắt giáo chủ đại nhân, đè thấp giọng thì thầm một câu, biến sắc, bối rối đẩy giáo chủ đại nhân ra, luống cuống tay chân hét lên một tiếng Dương tổng quản, rồi co giò cúi gằm mặt chạy đi.

Tô Diễm vừa chạy vừa phỉ nhổ trong lòng, giáo chủ đại nhân nhà anh đúng là học xấu mất rồi, bây giờ anh vừa mới xuất hiện trong giáo, nửa điểm thế lực cũng không có, nếu Dương Liên Đình hạ độc thủ với anh thì đúng là có chút phiền toái thật. Có điều, phiền toái đến tìm anh, anh chẳng lẽ lại không biết chạy sao? Cái tên Dương Liên Đình kia vắng mặt mấy tháng, đã xảy ra không biết bao nhiêu chuyện rồi.

Dương tổng quản quả nhiên thiếu kiên nhẫn, không quá mấy canh giờ đã phái người đến tìm Tô Diễm, có điều đến nơi rồi, trong phòng đã không một bóng người.

“Ý người là, người trước kia, vốn không phải Dương Liên Đình, mà là người?” Khuôn mặt Thượng Quan Vân ẩn đi trong ánh nến leo lét, không nhìn ra được biểu tình, nhưng Tô Diễm không hề lo lắng, cực kỳ ung dung mà nhâm nhi ly trà rõ ràng là tốt hơn gấp không biết bao lần cái thứ trà trong phòng anh của Thượng Quan hữu sứ.

“Ta không nghĩ rằng người phát hiện không ra, tuy rằng chúng ta không quá thân thiết, nhưng dù không phải là khuôn mặt kia nữa, chẳng lẽ người có thể không nhận ra ta?”

Thượng Quan Vân nhìn nét cười như có như không của người đối diện, biểu tình quá đỗi quen thuộc khiến môi Thượng Quan Vân mím lại. Quả thật hắn có phát hiện ra, có điều... “Giáo chủ không biết sao?”

“Giáo chủ tất nhiên là biết rồi, chỉ là ta thế này mà đi nói với người khác, chỉ sợ không được mấy người tin.” Tô Diễm vẫn ung dung như trước, “Cho nên ta cần một thời cơ thích hợp, sau đó cho mọi người thấy rằng người mấy tháng trước kia chính là ta.”

“Nếu người để giáo chủ ra mặt, cũng sẽ không đến nỗi phiền toái như thế.” Thượng Quan Vân nhíu mày, thật sự không thể hiểu nổi suy nghĩ trong đầu người này.

Tô Diễm duỗi hai ngón tay ra mà lắc lắc: “Không cần đâu. Thứ ta muốn bây giờ là khiến cho tất cả mọi người đều biết rõ, Dương Liên Đình là phế vật.”

Mặt Thượng Quan Vân càng cau lại, hỏi: “Người... không thích hắn?”

“Tất nhiên là không, trông ta giống như là thích hắn lắm sao?” Tô Diễm xoa xoa tay, nét cười trên môi cực nhạt lại khiến Thượng Quan Vân thấy lạnh sống lưng, “Thế nên, Thượng Quan hữu sứ, giúp ta một tay nhé.”

29. Chương 28

Đến tối về lại trong viện, Tô Diễm liếc nhìn gian phòng tối đen, biết chắc trong phòng nhất định có người đang chờ mình, hoàn toàn không có ý định đi về phía đó mà nhắm thẳng hướng phòng giáo chủ đại nhân tiêu sái đi.

“Đỉnh.” Một cây kim vút đến ngay thời khắc Tô Diễm mở cửa, xẹt qua mặt anh rồi ghim lên cây cột phía sau, rung lên đầy nguy hiểm.

Tô Diễm vô tư đóng cửa, thuận tay cài then lại, nhìn giáo chủ đại nhân tay còn cầm mảnh vải, tựa tiểu phi tiểu nhìn anh, cũng liền nhoẻn một nụ cười cực độ dịu dàng, thông thả lại gần.

“Ta biết mà, phòng ngươi chỉ mình ta mới vào được.” Cực kỳ tự nhiên ngồi xuống bên cạnh giáo chủ đại nhân, Tô Diễm cười cực kỳ tự đắc.

“Trời tối rồi, Tô công tử nên về đi.” Giáo chủ đại nhân đặt y phục mới làm một nửa sang bên, lãnh đạm nói.

Vươn tay ôm chầm lấy giáo chủ đại nhân, Tô Diễm thỏa mãn thở dài, vùi đầu vào cổ y, hơi thở đầy ngập trong hương vị của giáo chủ đại nhân nhà mình, khiến Tô Diễm thật muốn cứ như vậy mà ôm người này mãi, có điều...

“Thuộc hạ không xu dính túi, lại không có quần áo tắm rửa, giáo chủ đại nhân có thể chia sẻ một tấm áo không?” Tô Diễm ngẩng đầu, nét mặt vừa ủy khuất lại chờ mong mà nhìn giáo chủ đại nhân, cánh tay vòng quanh eo y lại càng siết chặt.

Nét mặt giáo chủ đại nhân lãnh đạm mà bình tĩnh gạt tay Tô Diễm ra: “Người đi tắm tạm cái đã.”

Hiểu rõ ngụ ý của y, Tô Diễm nhắm chuẩn đôi môi mỏng lại cũng rất mềm mại của y, cúi người chạm khẽ, rồi đứng dậy đi vào bể tắm ở phòng sau của giáo chủ đại nhân.

Ngâm mình trong làn nước ấm đến vai, Tô Diễm nhắm mắt lại mà thỏa mãn thở dài, từ lúc trở lại thân thể của mình đến giờ, lâu lắm rồi Tô Diễm không được tắm tử tế. Vì để mau chóng kiếm đủ lộ phí, khó mà tắm được mỗi ngày.

Ầy, cơ mà có thể sớm được gặp Đông Phương, dội nước cũng không sao.

Tiếng nước mỏng manh vang lên, Tô Diễm tròn mắt nhìn giáo chủ đại nhân ở cách anh không đầy một thước mà bước xuống, cầm một miếng vải lau người, đến nhìn cũng không nhìn Tô Diễm lấy một lần. Có điều cảnh đẹp như thế ở trước mắt, tất nhiên Tô Diễm chẳng ngại gì mà đứng yên.

Bơi tới bên giáo chủ đại nhân, Tô Diễm ôm lấy y từ phía sau, nắm lấy bàn tay đang cầm vải của y, ngón tay trượt vào khe hở ấm áp, khẽ khàng rút miếng vải ra, ***g ngực dán vào lưng y, tỉ mỉ lau người cho y, có điều lau người kiểu này, giáo chủ đại nhân liền phát hiện ra cái tên đằng sau kia có chút không an phận.

“Tô Diễm.” Giọng giáo chủ đại nhân rất là sóng yên biển lặng, một tay dè lại bàn tay đang trườn dần xuống của anh, “Nếu không quản được tay của mình thì để bốn tọa dạy ngươi biết phải quản thế nào.”

Hôn lên vai giáo chủ đại nhân, Tô Diễm khẽ cười: “Thuộc hạ sẽ quản tốt bản thân, không phiền giáo chủ nhọc lòng, vả lại... nếu thật sự muốn làm gì đó, thuộc hạ thật lòng muốn đổi chỗ khác.”

“Ha?” Giáo chủ đại nhân mặc bàn tay ai kia nhẹ nhàng đưa đẩy, nhưng vẫn quay lưng lại với anh, ngữ khí bình thản.

Áp sát vào y, hơi thở nóng cháy của Tô Diễm phả vào sau tai y, thầm thì: “Ta vẫn thích ở trên giường hơn, vừa êm vừa xem được mặt người.” Khẽ thổi bên tai y như tán tỉnh, Tô Diễm nhìn vành tai giáo chủ đại nhân đỏ gay mà trầm giọng dụ hoặc nói, “Cơ thể ta với Dương Liên Đình không giống nhau đâu.”

Hừ lạnh một tiếng, giáo chủ đại nhân xoay người lại nhìn Tô Diễm, một tay đặt lên thứ giữa hai chân anh, nhìn lên đôi mắt mới vừa sẫm lại, khẽ miệng thoáng nhếch: “Thật không đấy?”

“Thử rồi biết.” Tô Diễm cười đầy tà mị, cứ thế vớt giáo chủ đại nhân lên mà bưng thẳng về phòng, nước trên người cũng không lau, trực tiếp áp lên giường.

“Người nôn nóng nhỉ.” Giáo chủ đại nhân chẳng hề để ý nước trên người thấm ướt đệm chăn, mái tóc dài xõa trên giường, biểu tình tựa tiểu phi tiểu cực độ hoạc nhân.

Tô Diễm áp lại gần khuôn mặt giáo chủ đại nhân, hai bàn tay cực kỳ không biết thân biết phận mà xoa vuốt khắp người y, cười đáp: “Đông Phương, là tại người quá mê người đấy.”

Hơi thở nóng bỏng mơn trớn da mặt, Tô Diễm cúi đầu hôn lên đôi môi y, đầu lưỡi trượt vào khoang miệng ẩm áp mà mặc sức triển miên càn quấy, khiến giáo chủ đại nhân thở hổn hển. Tô Diễm hôn đến gần như ngạt thở mới chịu buông tha cho đôi môi kia, màu sắc đỏ tươi sưng mọng kia phá lệ mê người, ngón cái Tô Diễm miết lên đôi môi giáo chủ đại nhân, chút nước chưa kịp liếm đi vương trên môi nhìn đến quá sức *** mĩ.

Có chút khó nhịn mà khe động lên, giáo chủ đại nhân nheo mắt lại nhìn anh: “Lề rề gì nữa.”

Đưa tay vuốt ve cơ thể y, Tô Diễm hôn liếm một đường từ cằm giáo chủ đại nhân xuống dưới, từng đó hồng ngân nhạt màu điểm suốt đường đi, chậm rãi phủ kín ngực cùng bụng. Được đôi môi kia hầu hạ, cơ thể giáo chủ đại nhân không thể không chế mà run rẩy, tiếng thở dốc cũng ngày càng nặng nề.

Nụ hôn êm khê dừng lại nơi lỗ nhỏ đã rỉ ra chút dịch trong suốt phía trước người y, đầu lưỡi vòng quanh quần lấy chỗ kia, nghe từng tiếng rên bị đè nén của giáo chủ đại nhân, Tô Diễm càng cố sức chiều chuộng cơ thể y, tại đùi non của y mà như có như không mơn trớn, cảm nhận được cơ thể y run lên, ngón tay anh liền nhẹ nhàng day ấn lên nơi phía ra kia của y.

“Tô Diễm...” Giáo chủ đại nhân ách tiếng, nặng nề thở dốc, “Tô Diễm...”

Vươn tay ấn lên tường một cái, một bình sứ nhỏ rơi ra, Tô Diễm quét lấy một vốc thuốc mỡ, chậm chậm đưa đến phía sau của giáo chủ đại nhân.

Nhìn đôi mắt đã mất đi tiêu cự nhưng vẫn nhìn về phía mình của giáo chủ đại nhân, Tô Diễm mãnh liệt hôn xuống, kéo tay y ôm lấy mình, ngón tay không ngừng khuếch trương trong cơ thể y, tiếng nước lẫn khuất lại phá lệ *** mĩ.

Chờ đến khi ba ngón tay có thể tự do di chuyển, Tô Diễm mới rút tay ra, thứ kia ma sát đằng sau y, thế nhưng mãi không chịu tiến vào.

Đôi chân thon dài kẹp lấy thắt lưng anh, giáo chủ đại nhân mất dần kiên nhẫn mà cọt cọt lên người Tô Diễm, khàn giọng thúc giục: “... Vào đi...”

“Không được để Dương Liên Đình chạm vào người nữa.” Tô Diễm thở hổn hển, chịu đựng một thân dục hỏa, thấp giọng nói bên tai y.

Giáo chủ đại nhân nhìn từng giọt mồ hôi trên người anh tích lại rồi rơi xuống, bật cười khe khẽ, vươn tay vỗ nhẹ lên má anh, nắm lấy cằm anh mà kéo lại gần, tại trên môi anh ấn lên một nụ hôn: “Bốn tọa trừ người ra, sẽ không có bất cứ nam sủng nào khác... Ư ưm a...”

Sự xâm nhập bất chợt khiến lời nói còn chưa dứt của y biến thành tiếng rên rỉ gợi tình, khoe miệng còn động ý cười gập môi anh. Vào đến nơi sâu nhất, Tô Diễm khê gặm lên quai hàm của giáo chủ đại nhân, lại hôn lên môi y, rồi vừa hôn vừa gặm đến khi đôi môi y sưng đỏ mới chịu buông tha: “Người là của một mình ta, Đông Phương.”

Hạ thân bắt đầu thông thả mà đưa đẩy, giáo chủ đại nhân có phần mờ mịt nhìn anh, cảm giác tê dại ở hạ thân lan ra, vươn tay ôm siết lấy người kia, giáo chủ đại nhân nhắm mắt lại, áp môi sát lại tai anh, thở dốc nói: “Nếu chưa được bốn tọa cho phép... tự ý rời khỏi bốn tọa... Tô Diễm... bốn tọa sẽ...”

“Ta sẽ ở bên người, suốt đời...” Tô Diễm bật cười khe khẽ, trong lòng nóng ấm, hạ thân cũng càng tăng tốc, cực độ chuẩn xác chạm đến nơi sâu nhất trong y, tiếng rên rỉ vờn bên tai, Tô Diễm ôm ghì lấy người kia vào lòng.

Tình cảm áp chế trong lòng hơn một tháng qua của giáo chủ đại nhân triệt để bạo phát, đôi chân thon dài quần lên lưng anh, chặt đến làm anh đau nhưng lại càng ra sức, thân thể so với trước kia còn trẻ trung hơn lại càng thêm dịu dàng mà bá đạo chiếm cứ lấy người dưới thân, không ngừng thì thầm bên tai giáo chủ đại nhân: “Đồng Phương, ta đã về rồi... Ta về rồi...”

“Ừm... hư... Tô Diễm...” Càng ra sức siết chặt lấy Tô Diễm, giáo chủ đại nhân cắn mạnh lên vai anh.

Động tác của Tô Diễm càng lúc càng kịch liệt, tiếng rên rỉ khó nén rung lên trong cuống họng y, phần eo rướn lên kề sát vào Tô Diễm, thần sắc dần trở nên mê loạn...

Tô Diễm, không được phép rời khỏi ta nữa...

30. Chương 29

Lau rửa sạch sẽ toàn thân cho giáo chủ đại nhân, Tô Diễm vứt tấm vải trải giường vừa rồi sang bên, thay một tấm mới sạch sẽ khô ráo, trong lòng ôm cơ thể trơn láng mịn màng của giáo chủ đại nhân mà thỏa mãn thở dài, lại càng siết chặt.

Giáo chủ đại nhân cực kì hiếm hoi mà vươn tay ôm hông Tô Diễm, khiến anh bất giác mỉm cười, chạm nhẹ lên đôi môi vẫn còn sưng mọng của y mà dịu dàng nói: “Ngủ đi.”

Giáo chủ đại nhân nằm trong lòng Tô Diễm mà khép mắt, khẽ nói: “Mai đi tiếp nhận vị trí Phó tổng quản, lấy lại hết những thứ cần lấy về đi.”

“Đây là người đang lo lắng cho ta sao?” Tô Diễm nhìn giáo chủ đại nhân mang vẻ mệt mỏi, có điều lời này lại làm anh thấy rất vui. Ít nhất anh vẫn có chút địa vị trong lòng giáo chủ đại nhân, chắc chắn so với thằng cha Dương Liên Đình chết tiệt kia cao hơn không ít.

Giáo chủ đại nhân không nói gì, chỉ lẳng lặng xoay người, tấm lưng trần đập vào mắt Tô Diễm.

Hôn lên lưng y, Tô Diễm vươn tay ôm lấy eo mà kéo y vào lòng, không dấu được ý cười: “Biết rồi. Đồng Phương, người chỉ cần chú ý nắm đại cục trong tay, những chuyện khác cứ để ta lo.”

Nếu ngay cả chuyện đó cũng làm không được, sao có thể xứng với người chứ.

Khi Tô Diễm tỉnh lại sáng hôm sau giáo chủ đại nhân đã không còn bên cạnh, có điều bên gối lại đặt một bộ y phục màu xanh thẫm, Tô Diễm cực kỳ tự nhiên mà mặc vào, kích cỡ vừa khít, ôm sát lấy dáng người Tô Diễm mà càng tôn thêm vẻ tuấn đạt.

Cửa kết một tiếng mở ra, giáo chủ đại nhân mang một thân khí lạnh buổi sớm mai đi đến, nhìn Tô Diễm đang cột đai lưng, cúi đầu nhìn không rõ mặt, khóe môi không khỏi cong lên: “Tô tổng quản nhớ lát nữa rửa mặt xong hăng đi, tránh dọa người của bốn tọa chạy mất.”

“Hà?” Tô Diễm ngẩng đầu, ngây ngô mà nhìn biểu tình quỷ dị của giáo chủ đại nhân.

Đầu mới ngẩng lên một cái, giáo chủ đại nhân liền nhìn đến đồng lem luốc trên mặt Tô Diễm mà cuối cùng nhin không được bật cười, phát phát tay áo về phía anh: “Người tự đi mà soi gương xem.”

Hồ nghi lại gần tấm gương, Tô Diễm vừa nhìn đến mặt mình liền đen mặt lại. Đồ dùng để dịch dung đêm qua ngâm nước bị nhòe ra, hình thành những mảng những vệt màu nhòe nhoẹt, giống như đắp bùn lên mặt vậy. Khóe mắt giật giật mà nhắm thẳng đến bồn nước, Tô Diễm lấy khăn chà sạch cái đám trên mặt xong, nước còn đang nhỏ giọt cũng không thêm lau mà trực tiếp lao đến quắp eo giáo chủ đại nhân dề ra giường.

“Người là có ý muốn thấy ta mất mặt đúng không?” Tô Diễm dụi đầu vào người y, nghiêng răng nghiêng lại nhìn nét mặt cười cợt của người kia.

Giáo chủ đại nhân nhìn khuôn mặt còn đang nhỏ nước của Tô Diễm, ý cười chậm rãi phai đi, nâng tay khẽ vuốt má anh, không ngừng mơn trớn: “Nguyên lai trông người là như thế này.”

Ngũ quan thật tinh tế mà lại anh khí hoàn toàn khác hẳn với Dương Liên Đình, trông thật ôn nhu tuấn nhã.

“Không thích à?” Nắm lấy bàn tay của y hôn nhẹ xuống, Tô Diễm kéo eo y lại gần, tựa tiểu phi tiểu nhìn đôi mắt đen láy của giáo chủ đại nhân, khẽ nheo mắt, “Hay là, người vẫn thích kiểu mặt của Dương Liên Đình hơn?”

Nhìn bộ dạng ghen bóng ghen gió, giáo chủ đại nhân cười khế, ngạo nghễ nhìn Tô Diễm: “Nếu ta thích kiểu đó thì người muốn làm gì?”

Nheo mắt lại đầy nguy hiểm, Tô Diễm cười lạnh: “Ta vốn đã không thích hẳn, giờ lại càng không, ta sẽ cho hẳn một kết cục còn thê thảm hơn thứ ta vốn muốn hẳn phải chịu. Có điều...” Tô Diễm áp sát lại gần giáo chủ đại nhân, cười có phần tà khí, “Người nói như vậy với ta, ta thật sự rất là đau lòng nha. Đông Phương, người mau đền cho ta đi.”

“Đền? Muốn đền sao đây?” Giáo chủ đại nhân nhìn khuôn mặt càng dựa càng gần, tựa tiểu phi tiểu, “Nếu người muốn, thần giáo này người cứ lấy luôn đi.”

“Cơ mà ta muốn người kia...” Biết rõ giáo chủ đại nhân là đang chọc mình, Tô Diễm cũng không khách sáo, nắm cầm giáo chủ đại nhân hôn xuống.

Cái gọi là Phó tổng quản chính là chia quyền với Dương Liên Đình, hai người chia nhau mỗi người một nửa nội vụ trong giáo mà giải quyết, Dương Liên Đình hiển nhiên không cam lòng, có điều giáo chủ đang thương nghị đại sự, không thể quấy rầy, Dương Liên Đình cũng chỉ có thể dẫn người đến gây sự với Tô Diễm.

Lúc Dương Liên Đình đến, Tô Diễm đang ngồi uống trà với Trần Ngôn, Trần Ngôn có thể ngồi lên chức quản sự trong giáo, tất nhiên là đã thành tinh luôn rồi, không cần Tô Diễm nói gì thêm đã phát biết Tô tổng quản trông nho nhã ôn văn này là ai.

Nhìn thấy Dương Liên Đình kéo người xông vào, Trần Ngôn thoáng nhú mày, lại vẫn đứng dậy tránh sang một bên, ánh mắt nhìn Dương Liên Đình hiện rõ không vui.

“Chào buổi sáng, Dương tổng quản.” Tô Diễm xoay người, hướng Dương Liên Đình nâng chén cười, không ngoài dự đoán mà nhìn đến biểu tình khiếp sợ trên mặt gã.

“Người...” Khuôn mặt này gã hiển nhiên là cực kỳ quen thuộc, có điều Dương Liên Đình chưa từng nghĩ rằng bản thân còn có thể gặp lại, lập tức tối mắt quá, “Cái tên yêu nhân người sao lại ở đây!”

Khẽ cười một tiếng, Tô Diễm vắt chéo chân trông thật nhàn nhã, thoải mái nói: “Lời này của Dương tổng quản thật lạ lùng, Tô mỗ ở đây chẳng lẽ còn cần Dương tổng quản đồng ý sao? Hiện tại Tô mỗ với Dương tổng quản coi như đồng sự, Dương tổng quản nếu gây ra điều tiếng thị phi gì, vậy cũng không được tốt lắm đâu.”

Dương Liên Đình gần như nghiêng răng nghiêng lợi: “Người trong viện hôm đó... là người!”

Tô Diễm có chút ngượng ngùng gãi gãi mũi, hôm đấy anh bị giáo chủ đại nhân đề lên cây lại bị Dương Liên Đình nhìn thấy rõ ràng, tuy cũng chẳng có gì, cơ mà trong lòng vẫn thấy hơi...

“Chỉ là một tên nam sủng cũng muốn lộng quyền hả?” Dương Liên Đình gần như nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, ánh mắt nhìn về phía Tô Diễm hoàn toàn không che giấu ác ý.

Tô Diễm đối với Dương Liên Đình có thể nói là hoàn toàn không có lấy một gam cảm tình, đặt chén trà xuống, Tô Diễm tựa tiểu phi tiểu nhìn gã: “Dương tổng quản, lời này không thể nói lung tung được đâu, là do giáo chủ đại nhân nâng đỡ, để Tô mỗ có thể vì thần giáo mà tận chút sức hèn thôi.” Nhìn gã như vậy, thật không hiểu hồi trước Đông Phương nhà anh thích được ở điểm nào.

Dương Liên Đình hừ lạnh một tiếng, đánh giá trên dưới Tô Diễm một phen, cực kỳ khinh bỉ: “Một kẻ gầy yếu đối ăn như người, thành sự bất túc thôi (chữa ngựa lành thành ngựa què, vô dụng).”

Ấy, còn biết dùng thành ngữ kìa.

“Thế nhưng thượng sĩ giết người dùng ngòi bút, trung sĩ giết người nhờ lưỡi khoa, hạ sĩ giết người ôm bàn đá (?), Tô Diễm mặc dù võ công cũng không cao cường, nhưng những việc khác vẫn rất ổn.” Tô Diễm vỗ vỗ vạt áo đứng dậy, cầm lấy quyển trường sách trên bàn hươ hươ, cười đến là hiền lành, “Dương tổng quản nói có đúng không?”

Nhìn thấy thứ nằm trong tay Tô Diễm, Dương Liên Đình biến sắc, thâm trầm u ám, rồi sau đó phất áo bỏ đi.

Chắc chắn, thật đúng là chịu không nổi một kích mà.

“Tô tổng quản như thế... không sợ Dương tổng quản...” Trần Ngôn đứng phía sau Tô Diễm, tất nhiên là biết quyển trường sách Tô Diễm cầm là quyển nào, không khỏi lo lắng.

Tô Diễm thoải mái mỉm cười: “Sợ là sợ hán không đến đây.” Nếu Dương Liên Đình không chủ động làm gì đó, anh cũng không dễ xuống tay.

31. Chương 30

Mấy ngày sau đó, mỗi sáng Tô Diễm đều đi làm, xong liền hẹn trưởng lão đường chủ của thần giáo uống trà, tâm sự, hàng ngày đều trôi qua suôn sẻ. Để tránh phiền phức, Tô Diễm mỗi đêm đều về một tiểu viện khác mà giáo chủ đại nhân ban cho, thật ra Tô Diễm cũng không thích ở chỗ không có giáo chủ đại nhân, hàng đêm treo tường là không thể tránh được.

Có điều ngày hôm đó Tô Diễm tới không khéo, mới ra khỏi cửa được chưa tới mười bước liền phát hiện trước cửa viện giáo chủ đại nhân đứng mấy người. Nhảy lên cái cây trong viện, Tô Diễm cực kỳ tự tại tại mà bắt đầu nghe lén, nghe chưa được vài câu, đã phát hiện ra thằng cha Dương Liên Đình này đúng thật là nhện không được mà chạy đến cáo trạng rồi.

“Giáo chủ, Tô Diễm quả thật có vấn đề.” Dương Liên Đình nhíu mày nhìn khuôn mặt đậm mặt của y, trầm giọng nói, “Ngày ngày bái phỏng trưởng lão trong giáo, chỉ e y có dị tâm.”

Giáo chủ đại nhân lạnh nhạt gạt đầu.

“Khẩn cầu giáo chủ mau cho bắt y vào địa lao, để thuộc hạ điều tra cẩn thận một lượt.”

Hừ lạnh một tiếng, Tô Diễm nói thầm trong lòng, nếu để người đi điều tra, người sống đều bị người điều tra thành chết.

“Liên đệ đừng nên quá lao lực,” giáo chủ đại nhân nhìn Dương Liên Đình, nhẹ giọng nói, “Chuyện Tô Diễm, Liên đệ nếu đang không rảnh rồi thì cứ đặt sang bên trước đi.”

Nghe được giọng nói có thể cho là dịu dàng của giáo chủ đại nhân, khóe môi Dương Liên Đình nhếch lên một nụ cười có chút đắc ý, ánh mắt nhìn về phía y tràn đầy thâm ý, nhưng giáo chủ đại nhân lại không có phản ứng: “Trời cũng muộn rồi, Liên đệ nên về nghỉ ngơi đi.”

“Đa tạ giáo chủ quan tâm.” Dương Liên Đình thỏa mãn đi về, tưởng tượng đến cảnh Tô Diễm bị mình nghiền trong tay tra tấn mà lộ ra nét cười âm ngoan.

Tô Diễm ngồi trên cây nuôi muỗi nửa ngày chờ cho Dương Liên Đình hoàn toàn biến mất mới nhảy từ trên cây xuống, giáo chủ đại nhân tựa tiểu phi tiểu nhìn anh: “Khinh công có chút tiến bộ.”

“Không chỉ khinh công, cả nội lực cũng mạnh hơn so với trước kia nhiều.” Tô Diễm ôm lấy thất lưng giáo chủ đại nhân hôn một cái mới nói, “Cơ thể này hữu dụng hơn Dương Liên Đình nhiều.”

Giáo chủ đại nhân cười bất đắc dĩ, đẩy tay Tô Diễm ra đi về phòng: “Cần gì cứ phải suốt ngày so sánh với y như thế?”

Nhíu nhíu mày, Tô Diễm hiển nhiên đang cực kỳ bất mãn: “Vừa rồi người gọi hán Liên đệ.”

“Thế thì sao?”

Một tay ôm lấy người kia, Tô Diễm oán khí nặng nề chôn đầu vào hõm vai giáo chủ đại nhân, than thở: “Người vẫn chỉ gọi ta là Tô Diễm thôi.”

Giáo chủ đại nhân cau mày, vô cùng thuận tay mà nắm lấy cằm Tô Diễm, ngữ khí có phần lãnh đạm: “Vậy người muốn bốn tọa gọi người thế nào đây?”

Tô Diễm cọ cọ lên người y, cơ thể càng dán càng chặt, mặt dày mày dạn mà cười nói: “Gọi Diễm... không phải, gọi phu quân.”

Một ngón tay bắn lên cổ tay anh, đẩy văng cái tay ra, giáo chủ đại nhân lườm người kia một cái, hừ lạnh một tiếng: “Ồ đấy mà mơ.”

“Đông Phương...” Tô Diễm rất là ủy khuất mà thò tay kia ra ôm giáo chủ đại nhân, “Người đối với ta không tốt bằng với Dương Liên Đình.”

“Nếu người nghĩ thế, cứ việc quay về phòng ngủ của người đi.” Giáo chủ đại nhân tựa tiểu phi tiểu liếc Tô Diễm, vừa định kéo tay anh ra, đã bị người nọ kéo về, ôm chặt lại.

“Ta không thêm.” Tô Diễm tìm đến môi y mà cúi xuống, một bên đuối theo lưỡi y giao triền, một bên thăm nhủ, thẳng khốn Dương Liên Đình kia vẫn nên nhanh chóng giải quyết đi, đỡ phải ngày nào cũng ăn dầm chua.

Đêm khuya, chiếc giường lớn khắc hoa có hai người ôm nhau say ngủ, Đông Phương Bất Bại đột nhiên mở mắt, dồn dập thở dốc, thần sắc kinh hoàng phải đến khi cảm nhận được nhiệt độ cơ thể người đang ôm lấy mình kia mới dần tỉnh táo lại, nghe tiếng thở đều đều chậm chậm của người kia, Đông Phương Bất Bại nâng tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt Tô Diễm, suy nghĩ mông lung, thấp giọng thăm thì: “Diễm... Tô Diễm...” Đột nhiên hoàn hồn, Đông Phương Bất Bại cười tự giễu, “Thật đúng là thần hồn nát thần tính...”

Hôm sau, Tô Diễm liền đi rêu rao chuyện mình bắt đầu kiểm tra lại sổ ghi kế toán trước kia, giống như sợ người khác không biết mình sắp tra lại những khoản qua tay Dương Liên Đình vậy. Tô Diễm đánh giá, với tính nhẫn nại kia của Dương Liên Đình, phỏng chừng mình vừa truyền lời ra hôm nay, đợi thêm chút nữa liền có người đến gây sự luôn.

Quả nhiên không đợi đến chiều, Tô Diễm còn chưa ăn trưa, Dương Liên Đình đã dẫn người xông vào thư phòng của Tô Diễm, thần sắc nhìn anh tràn đầy ngoan độc.

“Tô Diễm!”

Tô Diễm vẫn mang thần sắc nhàn nhã như trước, thoải mái mà uống canh gà hầm cầu kỷ, trưng ra một nụ cười ôn hòa: “Sắc mặt Dương tổng quản hôm nay thật hồng nhuận, có việc gì vui hay sao?”

Dương Liên Đình cười lạnh một tiếng, nhìn trong phòng Tô Diễm đến một tay thủ hạ cũng không có, tiến lên vài bước, một đám người liền ủa vào thư phòng. “Hôm nay quả thật có chuyện vui, thanh trừng bại hoại trong giáo thay giáo chủ, Dương Liên Đình ta nghĩa bất dung từ.”

“Vừa lúc Tô mỗ hôm nay cũng trừ được một cái hoại cho giáo.” Cực độ tao nhã miết tay lên chiếc khăn ướt trên bàn lau sạch, Tô Diễm sửa sang lại vạt áo, đứng dậy, “Tô mỗ ở đây có chút chứng cứ, Dương tổng quản có muốn xem không?”

Sát ý lộ rõ trên mặt Dương Liên Đình, cười lạnh nhìn Tô Diễm: “Không cần. Tô Diễm người tư thông ngoại địch, hôm nay ta phải bắt người để diệt trừ hậu hoạn.”

“Không biết người Tô mỗ thông đồng là ngoại địch nào đây?” Tô Diễm thần sắc vẫn nhàn nhã như trước, hoàn toàn không nhìn đến đám giáo chúng mắt lộ hung quang đang vây kín xung quanh.

“Bây giờ chưa biết, nhưng bắt được người rồi, nhất định có thể tra ra chứng cứ người tư thông với ngoại địch.” Nét mặt Dương Liên Đình tràn đầy sát ý, nói với đám thuộc hạ xung quanh, “Lên.”

Keng một tiếng rút ra thanh kiếm dưới bàn, Tô Diễm rất tự nhiên mà đỡ đòn, thỉnh thoảng liếc mắt ra ngoài cửa, thăm nghĩ sao Thượng Quan Vân còn chưa có đến, một bên trốn tránh một bên nói với Dương

Liên Đình: “Dương tổng quản, trên bàn Tô mồ kia đều là chứng cứ xác thực việc Dương tổng quản ăn chặn tài sản của giáo chúng bao năm qua, Dương tổng quản có cần xem không?”

Đây rõ ràng là khích tướng trắng trợn, Dương Liên Đình sầm mặt gạt phăng kiếm một tên thuộc hạ mà xông lên. Võ công Dương Liên Đình mặc dù chẳng phải hạng cao thủ gì, nhưng kinh nghiệm vẫn nhiều hơn so với Tô Diễm, mà động tác của anh mặc dù linh hoạt, lại hoàn toàn không có chiêu thức gì đáng nói, đấu hơn mười chiêu với Dương Liên Đình, kiếm phong nháng lên, liền rạch lên tay Tô Diễm một đường.

Tô Diễm nhướn mày, bộ đồ này là giáo chủ đại nhân vừa mới làm cho anh, đang định chém trả, một thanh trường đao đã chắn trước người, Thượng Quan Vân trưng ra bộ mặt không vui nhìn cái tên Dương Liên Đình đang toàn thân sát khí kia, trầm giọng nói: “Dương tổng quản đang làm gì đây?”

“Ta đang vì thần giáo mà khai trừ phản nghịch.” Dương Liên Đình sa sầm nét mặt, siết chặt chuôi kiếm.

“Tiếng đao kiếm trong này từ xa cũng nghe thấy, lần này Dương tổng quản gây động tĩnh cũng không nhỏ.” Thanh âm nữ tử mười phần trung khí từ ngoài vọng vào, Dương Liên Đình quay phắt lại, chính là Tang Tam Nương dẫn đầu, phía sau còn dẫn theo vài vị trưởng lão, “Hôm nay lão nương cũng muốn được nhận thức xem phản nghịch giáo ta là kẻ nào.”

Thần sắc Dương Liên Đình thật sự khó coi, ánh mắt chém đến Tô Diễm phi thường tàn độc.

“Giáo chúng lén dùng binh khí đánh nhau là tội lớn, đều phải vào hình đường.” Tô Diễm nhìn Dương Liên Đình từ tốn nói, xoay người cầm cuốn vở trên bàn, đưa cho Thượng Quan Vân, “Dương tổng quản mấy năm nay cũng biến thủ không ít tài sản của giáo đâu, không biết việc này phải xử trí ra sao.”

Thượng Quan Vân đón lấy, tùy ý lật vài tờ, liền đưa cho Tang Tam Nương. Tang Tam Nương nhận lấy cẩn thận xem vài trang, nét cười bên môi ngày càng rạng rỡ: “Dương tổng quản thật đúng là làm giỏi giang.”

32. Chương 31

“Ta muốn gặp giáo chủ.” Thấy sự tình đã bắt đầu phát triển theo chiều hướng không thể vãn hồi, Dương Liên Đình âm hiểm lạnh lùng nhìn Thượng Quan Vân.

“Việc này giáo chủ không cần phải nhúng tay, giao thẳng cho Từ Hình Đường là xong.” Tang Tam Nương cất cuốn vở đi, mỉm cười sáng lạn, “Dương tổng quản lén dùng binh khí gây sự lại biến thủ ngân quỹ của giáo chúng, dù giáo chủ có đến, cũng không thể thiên vị được.”

“Dẫn đi.” Thượng Quan Vân trưng ra bộ mặt vô cảm, nhanh như chớp điểm vài đại huyệt của Dương Liên Đình, đẩy ra cho thuộc hạ, nhúu mày liếc Tô Diễm một cái, “Đi bằng bó trước đi.”

Tô Diễm nhìn vết thương trên tay, cũng nhúu mày, nếu bị giáo chủ đại nhân biết được, còn không biết sẽ trừng trị anh thế nào đây.

Khi giáo chủ đại nhân về phòng, Tô Diễm đã ngồi chờ sẵn, một bàn đồ ăn ưa thích thơm ngon nhìn đến là mê người.

Thấy mái tóc còn mang chút hơi nước của anh, giáo chủ đại nhân vuốt lên, dùng nội lực hong khô, thản nhiên hỏi: “Sao lại tắm sớm thế?”

“Mới rồi động thủ một chút, người hơi bẩn nên tiện thể đi tắm luôn.” Tô Diễm thản nhiên đáp, kéo giáo chủ đại nhân ngồi lên ghế, bắt đầu gấp đồ ăn cho y.

Giáo chủ đại nhân có chút hồ nghi nhìn Tô Diễm một lát, trầm mặt hồi lâu mới hỏi: “Sáng nay người động thủ với Dương Liên Đình?”

Tô Diễm không để tâm gạt gạt đầu, chuyên tâm múc canh cho giáo chủ đại nhân.

“Người kia ở đâu rồi?” Giáo chủ đại nhân khẽ cau mày.

“Ở phòng giam trong Hình Đường.” Tô Diễm có phần bất đắc dĩ lườm giáo chủ đại nhân một cái, khẩu khí chua chua. “Người có thể ăn xong rồi hăng quan tâm đến tên đó không?”

Giáo chủ đại nhân khẽ cười, để lại bàn tay còn đang muốn xới cơm cho mình: “Chuyện Dương Liên Đình ta sẽ không nhúng tay vào nữa. Đừng gấp, tự ta ăn được.”

“Thật không vậy? Ta không thấy thế đấy, hơn một tháng ta không ở bên cạnh người gây hấn đi.” Tô Diễm mặc dù nói như vậy, nhưng cũng dừng đưa thật, bắt đầu tự gấp đồ vào bát mình.

Cơm nước xong xuôi, giáo chủ đại nhân liền chuẩn bị nghỉ trưa một lát, có điều hôm nay đột nhiên nổi hứng, kéo cái tên Tô Diễm còn đang lui cui dọn bàn lại, đề lên giường, nắm lấy cằm anh, cười tà mị vô cùng: “Tô Diễm, bồi bổ tọa ngũ đi.”

“Sao hôm nay lại chủ động thế?” Tô Diễm lẳng lặng lách tay trái sang bên, khẽ ôm lấy thắt lưng giáo chủ đại nhân mà hôn lên môi y.

Giáo chủ đại nhân tựa tiểu phi tiểu nhìn xuống Tô Diễm, cực kỳ duy ngã độc tôn: “Bổ tọa muốn nam sủng của bổ tọa thị tẩm chẳng lẽ còn phải chọn ngày sao?”

“Tất nhiên là không, cả thể xác lẫn tinh thần của thuộc hạ đều là của giáo chủ mà, tùy thời chờ đợi giáo chủ đại nhân phân phó.” Tô Diễm còn ước giáo chủ đại nhân thỉnh thoảng chủ động một chút, anh lúc nào chả chuẩn bị sẵn sàng tinh thần đi hiến thân, xoay người một cái áp chế giáo chủ đại nhân xuống, “Thuộc hạ xin hầu hạ giáo chủ thay y phục.”

Ngón tay tháo đai lưng cởi ra ngoài sam, đem giáo chủ đại nhân cởi đến chỉ còn lớp áo trong, Tô Diễm cũng tự cởi đai lưng, cởi áo ngoài, chờ đến lúc cởi đến trung y, Tô Diễm sức nhớ ra trên tay còn bị thương, biểu tình đột nhiên khựng lại.

Giáo chủ đại nhân tất nhiên là chú ý tới, thần sắc khẽ biến, vung tay một phát đã kéo trung y của anh xuống. Cánh tay áo trong màu trắng chảy ra một chấm đỏ, ánh mắt giáo chủ đại nhân sầm xuống, tiện đà lột luôn áo trong của Tô Diễm ra, miếng băng thấm một vệt máu, nhìn thật chói mắt.

“Không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ thôi, vài ngày nữa là khỏi mà.” Tô Diễm có chút xấu hổ nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào y.

“Ai làm.” Giáo chủ đại nhân trầm giọng hỏi, cau mày, “Dương Liên Đình?”

Xấu hổ cười gượng mấy tiếng, Tô Diễm một tay ôm giáo chủ đại nhân nhẹ giọng giải thích: “Là do thân thủ ta quá kém, tuy rằng nội lực cũng không đến nỗi nào, nhưng chiêu thức vẫn chưa được tốt, chịu vài vết thương nhỏ coi như bài học thôi.”

Giáo chủ đại nhân cười lạnh một tiếng, gạt phăng tay Tô Diễm ra: “Vậy bổ tọa cũng đi ra ngoài chịu vài vết thương coi như bài học nhỉ.”

Thầm than một tiếng, Tô Diễm một tay ôm chặt người kia lại, có chút bất đắc dĩ thấp giọng nói: “Là ta sai rồi được chưa, người nếu bị thương ta còn không đau lòng đến chết sao, hơn nữa giáo chủ đại nhân vô công thiên hạ vô song, muốn bị thương cũng khó mà.”

“Tô Diễm.” Giáo chủ đại nhân cau có, biểu tình đã thể hiện triệt để sự bức bối lúc này, cảnh cáo nói, “Nếu sau này còn dễ dàng để bị thương như vậy, ta nhất định không tha cho người đâu.”

“Ta biết rồi.” Kéo người kia vào lòng, Tô Diễm khẽ cười nói, “Chỉ là mong giáo chủ đại nhân mỗi ngày dạy dỗ nhiều thêm chút vậy.”

Đông Phương, có lẽ người so với ta tương, lại càng để ý đến ta...

Trần an giáo chủ đại nhân xong, buổi chiều Tô Diễm liền đến ngục tối của Hình Đường, giáo chủ đại nhân đã nói không nhúng tay, thì có nghĩa là Tô Diễm tự do phát huy, dù sao sự tương phản quá lớn suốt hơn một tháng qua của Dương Liên Đình cũng khiến nhiều người khó chịu, hình phòng này vốn đã sớm có thể khiến gã chết đến không thể chết thêm được nữa, có điều Tô Diễm lại muốn giữ mạng gã lại một chút.

Bị dây xích thép đặc thù treo trên tường, Dương Liên Đình chỉ có thể oán độc nhìn Tô Diễm. Phất tay cho người trông coi đi ra, Tô Diễm kéo một chiếc ghế ngồi xuống trước mặt Dương Liên Đình, từ tốn cười nói: “Không biết nửa ngày qua Dương tổng quản sống có tốt không?”

Dương Liên Đình lại chẳng hơi đâu mà chơi trò giả ngu cùng anh, vẻ mặt cay độc: “Tô Diễm người quả thực quá thủ đoạn, thật sự đã chiếm lấy thân thể ta, giờ lại chiếm lấy vị trí của ta, chẳng qua cũng chỉ mà một kẻ dùng sắc câu dẫn giáo chủ mà trèo cao thôi!”

“Việc này trước kia không phải người cũng làm rồi sao?”

“Xem ra người cũng đã trèo được lên giường giáo chủ rồi nhỉ.” Dương Liên Đình cười cực kỳ ác độc, “Cơ thể giáo chủ thật mất hồn đúng không? Nhưng cũng chỉ là một tên hoạn quan, lại cứ nằm quyền to không nhả, thật đúng là...”

“Bốp —” Tô Diễm vươn tay tóm lấy chiếc roi liền thẳng tay quất vào miệng Dương Liên Đình, gương mặt vốn còn ý cười cũng đành lại: “Y tốt với người như vậy thật quá phí phạm, người tưởng y không biết người làm gì chắc? Không biết cảm ơn thì thôi đi, lần đầu tiên ta thấy một kẻ vô liêm sỉ như người.”

Nhớ đến bộ dạng thô thảm của giáo chủ đại nhân ngày hôm đó, Tô Diễm lại thấy khó chịu, roi trong tay vụt vài phát liền bị ném thẳng lên người Dương Liên Đình. Tô Diễm chưa bao giờ dùng thứ này, quật vài cái liền dừng, nhìn từng vết roi sưng đỏ dưới lớp quần áo rách nát, Tô Diễm cực kỳ thất vọng.

Cao thủ chính tông đều chỉ để lại vết đỏ nhưng thương vào xương tạng, rõ ràng anh không hợp cách.

Tùy tay nhặt miếng vải chà biết là gì nhét vào mồm Dương Liên Đình, tránh cho lát nữa gã lại ngứa mồm sửa bảy, làm mình lỡ tay giết chết luôn. Tô Diễm bắt đầu lục tìm hình cụ dễ dùng hiệu suất cao trong hình đường.

Tô Diễm cầm một bao châm dài, đi đến trước mặt Dương Liên Đình, nhếch lên một nụ cười tựa xuân phong: “Đông Phương tốt với người mà người không biết quý trọng, ta đã sớm muốn xử lý người rồi.” Cầm lấy tay Dương Liên Đình, Tô Diễm đem châm dài từ từ đâm vào trong móng tay gã, nhìn gã giãy giụa mà bật cười, “Người làm Đông Phương đau một phần, ta liền trả lại người gấp nghìn gấp vạn lần. Có một số việc tuy giờ sẽ không còn xảy ra nữa, nhưng ta vẫn rất không thích Đông Phương lại có thể vì bảo vệ tính mạng người mà quỳ xuống cầu xin Nhậm Ngã Hành, thế nên ta thực rất là ghét người, Dương Liên Đình.”

Dị thường thông thả mà đâm cả mười cái châm, Tô Diễm nhìn bộ dạng Dương Liên Đình không ngừng giãy giụa vặn vẹo, vẫn mỉm cười như cũ, tùy tay cầm lên chiếc lược sắt bên cạnh, lột xuống y phục của gã, để lộ ra ***g ngực trần trụi, Tô Diễm vươn tay sờ sờ mấy cái, thở dài đầy tiếc nuối: “Dáng người người vốn đâu có được tốt thế này, cơ ngực này vẫn là ta rèn luyện cho người mới thành được như thế đấy chứ, cơ mà giờ lại phải tự tay hủy đi, thật đúng là có hơi tiếc thật.”

Nhìn ánh mắt oán độc kinh hoàng của Dương Liên Đình, Tô Diễm mỉm cười cực độ ôn hòa, áp lược sắt lên ngực gã, rồi cào mạnh xuống.

“Ừ —” Miệng bị nhồi vải, Dương Liên Đình đau đến co giật, máu từ vết thương chảy tong tỏng xuống.

“Thấy đau không?” Tô Diễm vỗ vỗ khuôn mặt không ngừng run rẩy của gã, “Lúc người cô phụ Đông Phương, y càng đau hơn người nhiều, nhưng không sao, hôm nay ta sẽ cho người biết, đau là gì.” Thuận tay cầm nước muối hắt lên người Dương Liên Đình, nhìn gã toàn thân co rút quay cuồng, Tô Diễm đột nhiên nhứ mày, có chút bất đắc dĩ ầm ầm mi tâm.

Chỉ cần nhắc đến giáo chủ đại nhân, dường như anh lại mất kiểm soát...

Nhìn máu chảy đầy đất, Tô Diễm cam chịu thở dài, kỳ thực anh vẫn rất ôn nhu nha.

33. Chương 32

Ném chiếc lược sắt còn dính máu Dương Liên Đình sang bên, Tô Diễm có chút bất đắc dĩ vuốt cằm, nhìn cảnh tượng thê thảm trước mặt, có vẻ xuống tay có hơi máu me quá rồi.

Từ trong người rút ra một cây ngân châm, Tô Diễm tùy tay đâm vào gáy gã, nhìn Dương Liên Đình giãy giụa yếu dần, Tô Diễm mở xích ra, gã liền mềm nhũn ngã xuống. Ngồi xổm trước người gã, nụ cười trên mặt anh không hề thay đổi, lại khiến Dương Liên Đình lạnh sống lưng.

“Mấy hôm trước ta có đi tìm Bình đại phu, học lão mấy thứ.” Tô Diễm lại lấy ra một chiếc túi vải nho nhỏ, bên trong chứa một loạt châm, “Châm cứu huyết đạo cứu người tuy ta làm không được, nhưng phé người vẫn biết làm thế nào, Bình đại phu đây là đặc biệt tặng cho ta đấy.”

Rút ra một cây châm, Tô Diễm cầm trên tay tỉ mỉ nhìn, lại quơ quơ trước mắt Dương Liên Đình: “Tuy đã quên mất mấy huyết đạo kia tên là gì, nhưng đâm vào kiểu gì thì ta vẫn còn nhớ.” Dưới ánh nhìn hoảng sợ của Dương Liên Đình, Tô Diễm một cước đá sập Dương Liên Đình lại, đâm mấy châm vào cột sống, nhìn tay chân gã giật giật mấy cái rồi thật sự bất động, mà bên dưới dần loang ra một bãi nước vàng vàng.

“Toàn thân tê liệt, rất hợp người đấy.” Tô Diễm nhìn gã thất khổng nằm thườn ra đất, nghiêng nghiêng nhìn rồi lại đầu thêm một cây lên cổ gã, ngồi xổm xuống trước mặt gã cười khê, “Từ giờ trở đi người chỉ nhìn được mà không cử động được, cũng không nói được, ta sẽ không để cho người chết đâu, dù sao sống so với chết còn khó chịu hơn nhiều.”

Dương Liên Đình đã sớm mê man, không có phản ứng. Tô Diễm nhìn hình dạng Dương Liên Đình như vậy, xoay người bỏ đi, thuận miệng phân phó: “Đưa người ra, tìm một nơi sạch sẽ chăm sóc cho tử tế.”

Giải quyết xong Dương Liên Đình, tâm trạng Tô Diễm lại không thư thái như anh tưởng, một mình đến chỗ không người sau núi của thần giáo giải sầu, có điều chưa đi được mấy anh chợt nghe được tiếng tay áo bay lên phía sau, khi ngẩng lên nhìn, giáo chủ đại nhân đã đứng trước mặt rồi.

“Khinh công của giáo chủ thật tốt.” Tô Diễm nhìn người đang đứng trước mặt kia mà đưa tay ra trước mặt y, “Có muốn cùng đi dạo không?”

Nắm lấy bàn tay vươn ra kia, mười ngón đan nhau, giáo chủ đại nhân để mặc Tô Diễm chậm chậm dắt đi, nhưng không lên tiếng.

“Sao tự nhiên lại đến tìm ta thế này?” Tô Diễm nắm tay giáo chủ đại nhân, nhìn ngắm rừng cây rậm rạp, chắc chắn xung quanh không còn ai, liền xoay người đè y lên cây, hai tay chặn y lại trong lòng mình.

Giáo chủ đại nhân tất nhiên sẽ không nói rằng y vẫn đi theo anh, thấy Tô Diễm phé đi Dương Liên Đình rồi, sắc mặt u sầu mới hiện thân, chỉ đạm nhiên nhìn anh: “Không có việc gì thì bốn tọa không thể đi tìm người sao?”

“Người lúc nào tìm ta cũng được.” Tô Diễm nhìn ánh mắt giáo chủ đại nhân liếc đi, xoay đầu y lại, nghiêm túc nói, “Giờ Dương Liên Đình đã bị ta hành hạ thành bộ dạng như vậy, cơ bản có là Hoa Đà còn sống cũng không thể cứu được nữa, có điều ta vẫn không yên lòng, thế nên...”

Giáo chủ đại nhân nhướn mày, có chút bất ngờ nhìn nét mặt nghiêm túc hiếm thấy của Tô Diễm, chờ anh nói hết: “Thế nên người muốn làm gì?”

Tô Diễm khựng lại, lời nói ngập ngừng mãi nơi đầu lưỡi, rốt cuộc có chút mất tự nhiên nói: “Đông Phương... chúng ta, thành thân đi.” Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc hiếm hoi của giáo chủ đại nhân, Tô Diễm nở một nụ cười cực kỳ quyến rũ, “Người thú ta đi.”

“Người... gì cơ?” Giáo chủ đại nhân kinh ngạc nhìn thần sắc không chút bồn chồn của anh, nếu y nghe không lầm, Tô Diễm đã nói, muốn gả cho y?

Tô Diễm nhìn vẻ mặt này của y, cũng phì cười: “Sao nào, không tin ta muốn thành thân với người hay không tin là ta muốn gả cho người?”

Giáo chủ đại nhân lại cau mày, khê nói: “Người không cần phải thế đâu, Tô Diễm, tội gì người phải làm tội mình ra.”

“Nhưng ta muốn trói lấy ngươi cả đời.” Tô Diễm khẽ cười hân lên môi y, thoải mái cười nói: “Nếu nói thành thân thì ta ở dưới ngươi vẫn dễ phục chúng hơn, nếu giáo chủ gả cho ta, chỉ e có ngày ta sẽ đột tử giữa đường mất. Dù sao chỉ cần thành thân, ngươi trở thành người của ta, những chuyện khác không quan trọng nữa.”

“Dù không thành thân thì ta vẫn là người của ngươi.” Đưa tay ôm lấy eo Tô Diễm, thở dài một hơi, giáo chủ đại nhân cực kỳ bất đắc dĩ nhìn người nọ.

“Ngươi đây là không muốn thành thân với ta đúng không?” Mặt nhăn lại, Tô Diễm cực độ ủy khuất cọ cọ trên người giáo chủ đại nhân, oán khí ùn ùn.

Giáo chủ đại nhân hết cách với anh, chỉ còn biết dung túng: “Nếu ngươi thích thì thành thân đi.”

Có điều tuy nói muốn thành thân, cũng không thể để cho tất cả cùng biết, Tô Diễm cũng chỉ mời một vài người coi như thân cận với mình đến dự lễ.

“Ày, Tô huynh đệ lúc nào cũng kín tiếng như vậy cả, nếu ngươi không thành thân ta còn không biết ngươi có kim ốc tàng kiều đấy.” Đồng Bách Hùng vui vẻ nhận thiệp mời của Tô Diễm, có điều vừa mở ra, rượu trong miệng liền phun hết ra ngoài, ho đến ná thở, “Ta bảo... khụ khụ, mẹ cha Tô Diễm ngươi chứ, khụ khụ... Giỡn với lão tử đấy hả?”

“Đồng đường chủ, Tô mỗ nghiêm túc đấy chứ, cũng không biết có được vinh dự đón tiếp Đồng đường chủ không đây.” Tô Diễm cười như gió xuân ủa tới, trong lòng còn ôm tấm thiệp đỏ tươi.

Đồng Bách Hùng không biết phải dùng kiểu mặt như thế nào cho phù hợp với tình hình, nhìn nhìn Tô Diễm lại ngó ngó tấm thiệp trong tay, tuy ở trong không viết rõ gả cưới thế nào, nhưng Đồng Bách Hùng vẫn thấy lấy sự anh vĩ của giáo chủ đại nhân, nói thế nào cũng không phải bên bị đề, có điều nhìn cái eo tên này... Cũng không giống nha...

Tô Diễm nhìn biểu tình rối rắm của Đồng Bách Hùng, tất nhiên biết trong đầu lão nghĩ gì, nhưng không giải thích, để mặc Đồng Bách Hùng rối rắm một mình, anh lại tiếp tục đi phát thiệp mời.

34. Chương 33

Tô Diễm phát thiệp phát đến hơn hở, cũng không quản người khác nghĩ cái gì, mỗi khi nhìn đến hai bộ hỉ phục cấp tốc hoàn thành trong tay giáo chủ đại nhân nhà mình, anh lại cười toe toét.

Năm ngày sau, là ngày hoàng đạo mà Tô Diễm tính mất cả buổi mới ra, tối ngày hôm trước anh đã hưng phấn đến mất ngủ, sáng sớm tinh mơ hôm sau đã dậy, giáo chủ đại nhân nhìn anh tùy tiện khoác một kiện ngoại bào vào liền đẩy cửa ra ngoài, ngồi trên giường bất đắc dĩ ôm trán, có điều nụ cười bên môi lại không thể che giấu.

Bưng vào hai bát cháo hạt sen bách hợp, Tô Diễm mặc lí y cho giáo chủ đại nhân, rồi trực tiếp bế người kia đến bên bàn, ôm y ngồi trên đùi mình mà nhắc bát lên chuẩn bị dứt cho ăn.

“Tô Diễm.” Giáo chủ đại nhân cực độ bất đắc dĩ chặn lại cái muống của Tô Diễm, có chút mất tự nhiên mà cựa quậy, không thể nào thoải mái nổi với cái sự phấn khởi của anh, “Bổn tọa tự ăn được.”

Tô Diễm cười khê một tiếng, cũng không buông ra, ngẩng giáo chủ đại nhân hồi lâu rồi mới khe khê thở dài: “Nếu lỡ mất hôm nay, chỉ e sau này sẽ không còn cơ hội này nữa.”

Khóe mắt giáo chủ đại nhân giật giật, cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn ngậm lấy chiếc thìa kia.

Có điều sự phấn khởi của Tô Diễm làm sao có thể chỉ dứt cơn cho y đã hết được, bát của y vừa thấy đầy, trong tay đã bị nhét vào một cái bát khác, giáo chủ đại nhân ngẩng đầu, quả nhiên thấy được thần sắc chờ mong của anh.

Quả thật không nên cho phép hân làm vậy mà.

Giáo chủ đại nhân thăm than trong lòng, lại vẫn trước gương mặt đầy chờ mong kia mà múc một muống cháo, đưa lên. Nhìn bộ dạng Tô Diễm ngậm lấy thìa, cười ôn nhu như nước, giáo chủ đại nhân lại thấy trong lòng âm ỉ, hai tai cũng bắt đầu nóng lên, nhưng lòng lại nhột nhạt khó nén. Chờ đến khi bát cháo sen bách hợp này dứt xong, giáo chủ đại nhân tùy tay đặt bát, ôm lấy cổ anh mà áp lên.

Chỉ là chạm môi đơn thuần, lại khiến tâm tình y bình tĩnh lại, lập tức không thể nén được mà nhoẻn cười, vùi đầu vào hõm vai anh.

“Nên dậy thôi, hôm nay còn có rất nhiều chuyện để làm đấy.” Tô Diễm nhẹ nhàng vỗ lên lưng y, bế giáo chủ đại nhân đi rửa mặt chải đầu, tuy không được bằng những nhà khác thành thân, nhưng chuyện cần làm vẫn không ít chút nào.

Tuy rằng Tô Diễm là bên “gã”, thế nhưng hỉ phục của cả hai đều là đồ nam, chỉ là gấu tay áo của Tô Diễm làm có phần tinh tế hơn thôi. Thấy hai người đi ra, nét mặt Đồng Bách Hùng trong vai trò họ hàng của giáo chủ đại nhân vốn có chút gượng gạo liền khựng lại đôi chút, ngáy ngẩn nhìn hai người trước mắt.

Cùng là áo đỏ như lửa, một người thanh nhã, một bên đậm mạc, bình thường đều là tướng mạo không mấy nổi bật, đến khi đứng cùng nhau lại như thể vốn là phải như vậy, không có lấy nửa phần trái khoáy, khiến Đồng Bách Hùng cảm nhận rõ ràng có lẽ hai người này mới là xứng đôi nhất.

Những người nên tới đều đã xuất hiện trong viện, vô thanh vô tức, giáo chủ đại nhân khẽ gật đầu với những người trong viện, buông ra bàn tay Tô Diễm.

Một chiếc kiệu nhỏ đứng trước cửa viện, Tô Diễm nhìn bộ mặt ngàn năm không đổi của Thượng Quan Vân, ôn nhu cười nói: “Làm phiền Thượng Quan huynh rồi.”

Thượng Quan Vân chấp tay với giáo chủ đại nhân rồi kéo Tô Diễm lên lưng, chân như mọc cánh mà phóng ra khỏi cửa viện, đem người kia nhét vào trong kiệu liền phát tay ra hiệu cho thuộc hạ nâng đi.

Cổ kiệu đi một vòng bên ngoài rồi lại quay về, khi quay lại cửa viện đã đặt sẵn chậu than, giáo chủ đại nhân nhìn thoáng đồ hiện lên khi tấm màn kiệu bị thổi bay, khoe môi vô thức nhoẻn cười, từ tay Đồng Bách Hùng nhận cung tiễn, ngón tay thon dài nắm lấy, ba mũi tên cùng bắn ra, mũi tên trắng tấp bay đi cắm lên cửa kiệu. Màn được nhắc lên, Tô Diễm nhẹ nhàng mà nhảy qua chậu than cùng yên ngựa, nét mặt tươi cười ôn nhu, hướng giáo chủ đại nhân vờn tay.

Khéo môi cong lên, giáo chủ đại nhân bước xuống hai bậc thang, siết chặt lấy tay anh dẫn vào tiền thính. Tiền thính trần ngập màu đỏ, chữ hỉ thật to dán lên giữa phòng, có điều cha mẹ giáo chủ đại nhân đã sớm qua đời, người nhà Tô Diễm dù vẫn còn sống, nhưng lại đã không thể gặp lại nữa, cho nên vị trí cao đường, chỉ có thể để nghĩa huynh kết bái ngồi.

Thượng Quan Vân cùng Đồng Bách Hùng nhìn nhau, cuối cùng đành đặc mà ngồi lên ghế, có điều nắm tay siết chặt lại tiết lộ sự hồi hộp của hai người. Đây là làm cao đường cho giáo chủ và tổng quản mà, dù trong lòng có ngầm thừa nhận thì lúc này cũng có hơi...

Thanh Long Đường đường chủ Cổ Bồ hắng giọng, hô to: “Nhất bái thiên địa —”

Hai người nhìn nhau một cái, đồng thời xoay người, hướng ra ngoài nhất bái.

“Nhị bái cao đường —”

Một tiếng hô này, biểu tình của Thượng Quan Vân cùng Đồng Bách Hùng đồng thời cứng đờ, chỉ còn biết gồng mình lên nhìn hai người kia hành lễ với mình. Tâm phúc đứng hầu hai bên đặt hai tách trà vào tay hai vị tân nhân, hai người cùng nhìn nhau, Tô Diễm dâng trà lên trước.

“Tuy rằng cha mẹ Tô Diễm không còn, nhưng Thượng Quan huynh lại rất chiều cố ta, thật vô cùng cảm kích, hôm nay Tô Diễm có thể tìm được một người bạn đời, mong rằng nghĩa huynh sau này quan tâm chiếu cố.” Tô Diễm dâng trà, cực kỳ thành khẩn nói, “Mời dùng.”

Thượng Quan Vân gật gù đầu, nhìn về phía hai con người thật sự xứng đôi, trầm mặc uống trà.

Giáo chủ đại nhân nâng chung trà trong tay, thản nhiên nói: “Mời.”

Đồng Bách Hùng nhận trà nhấp một ngụm, do dự hồi lâu, rốt cuộc cũng không kiềm được mà nói: “Đồng Phương huynh đệ, người với ta cũng coi như là quen biết lâu ngày, Tô Diễm với người... rất xứng đôi.”

Khóe môi cong lên, giáo chủ đại nhân cười nhẹ: “Đa tạ.”

Cổ Bồ lau lau mồ hôi trên trán, lại cao giọng hét: “Phu thê... khụ, phu phu giao bái —!”

Hai người xoay lại, nhìn nhau, đồng thời cúi người thật sâu hoàn thành một bái.

“Đưa vào động phòng —!”

Động phòng cũng là ở phòng giáo chủ đại nhân, chỉ khác là đã treo lên không ít vải đỏ, giáo chủ đại nhân kéo Tô Diễm vào trong.

Trên bàn bày hai ly rượu, giáo chủ đại nhân cầm lên một ly, đưa một ly khác cho Tô Diễm, Tô Diễm nhướn mi cười, một tay vòng qua tay y, hai người ghé sát lại, một hơi uống cạn ly rượu giao bôi.

Tô Diễm cầm lấy chiếc kéo đặt trên mặt bàn đã phủ vải đỏ, cắt của mỗi người một lọn tóc, buộc lại cùng nhau, đặt trong túi gấm đỏ.

Tô Diễm nắm tay giáo chủ đại nhân, cúi đầu chạm vào trán y, cười khê: “Hoàn lễ.”

Hơi thở vẫn vương, trên mặt giáo chủ đại nhân hơi nóng, nhìn khuôn mặt mãn ý cười của anh, khe khê nói: “Đời này... mãi không phân ly.”

“Ừm, ta cũng thế.”

35. Chương 34

Một bữa rượu mừng này, uống từ giữa trưa đến tận chập tối, tuy không có quá nhiều người nhưng mỗi người đều là hán tử hàng ngày ăn nhậu rượu thịt, đã hứng lên thì không thể nào dừng được, rượu của giáo chủ thì không dám chuốc, chứ còn rượu của Tô Diễm ấy hả bọn họ vẫn có gan đi chuốc đầy. Đến cuối chầu số người còn trụ lại chả được mấy người, giáo chủ đại nhân kéo Tô Diễm đang chân nam đá chân xiêu tựa vào người mình, bàn tay sau lưng khê vẩy.

Một bóng đen hư không xuất hiện sau lưng y, giáo chủ đại nhân thấp giọng phân phó một câu: “Đưa mọi người về đi.”

Một cước đá tung cửa phòng, giáo chủ đại nhân thả cái gã say đến không biết trời trăng gì nữa nào đó xuống giường, vung chưởng đóng cửa lại. Nhìn bộ dáng híp mắt tựa tiểu phi tiểu của anh, giáo chủ đại nhân có chút bất đắc dĩ mà nhéo mặt tên này một cái, nhẹ giọng nói: “Bọn họ mời rượu người mà cũng không biết đường từ chối sao...”

Thân nhiệt lành lạnh khiến Tô Diễm theo bản năng áp vào, nắm tay y không chịu buông ra. Giáo chủ đại nhân đề lại tay người kia, đi đến bồn nước lau mặt rửa tay, xong lại vắt khăn, lại gần lau mặt lau tay cho anh.

“Đồng Phương...” Khê lầm bầm, Tô Diễm túm lấy y kéo nhẹ một cái, giáo chủ đại nhân đã bị kéo nằm lên người anh.

Cơ thể có chút hơi men mà trở nên khô nóng áp lên thân nhiệt vốn luôn thấp hơn bình thường của giáo chủ đại nhân, Tô Diễm mơ hồ cựa lên người y, bàn tay nóng hổi lần dần vào trong áo. Giúp Tô Diễm cởi bỏ lớp ngoại sam cùng trung y đỏ thắm, giáo chủ đại nhân đặt tay lên người Tô Diễm, bàn tay lành lạnh ve vuốt dần từ thắt lưng anh lên trước.

“Ừm...” Tô Diễm vô thức hừ khê, lại càng dần sát lại gần, đầu vùi vào hõm vai giáo chủ đại nhân mà dụi dụi lên cơ thể lành lạnh ấy, khiến chính bản thân giáo chủ đại nhân cũng bắt đầu trở nên khô nóng, cơ thể xuôi cùng Tô Diễm theo bản năng dụi dụi lên.

“Đông Phương, Đông Phương...” Vô thức thâm thì, lòng bàn tay nóng hổi của Tô Diễm áp lên mặt giáo chủ đại nhân lung tung ve vuốt, mỗi lần mò trên khuôn mặt y nửa buổi, rốt cuộc cũng tìm được đến đôi môi mềm mại mà hôn xuống.

Phát hiện cơ thể mình cũng càng ngày càng nóng, giáo chủ đại nhân vốn định giãy ra, Tô Diễm dù đã say đến không biết trời trăng gì nữa cũng lại vẫn không chịu, bá đạo mà kìm lấy người kia vào lòng, tay cũng càng sờ càng xuống dưới.

“Ừ...” Giáo chủ đại nhân khẽ rên ra tiếng, lại bó tay với người kia, dù có say, anh vẫn có thể cực nhanh mà khiêu khích y vào cơn kích tình.

Thôi kệ...

Giáo chủ đại nhân kéo xuống màn giường, ngửa đầu hôn Tô Diễm...

Sáng hôm sau, Tô Diễm tỉnh dậy liền thấy đầu mình như sắp nổ đến nơi, từng cơn đau liên tục nhói lên, theo bản năng sờ soạng sang bên cạnh, chạm đến làn da trần trụi Tô Diễm nghiêng đầu nhìn, giáo chủ đại nhân đang ngủ, bờ vai lộ ra bên ngoài phủ kín những đốm hồng hồng xanh xanh.

Nhận thấy người bên cạnh có động tĩnh, giáo chủ đại nhân mở mắt liếc nhìn Tô Diễm một cái, thấy anh cười lắc đầu với mình lại nhắm mắt lại.

Nhặt đồng quần áo rơi vương vãi trên sàn ném qua một bên, Tô Diễm đi đến phòng tắm tắm qua một chút, lại thay vào một bộ quần áo đồ tươi khác mà giáo chủ đại nhân mới làm vào, phải đi làm thôi.

Say rượu vẫn khiến Tô Diễm đau đầu muốn chết, còn chưa ngồi ấm chỗ liền gọi người đến pha chén trà giải rượu mà uống một hơi, chưa kịp động tay làm gì ngoài cửa đã truyền đến tiếng thông báo: “Tô tổng quản, giáo chủ thỉnh ngài quay về.”

Được rồi, thế thì cứ về thôi. Tô Diễm bóp bóp cái gáy đang đau nhói, lại quay về viện của giáo chủ đại nhân.

Đến khi vào nhà liền phát hiện Thượng Quan Vân đã ngồi sẵn bên trong, đang cau có nhìn giáo chủ đại nhân, giáo chủ đại nhân dựa trên nhuyễn tháp, trong tay cầm một cuộn giấy màu vàng.

“Chuyện gì vậy?” Đi đến bên giáo chủ đại nhân, Tô Diễm nhận lấy tấm giấy trong tay y mới phát hiện ra đó là tình báo của thuộc hạ. Tô Diễm càng xem mày nhíu càng chặt, võ lâm đại hội vốn hẳn không có chuyện gì phát sinh kia, lại không hiểu vì sao đám người đó lại giống như bàn nhau mà hướng mũi dùi về Nhật Nguyệt thần giáo. Võ lâm đại hội kia tổ chức, mặc dù có động thủ nhưng người đáng chết lại không chết, mà chức chương môn Ngũ Nhạc kiếm phái lại quyết định dùng phương thức xem ai giết được Đông Phương Bất Bại sẽ được thống lĩnh toàn võ lâm.

Tô Diễm chau mày, biểu tình hết như Thượng Quan Vân. Kịch tình đã bị sửa lại hoàn toàn rồi sao, vốn bọn chúng đấu đá thì cứ đấu đá đi, giờ sao lại liên lụy đến bên này như thế?

“Sao, không giống những gì ngươi biết?” Giáo chủ đại nhân dường như không quá để tâm.

“Khác hẳn.” Tô Diễm cau mày, tầm mắt vẫn khóa trên tấm giấy đã bị anh nắm đến nhăn nhúm kia, trầm giọng nói, “Vốn phải là bọn chúng tự giết lẫn nhau, không liên quan gì đến chúng ta, có điều hai ta chưa chết, xem ra lại thành chuyện xấu rồi.”

“Thế này gọi là danh môn chính phái chưa đủ e sợ, ngươi đừng quá lo.” Giáo chủ đại nhân cười nhẹ, rút lại tấm giấy trong tay Tô Diễm, nhét cho Thượng Quan Vân, “Đám hỗn tạp đó, không làm nên chuyện lớn được.”

Tô Diễm đã có phần lo lắng, dù sao giờ mấy chiêu âm mưu quỷ kế cũng không giở lại được Tả Lãnh Thiền với Nhạc Bất Quần: “Có điều Nhạc Bất Quần còn luyện Tịch Tà kiếm phổ, võ công này tựa hồ rất giống với Quỷ Hoa Bảo Điển, khó đảm bảo ngươi sẽ không bị phiền đến.”

Giáo chủ đại nhân nghe xong cũng mỉm cười, tà mị cong khóe môi, nâng cằm Tô Diễm lên: “Quỷ Hoa Bảo Điển vốn có uy lực vô cùng, còn có người giúp ta hóa giải hàn khí, kể cả bọn chúng có Quỷ Hoa Bảo Điển thì cũng tu luyện chưa lâu, hàn khí đọng lại, vào tay ta cũng không gây sự nổi đâu.”

“Nhưng bọn chúng nhiều người, chúng ta dù có đến giết cũng phải giết nửa ngày mới xong.”

“Bắt tặc rồi mới bắt vua, nếu bọn chúng dám lên Hắc Mộc Nhai, cứ giết hết mấy tên dẫn đầu, những kẻ khác sẽ tự động rã đám.” Thương Quan Vân nghiêm mặt nhìn Tô Diễm, trầm giọng nói, “Uy danh thần giáo ta, há lại để bọn chúng làm bẩn.”

Giáo chủ đại nhân khẽ cười một tiếng, ung dung nói: “Các ngươi muốn thế nào thì làm, có điều...” Khí thế giáo chủ đại nhân đột ngột bùng phát, tựa tiểu phi tiểu nhìn Tô Diễm, “Có điều ngươi phải ở cạnh ta.” Ghé sát lên tai Tô Diễm, giáo chủ đại nhân nghiêng răng nói khẽ, “Bổn tọa cũng không muốn ngươi lại để cho người ta đâm thêm một kiếm, tỉnh lại lại biến thành người khác đâu.”

“Lần trước là ta sơ ý,” Tô Diễm nhớ đến chuyện lần trước, không khỏi xấu hổ cười trừ, “Giáo chủ võ công cái thế, thuộc hạ nhất định sẽ đi theo bên giáo chủ đại nhân, không rời nửa bước.”

36. Chương 35

Có lẽ phần thưởng lần này quá lớn, hiệu suất hành động bao vây tiểu trừ ma giáo cao bất ngờ, trong lúc Tô Diễm còn đang phân vân giữa việc dùng thuốc mê hay thuốc xổ, đã có người đến báo, đại quân tiêu diệt ma giáo ngày mai có thể sẽ đến Hắc Mộc Nhai. Nhíu mày, Tô Diễm đưa bao thuốc mê trong tay cho thuộc hạ, liền phát tay cho gã lui.

Giáo chủ đại nhân đặt miếng vải đang thêu dở xuống, nghiêng người ôm hông Tô Diễm, tựa cằm lên vai anh, cười nói: “Mấy việc nhỏ này đừng có để tâm, cùng lắm đến lúc đó ta giết hết là xong.” Khí thế ngạo nghễ thiên hạ nhìn lên phá lệ kinh diễm, thế nhưng...

“Một mình ngươi có muốn cũng giết không kịp, thế nên cứ dùng chút thủ đoạn thì vẫn đảm bảo hơn.” Tô Diễm thả lỏng dựa người ra sau, thân mình liền thuận thế gối lên đùi giáo chủ đại nhân, nghiêng đi, vùi mặt vào bụng y, ngửi đến hương khí thoang thoảng trên người y, thanh âm ám ách truyền đến, “Mấy tên đầu đàn toàn một lũ tiểu nhân âm hiểm, không đề phòng trước thì nguy.”

Quả nhiên thế giới hiện tại chính đạo là âm hiểm, ma đạo mới quanh minh sao.

Ngày hôm sau, một đám chính đạo nhân sĩ do Tả Lãnh Thiên cùng Nhạc Bất Quần cầm đầu chưa đến giờ thỉn đã nghênh ngang tới chân Hắc Mộc Nhai, người bình thường đứng trông coi đã bị Tô Diễm điều về, lúc này trên bậc thang thật dài kia chỉ đứng một người, phong thần tuấn lãng, tay áo tung bay, nét cười ôn nhuận bên môi khiến người người sinh hảo cảm.

“Chư vị tới cũng sớm quá, nếu không phải hôm nay Tô mỗ dậy sớm, e đã không kịp đến nghênh tiếp.” Tô Diễm cười như một xuân phong, có điều khóe mắt lướt qua mảnh áo nấp sau gốc cây kia, trong lòng lại khẽ thở dài, hiện giờ từ cao đến thấp trong thần giáo này, cần đến giáo chủ đại nhân thiếp thân bảo hộ thật cũng chỉ có mình anh thôi.

Tả Lãnh Thiên cầm đầu cười lạnh một tiếng: “Ngươi chính là tên yêu nhân ma giáo Tô Diễm đi, trông cũng ra dáng người như thế lại dám mình đi làm nam sủng cho tên giáo chủ kia, giờ còn ra đây diễn trò gì nữa?”

Ý cười trên môi Tô Diễm khẽ biến, chỉ còn tiếng thở dài tiếc nuối: “Tô Diễm quả thật là thành tâm chào đón, tại hạ đã cho lui toàn bộ thủ vệ, chỉ chờ các vị cùng tại hạ lên núi. Vất vả một chuyến đến tận đây, các vị chắc cũng không muốn trì hoãn ở chân núi này chứ?”

Tô Diễm nói càng thành khẩn càng hợp tình hợp lý ngược lại càng khiến cho đám người đa nghi càng thêm bán tín bán nghi, trong đám người lập tức xôn xao, Thiên môn đạo trưởng vùng phát trần, khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Chúng ta người đông thế mạnh, chẳng lẽ lại còn sợ loại người đạo chích này sao?”

“Vậy mời các vị.” Tô Diễm khoát tay ngăn lại, một mình xoay người đi trước.

Nếu đi bước một lên trên, chỉ e phải qua một canh giờ mới đến nơi, Tô Diễm sao có thể tự hành mình như vậy được, vận nội công liền dùng khinh công lao đi trước, người đằng sau thấy Tô Diễm tăng tốc, cũng đều

vận khinh công đi theo. Đường Tô Diễm chọn để lên Hắc Mộc Nhai là con đường gian nguy nhất, nếu một người còn miễn cưỡng chấp nhận được, nhiều người rất dễ bị đùn đẩy đè ép, mà tốc độ của Tô Diễm càng lúc càng nhanh, đám người phía sau bám sát theo, chỉ sợ bị bỏ lại.

Thế nhưng một đường này, người lại chẳng ai nhường ai, Tô Diễm nghe vài tiếng kinh hô đằng sau, không nghĩ cũng biết có người rút lại. Vì danh vì lợi, chẳng lẽ còn quan trọng hơn cả tính mạng của mình?

Tô Diễm thở dài một tiếng, bàn tay vẫn đặt trước người ra hiệu, Tô Diễm nâng tay áo lên nuốt một viên thuốc, tiếp tục đi lên trước.

Tiếng vang phía sau nhỏ dần đi, nhưng Tô Diễm biết lại có thêm càng nhiều người ngã xuống, anh vừa cho người theo gió hạ mê được khó phát hiện nhất, lượng dù không lớn, thế nhưng tại loại hiểm địa này, sai một bước cũng đủ chết, có điều như vậy mới chỉ rủ được đám đệ tử công lực kém cỏi, phiền toái lớn nhất vẫn còn bám sát đằng sau Tô Diễm kia.

Đường đi được gần nửa, Tô Diễm lách vào khu rừng trúc rậm rạp, bên trong tất nhiên đã có đặt bẫy, có điều thứ dùng ở đây là kịch độc, kiến huyết phong hầu, tinh tế cắm trên mặt đất. Người càng đi càng ít, mãi cho đến được đỉnh Hắc Mộc Nhai, đội ngũ khổng lồ ban đầu đã chỉ còn một nửa, nhìn môn nhân của mình vô thanh vô tức như thế đã mất đi hơn phân nửa, sắc mặt đám người Tả Lãnh Thiền cực kỳ khó coi.

“Ma giáo quả thực quá thủ đoạn, những biện pháp đề tiện kia dùng cũng thật thuần thực.”

“Tả trưởng môn khách khí, chỉ là chư vị đang yên đang lành lại đến thần giáo ta đuổi tận giết tuyệt, chúng ta đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết, tại hạ vốn tưởng chư vị phải hiểu được điều này, không ngờ ta đã đánh giá chư vị quá cao rồi.” Tô Diễm thở dài tiếc hận.

“Ngươi –” Một đệ tử trẻ tuổi của môn phái nào đó mà Tô Diễm không biết thiếu kiên nhẫn cứ thế nhảy ra, rút kiếm nhắm thẳng Tô Diễm, mũi kiếm rung động.

“Luyện kiếm quan trọng nhất là tâm tình, vị thiếu hiệp này tâm tình bất ổn, chỉ sợ kiếm pháp cũng...”

“Ai mượn tên yêu nhân ma giáo ngươi giả mè khóc chuột! Tiếp chiêu!” Không ai ngăn lại, người này cũng cứ thế xông lên, kiếm phong nhắm thẳng Tô Diễm, nhìn thấy đã sắp đâm vào ngực Tô Diễm.

Tô Diễm nhún chân hướng đến thanh kiếm kia, hai chân kẹp lại lưỡi kiếm liền chặn lại một kiếm này, lại thoáng dùng chút lực, thân kiếm keng một tiếng, gãy đôi.

Quả nhiên có nội lực dùng thật tốt.

Trong lòng Tô Diễm vừa lòng cảm khái một tiếng, hơn nữa cơ thể này trời cho cũng không tồi, có giáo chủ đại nhân dạy dỗ, thân thủ tiến bộ rất nhanh, miễn cưỡng cũng đứng đầu đám nhị lưu, có điều để đối phó đám cáo già trước mắt, vẫn tuyệt đối không đủ.

Ném nửa thanh kiếm kia xuống đất, Tô Diễm chấp tay với đám người trước mặt: “Hiện giờ chư vị cũng đã đến nơi, có điều thần giáo đến dễ nhưng đi không dễ, tệ giáo giáo chủ biết chư vị đến thăm, cũng đích thân ra đón.”

“Hừ, nói cũng thật xuôi tai, đám yêu nhân các ngươi giấu đầu lòi đuôi, hiện nay chỉ có một mình ngươi ở đây, không chừng những người khác đã đi làm mấy trò âm hiểm gì khác rồi cũng nên.” Tên đệ tử kia cực kỳ bất phục, ác ý phỏng đoán.

Có điều gã vừa dứt lời liền bay thẳng ra ngoài, đập vào một thân cây, bất tỉnh nhân sự.

“Dù có bảo rằng không hiểu việc đời, nhưng miệng vẫn nên sạch sẽ chút thì tốt hơn.” Giáo chủ đại nhân hồng y phiêu phiêu, giữa một đám giáo chúng chậm rãi đi tới, một thân khí thể lãng lẹ khiến mắt Tô Diễm sáng lên.

“Thuộc hạ cung nghênh giáo chủ.” Tô Diễm khom người thi lễ, đi tới phía sau giáo chủ đại nhân.

Nhìn thấy giáo chủ đại nhân xuất hiện, một đám chính đạo nhân sĩ vẫn vì nhiệt huyết, kích động mà phần nộ đòi đánh đòi giết xông lên, có điều bị mấy người đứng đầu ngăn lại.

“Xem ra ma giáo lần này là chuẩn bị mới đến.” Nhạc Bất Quần cau mày, nhìn Đông Phương Bất Bại bộ dáng phong tư yểu điệu trước mắt, thần sắc quý dị khó hiểu.

Biếng nhác cười một tiếng, giáo chủ đại nhân cười nhạo nói: “Chẳng lẽ còn phải đứng một chỗ chờ các người đến chém chặt?” Tựa tiểu phi tiểu quét mắt qua đám người kia một lượt, giáo chủ đại nhân miễn cưỡng nói, “Bổn tọa hôm nay không muốn đại khai sát giới, đỡ vấy bẩn lên địa bàn của bổn tọa, hôm nay các người lên năm người, nếu có được một người đánh bại người trong thần giáo ta, bổn tọa liền thả các người về nguyên vẹn, nếu cả năm cùng bại...” Ánh mắt giáo chủ đại nhân thoát cái lạnh băng, “Các người liền phế bỏ võ công cút đi xa xa một chút cho bổn tọa, không có việc gì đừng có đến quấy rầy sự thanh tịnh của bổn tọa.”

“Hừ, nếu theo lời người nói, vậy chẳng phải là để mặc cho người giết sao?” Tả Lãnh Thiên cười lạnh, “Tên yêu nhân người cũng quá mơ mộng hão huyền rồi.”

“Người nếu muốn một móng cũng không về được, bổn tọa cũng không ngăn cản.” Giáo chủ đại nhân tựa tiểu phi tiểu nhìn Tả Lãnh Thiên, hàn quang trong mắt áp đảo, kêu một tiếng, vô số giáo chúng liền đồng loạt xông ra từ trong rừng trúc, nổ trong tay chĩa thẳng vào đám người giữa sân.

Đây là không có sự lựa chọn nào khác.

Tô Diễm vốn không thích máu, giết người lại càng không, vốn Đông Phương nhà anh muốn giết hết đám người này cho gọn, hoặc thẳng tay ám sát đám người Nhạc Bất Quần cho chúng không còn đường lui, có điều Tô Diễm vẫn muốn giết sạch cái đám phiến toái này, đỡ cho về sau phải nghĩ ngợi nhiều.

“Dư Thương Hải phái Thanh Thành, linh giáo Đông Phương giáo chủ cao chiêu.” Một nam nhân trung niên thấp bé đi ra, dùng giọng địa phương đặc sệt, rút kiếm nói với giáo chủ đại nhân.

“Không ngờ Dư chương môn cũng đến đây.” Tô Diễm mỉm cười nhìn Dư Thương Hải, người này cũng là một cái họa, không bằng giết hết một lượt luôn. Tô Diễm vô thanh vô tức nhéo lên lòng bàn tay giáo chủ đại nhân, y cũng nhẹ nhàng nhéo nhéo trở lại tỏ vẻ hiểu ý, thoải mái vỗ vỗ quần áo trên người rồi bước xuống.

Giáo chủ đại nhân mới vừa tách ra, Thượng Quan Vân liền đứng chắn trước người Tô Diễm. Nhìn cái tên Thượng Quan Vân gần như chắn sạch tầm mắt mình, Tô Diễm hoàn toàn bó tay với sự bảo hộ thái quá của giáo chủ đại nhân với anh.

Còn chưa chờ giáo chủ đại nhân dừng bước, Dư Thương Hải đã rút kiếm xông lên, đâm thẳng về phía giáo chủ đại nhân. Giáo chủ đại nhân chỉ hơi lắc mình liền trượt qua kiếm phong đánh đến, tựa tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn Dư Thương Hải một cái, cước bộ chưa động, chỉ dùng một bàn tay đỡ lấy toàn bộ công kích của gã.

Hơn trăm chiêu qua đi mà giáo chủ đại nhân vẫn không hề nhúc nhích, khiến nhất bang chính đạo nhân sĩ sắc mặt càng khó coi, Dư Thương Hải tuy không thể tính là nhất lưu cao thủ, nhưng cũng vẫn coi như có bản lĩnh, có điều để cho người ta không nhích lấy nửa bước thì cũng thật...

Đem người này vờn đến mệt phờ, giáo chủ đại nhân tùy ý vung tay một cái, không ai nhìn rõ động tác của y, Dư Thương Hải đã bắn thẳng ra ngoài, bị giáo chủ đại nhân đánh bật vào thân cây, rồi vô lực ngã phịch xuống đất, dưới thân là một vũng máu đỏ tươi, dần dần hôn mê.

Sắc mặt Tả Lãnh Thiên đen đến dọa người, hai tay siết chặt, phi thân mà lên: “Tả Lãnh Thiên thỉnh giáo!”

Quét lui một chương của Tả Lãnh Thiên, giáo chủ đại nhân cùng Tả Lãnh Thiên đấu một chương kia, nhìn hấn lùi lại mấy bước nhưng không hề máu, đuôi mi giáo chủ đại nhân khẽ nhướn, thần nhiên nói: “Người là Tả Lãnh Thiên kia đó hả?” Y nhớ rõ Tô Diễm có nhắc đến người này, tâm tư thâm trầm, tâm ngoan thủ lạt, mượn đao giết người cái gì cũng thuần thục.

Tả Lãnh Thiên hạ xuống bàn tay đã khẽ phát run, rồi lại nắm chặt, cười lạnh châm biếm: “Giáo chủ nghe qua danh hào của Tả mỗ, Tả mỗ ta thật sự quá mức vinh hạnh.”

“Có thể chết dưới tay ta, quả thật khó được.” Giáo chủ đại nhân thần nhiên tiếp lời, vung tay áo, một cây tú hoa châm liền bay thẳng đến Tả Lãnh Thiên, hấn rút kiếm đỡ lại, có điều vừa đỡ được một cây, lại có tiếp 3 cây đã tới trước mắt, hai châm ngấp nấp một châm xuyên tim, cuối cùng ghim trên đất, hàn quang thoáng hiện.

Tả Lãnh Thiên ngã sắp xuống, mọi người thấy Tả Lãnh Thiên vừa xuất một chiêu đã bị tú hoa châm của Đông Phương Bất Bại ghim chết, nét mặt đều lộ ra vẻ kinh hoàng. Sắc mặt Nhạc Bất Quần cực kỳ khó coi, cũng chỉ trơ mắt nhìn, chẳng còn ai có khả năng ra đấu với Đông Phương Bất Bại, chính hắn cũng không dám chắc, siết chặt lấy thanh kiếm trong tay, mu bàn tay nổi gân xanh.

37. Chương 36

“Hoa Sơn Nhạc Bất Quần, xin lĩnh giáo Tô Diễm Tô tổng quản.” Nhạc Bất Quần bước ra vài bước, ôm quyền với Tô Diễm trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Nhưng hắn vừa nói ra đã có người bắt mắt với hành động của hắn, kêu lên: “Nhạc chưởng môn, không phải là ngài sợ đấy chứ, đấu với tiểu tặc thì có nghĩa gì, mau chóng giết yêu nhân Đông Phương Bất Bại kia mới là phải!”

Nhạc Bất Quần quay đầu lại, vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng cũng đầy quả quyết, hắn ôm quyền với đám người phía sau trầm giọng nói: “Nhạc mỗ bất tài, không đủ sức nghênh chiến với Đông Phương giáo chủ, chỉ mong có thể giúp mọi người an toàn xuống núi.”

“Nhạc chưởng môn quá coi trọng yêu nhân này rồi! Vừa rồi Tả chưởng môn vì nhất thời sơ ý mới có thể...” Hiển nhiên còn có người nghĩ đến vị trí Ngũ nhạc minh chủ mà không cam lòng.

“Nhạc mỗ nguyên đeo tiếng xấu này, chỉ mong võ lâm chính đạo có thể bồi dưỡng sức mạnh, ngày sau lại nhờ tận gốc Nhật Nguyệt thần giáo.” Nhạc Bất Quần nói đầy những lời chính nghĩa, hy sinh vì nghĩa làm không ít người xúc động, đều tán thưởng tinh thần đại nghĩa sâu sắc này, chỉ là ở trong mắt Tô Diễm lại cảm thấy hết sức buồn cười.

Tô Diễm vòng qua Thượng Quan Vân chắn ở trước người mình, khẽ lắc đầu với giáo chủ đại nhân dù toàn thân tỏa ra khí thế sắc bén nhưng lại chỉ âm thầm nhìn anh, tùy tay rút một thanh trường kiếm, mũi kiếm chĩa xuống dưới. Anh đi tới bên cạnh giáo chủ đại nhân, ôm quyền với Nhạc Bất Quần: “Mời.”

Anh vốn không có ý định giết sạch những người đó, để Nhạc Bất Quần thắng một lần cũng chẳng sao. Chỉ là sau khi thắng thì...

Nhạc Bất Quần vẫn dùng kiếm pháp Hoa Sơn với Tô Diễm, song thế công sắc bén, Tô Diễm tuy thân thủ được giáo chủ đại nhân dạy dỗ coi như được thông qua, khổ nỗi Nhạc Bất Quần dù là nội lực hay là kinh nghiệm đều phong phú hơn anh, chỉ trong trăm chiêu kiếm trong tay Tô Diễm đã bị đánh rơi.

Ngay lúc kiếm bay đi Tô Diễm cũng phi thân trở ra, không muốn đánh tiếp, rất là phớt lờ chấp tay với Nhạc Bất Quần: “Nhạc chưởng môn võ công cao cường, tại hạ tâm phục khẩu phục, Nhạc chưởng môn hãy dẫn người xuống núi đi, giáo ta quyết không khó xử.”

Song lời vừa thốt ra, một đám nhân sĩ chính đạo lại một lần nữa trở nên phẫn nộ. Trong lòng Tô Diễm khinh thường, nói thẳng đám người này vì muốn thành danh ngay cả mạng cũng không cần, xoay người đi về phía giáo chủ đại nhân.

Đám người ồn ào, một chiếc ngân châm thật nhỏ bay ra từ trong đám người, im lặng lao đến sau lưng Tô Diễm, châm nhỏ lóe sáng làm người ta thấy sợ...

Tô Diễm không phát hiện, nhưng giáo chủ đại nhân lại nhìn thấy, một chiếc châm tú hoa bay ra đánh rơi chiếc châm kia, bóng người chợt lóe biến mất lập tức xuất hiện trong đám nhân sĩ chính đạo, sầm mặt bóp cổ một người nhấc cao lên.

Giáo chủ đại nhân nhếch khóe môi nhưng lại lạnh như băng, ánh mắt lạnh lẽo làm người đứng xung quanh cũng vô thức lui ra sau vài bước. Người bị giáo chủ đại nhân bóp trong tay vì khó thở mà không ngừng giãy giụa, giáo chủ đại nhân gơ tay lột xuống mặt nạ của nọ, lộ ra khuôn mặt đã xanh lét của Hướng Văn Thiên.

“Lần trước đã tha cho ngươi một mạng, không ngờ ngươi lại tự mình bò đến cửa nhận chết.” Giáo chủ đại nhân cười lạnh bóp chặt bàn tay, cứ nghĩ đến Tô Diễm có thể bị thương sát khí của giáo chủ đại nhân lập tức vọt lên tới mức rất là khủng bố.

Tiếng xương bị bẻ gãy răng rắc, Hướng Vắn Thiên như một miếng vải rách bị giáo chủ đại nhân ném sang một bên. Y vùng ồng tay áo, thần nhiên xoay người đi: “Không biết tự lượng sức.”

Tô Diễm vừa mới định bước lên đón, Nhạc Bất Quần lại động.

Nhạc Bất Quần giơ kiếm lao đến, thân pháp rất quỷ dị, rất tàn nhẫn áp sát Tô Diễm, Tô Diễm nghiêng mình tránh Nhạc Bất Quần lại như ruồi nhặng liên tục bu vào. Nhạc Bất Quần hiển nhiên đã nhìn ra địa vị đặc thù của Tô Diễm trong lòng Đông Phương Bất Bại, lúc này nếu không chế được Tô Diễm thì một lần tiêu diệt ma giáo cũng không phải không có khả năng, nhưng...

Tiếng hừ lạnh như sấm nổ bên tai làm Nhạc Bất Quần chỉ một thoáng khí huyết nghịch chuyển, lúc này thân thể bị kim đâm phun ra một búng máu, sau đó thân thể bị hơn mười cái châm tú hoa đồng thời xuyên qua, châm tú hoa chứa nội kinh đâm cả người Nhạc Bất Quần huyết nhục lẫn lộn.

Tô Diễm vội tránh máu phun ra từ người Nhạc Bất Quần, thân kiếm đỡ vài giọt máu vẩy quá cao rồi thoải mái nhảy đến bên cạnh giáo chủ đại nhân. Nhìn sắc mặt giáo chủ đại nhân đen kịt bên ở trước mặt mọi người ôm hôn y. Tuy chỉ là một nụ hôn khê nhưng lại làm sát khí trên người y tan biến.

“Đông Phương, ta không sao.”

Tô Diễm buông giáo chủ đại nhân, chấp tay cười đầy nham nhã lễ độ với đám nhân sĩ chính đạo đang sững sờ sau biển cỏ: “Chư vị nên xuống núi nhanh đi, nếu đợi lát nữa tâm tình giáo chủ tẻ giáo không tốt chỉ sợ chư vị không thể toàn thân trở ra.”

Đám người chính đạo bị cái chết của Nhạc Bất Quần cùng nụ hôn không hề cổ kị của Tô Diễm làm kinh sợ, lúc này nhìn thấy nụ cười của Tô Diễm cũng không tự giác lạnh sống lưng, lễ độ ôm quyền với Tô Diễm rồi nhanh chóng bỏ đi.

Nhìn máu tươi đầy đất Tô Diễm cũng vừa lòng nhếch môi, tuy nội dung truyện không biết đã lệch đến chỗ nào rồi nhưng những người chết hôm nay lại làm Tô Diễm vui sướng vô cùng. Ít nhất về sau sẽ không cần để ý bị trúng mảnh lời của Ngũ nhạc kiếm phái gì đó. Còn tiếp theo sẽ phát triển thế nào, đó là việc của nhân vật chính.

“Giáo chủ, có cần thuộc hạ đi xuống bắt hết chúng không?” Thượng Quan Vân đến phía sau giáo chủ đại nhân, nhẹ giọng hỏi.

“Không cần.” Giáo chủ đại nhân thần nhiên khoát tay, sau đó ra lệnh, “Dọn sạch mấy thứ này đi, chớ để ô uế nơi ở của chúng ta.”

“Vâng.” Thượng Quan Vân lĩnh mệnh cáo lui, bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Tô Diễm vẫn một thân quần áo sạch sẽ không dính chút máu, một thân hồng y của giáo chủ đại nhân cũng sạch sẽ. Giáo chủ đại nhân nghiêng mặt nhìn Tô Diễm một lúc lâu, thấy Tô Diễm thở dài nhẹ nhõm bỗng cảm thấy ấm áp, y vươn tay nắm lấy bàn tay Tô Diễm đang buông thõng bên mình, thấp giọng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tô Diễm quay đầu cười, nắm ngón tay nắm chặt: “Ừ, đi thôi.”

Giao việc dọn dẹp chiến trường cho Thượng Quan Vân, giáo chủ đại nhân và Tô Diễm trở về viện tử của mình.

Tô Diễm rất không thích máu me nên vừa mới quay về viện tử đã lột quần áo nhảy vào bể, bao trọn thân thể mình vào trong nước. Tuy lúc đó Tô Diễm rất bình tĩnh, nhưng dù sao anh cũng được giáo dục về pháp luật. Nói là không quan tâm mấy mạng người kia, nhưng thấy người chết ở trước mặt mình trong lòng Tô Diễm vẫn không thể yên ổn.

Một đôi tay ôm quanh eo Tô Diễm kéo anh khỏi bể nước, giáo chủ đại nhân dựa người bên bể nhũ mây, trong mắt đầy lo lắng.

Vỗ vỗ mu bàn tay y trấn an, Tô Diễm gượng cười: “Không sao, ta chỉ đang suy nghĩ một số việc thôi.”

“Là hôm nay đã xảy ra chuyện gì làm người không vui ư?”

Tô Diễm lắc đầu, nhìn vẻ lo lắng của giáo chủ đại nhân cảm thấy mình đã làm quá rồi, anh kéo y qua khẽ hôn lên khóe môi y rồi mới cười nhẹ: “Kỳ thật ta chỉ sợ chết thôi, cũng sợ người khác chết.” Dù sao mở mắt nhìn một người đang sống sờ sờ bị giáo chủ đại nhân dùng một châm đâm chết, anh cũng không tránh khỏi cảm khái mạng người quá yếu ớt.

Vén lọn tóc ướt dính trên mặt Tô Diễm, giáo chủ đại nhân khẽ nhếch khóe môi, cụng trán lên trán anh: “Nếu có người muốn chạm vào người, cũng phải hỏi xem bốn tọa có chịu không.”

“Thuộc hạ đương nhiên biết giáo chủ võ công cao cường, có thể được giáo chủ che chở chính là vinh hạnh của thuộc hạ.” Tô Diễm nhào nửa người ra khỏi mặt nước, vừa nói vừa cởi quần áo của giáo chủ đại nhân, sau đó kéo người xuống nước, “Mùi máu trên người này cần phải rửa sạch mới được.”

Để mặc tay Tô Diễm xằng bậy trên người mình, giáo chủ đại nhân tựa người vào lòng Tô Diễm, làm như vô tình hỏi một câu: “Tô Diễm, người không thích ta giết người?”

“Giang hồ này vốn là người không giết ta ta sẽ giết người không phải sao.” Khăn tắm lau qua cổ giáo chủ đại nhân, vài giọt nước chảy xuống làm tôn lên màu da trắng nõn của y nhìn đặc biệt mê người, Tô Diễm khẽ cắn một cái lên cổ y, thuận miệng cười nói, “Giết thì giết, chỉ là trước khi đến đây ta chưa từng giết người, có thể sau này giết nhiều sẽ tốt hơn.”

“Với công phu của người hay là thôi đi.” Giáo chủ đại nhân cười nhạt, vẻ mặt kia rõ ràng là chứng mất công phu của Tô Diễm, “Nếu người thấy ai không vừa mắt chỉ cần nói một tiếng là được, bốn tọa cũng không muốn người bắn tay.”

Môi dán lên cổ giáo chủ đại nhân, Tô Diễm vừa hôn vừa nói: “Giáo chủ đại nhân quan tâm thuộc hạ như vậy, thuộc hạ không có gì chỉ có thể lấy thân báo đáp.”

Nghiêng đầu, giáo chủ đại nhân nhìn Tô Diễm đang vùi đầu vào gáy y, đầu cúi xuống chỉ có thể nhìn thấy lông mi dày rậm: “Người đã sớm là người của ta, còn lấy thân báo đáp thế nào?”

Đầu lưỡi liếm qua xương quai xanh làm giáo chủ đại nhân hơi ngứa, Tô Diễm thổi nhẹ một hơi vào tai y, khóe môi nhếch lên đầy hấp dẫn, khàn giọng nói: “Vậy thì để thuộc hạ hết lòng hầu hạ giáo chủ đi...”

Ngón tay trượt theo da thịt trắng mịn trong nước đi xuống, giáo chủ đại nhân nhắm mắt kêu lên một tiếng đau đớn: “Ừ...”

Ngày thứ hai, khi Thượng Quan Vân đến gặp giáo chủ đại nhân trong viện của y thì gặp Tô Diễm đang lười biếng tựa vào lòng y đọc sách, thấy hắn đi vào cũng chỉ nhướn mắt chào Thượng Quan Vân một câu rồi lại tiếp tục gối lên cái bụng mềm mại rắn chắc của giáo chủ đại nhân đọc sách.

Thượng Quan Vân nhìn thoáng qua vẻ mặt giáo chủ đại nhân, ý cười nhàn nhạt làm hắn đành nuốt lại lời khuyên, chỉ biết xì mặt ôm quyền nói: “Giáo chủ, ngoài cửa một người tự xưng là Lâm Bình Chi muốn cầu kiến giáo chủ, đánh hắn xuống Hắc Mộc Nhai hay là trực tiếp giết?”

“Lâm Bình Chi?” Tô Diễm chống người ngồi dậy, nhướn mày đầy kinh ngạc, “Hắn muốn gặp giáo chủ?”

“Sao, người quen biết hắn?”

Tô Diễm lắc đầu, xoa cằm nghi hoặc: “Hắn lúc này không ngoan ngoãn thành thân với Nhạc Linh San, chạy đến chỗ chúng ta làm gì? Theo lý lúc này chương môn Hoa Sơn đã chết, hắn hẳn rất được xem trọng mới đúng chứ.”

Giáo chủ đại nhân cũng không để ý, liếc Thượng Quan Vân nói: “Người cho gọi hắn vào đi.”

Thượng Quan Vân đi rồi, Tô Diễm ôm lấy giáo chủ đại nhân nói cho y chuyện về Lâm Bình Chi mà anh biết, sau khi nói xong vẫn không nghĩ ra vì sao Lâm Bình Chi lại xuất hiện một mình ở đây, chẳng lẽ bởi vì Đông Phương nhà anh giết Dư Thương Hải nên đến đây nói cảm ơn?

Nhưng giáo chủ đại nhân lại đang nghĩ chuyện khác: “Người nói Lâm Bình Chi luyện tịch tà kiếm phổ, cũng vung đao tự cung?”

Tô Diễm gật đầu, cọ cọ cầm lên đỉnh đầu giáo chủ đại nhân, nhắm mắt cảm khái: “Vì báo thù bất kể cái gì hấn cũng làm được, chỉ tiếc cũng hủy hoại luôn cả bản thân.”

Vươn tay kéo đầu Tô Diễm xuống đối diện với mình, giáo chủ đại nhân nắm cầm Tô Diễm khẽ hôn một cái lên khóe môi rồi mới cười nói: “Xem ra ông trời cũng đối ta không tệ.”

38. Chương 37

Tô Diễm vốn còn muốn dính lấy giáo chủ đại nhân một phen, lại nghe thấy tiếng bước chân gần đến cửa, không thể làm gì khác hơn là sửa sang lại y phục rồi đứng ra phía sau giáo chủ đại nhân.

Lâm Bình Chi đi theo sau Thượng Quan Vân, vừa nhìn thấy biểu tình thờ ơ của giáo chủ đại nhân đang ngồi trên tháp liên quý trước y, dọa Tô Diễm giật mình, có điều nhìn kỹ mới phát hiện Lâm Bình Chi quả thực lớn lên rất tuấn tú, tuy bây giờ còn có chút non nớt nhưng chỉ cần qua vài năm, mê đảo một phương cũng không phải là việc khó, chỉ là không biết hiện tại hấn đã tự cung chưa.

Bên này Tô Diễm như đi vào cõi thần tiên, bên kia Lâm Bình Chi đã lạy một lạy với giáo chủ đại nhân: “Đông Phương giáo chủ giết Dư Thương Hải, đã giúp Bình Chi báo thù diệt môn, xin nhận một lạy của Bình Chi.”

Giáo chủ đại nhân rất là tự nhiên nhận cái lễ này của Lâm Bình Chi, nhàn nhạt nhìn người đang quỳ gối trước mắt: “Bản tọa giết Dư Thương Hải chỉ là thuận tay.” Cho nên người không cần đặc biệt cảm ơn.

Chỉ là người thiếu niên đang quỳ này cũng rất cố chấp, ngẩng đầu nói: “Bất luận nguyên nhân ra sao, Đông Phương giáo chủ giết Dư Thương Hải thì chính là ân nhân của Bình Chi, mong rằng Đông Phương giáo chủ cho phép Bình Chi nhập giáo.”

Vì vậy Tô Diễm rất không hình tượng phun.

Đưa tay lên che miệng ho khụ khụ, Tô Diễm ngăn khóe mắt đang liên tục co quắp, lộ ra dáng cười rất là tao nhã, ôn nhu hỏi: “Tịch tà kiếm phổ, người có từng gặp qua?”

Khuôn mặt Tô Diễm, Lâm Bình Chi vẫn có thể nhận ra, hấn nhíu nhíu mày, thấp giọng nói: “Không có.”

Nếu như vậy thì không tự cung rồi.

“Tại hạ nghe nói Nhạc chương môn rất coi trọng người, cũng định gả Nhạc Linh San cho người, người làm như vậy, chỉ sợ không thích hợp nha.”

Nghe vậy Lâm Bình Chi bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Tô Diễm, cao giọng nói: “Bình Chi không có ý muốn lấy sư tỷ, hôm nay thù lớn được báo, Bình Chi đã báo với sư nương rời khỏi phái Hoa Sơn rồi, mong rằng Đông Phương giáo chủ lưu Bình Chi lại để báo ân.”

Giáo chủ đại nhân hơi nghiêng người về phía trước, tay chống cằm cười biếng nhác: “Lưu người tại bên người bản tọa, có tác dụng gì?”

“Ta...” Lâm Bình Chi ghen lời, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Tô Diễm nhìn bộ dạng đáng thương của người này, nghĩ đứa nhỏ này cũng thật sự là khổ rồi: “Nhật nguyệt thần giáo thủy chung là ma giáo trong miệng chính đạo, người nếu theo giáo chủ thì cũng thành một yêu nhân, cần phải suy nghĩ rõ ràng.”

Lâm Bình Chi cắn môi dưới, quật cường lớn tiếng nói: “Cái gọi là nhân sĩ chính đạo chẳng qua cũng chỉ như vậy, đều là một đám dối trá tiểu nhân, Bình Chi bị Dư Thương Hải làm hại diệt môn, Nhạc Bất Quần cũng chỉ ham muốn kiếm phổ Lâm gia ta, Bình Chi từ lâu đã không tin cái gọi là chính đạo rồi.”

Nhìn thiếu niên chảy dài hai dòng lệ nhưng vẫn quật cường, giáo chủ đại nhân khẽ cười một tiếng: “Người nếu đã muốn vậy, liền đi theo hầu hạ bên người bản tọa đi.”

Vì vậy nhân lai vô sự, trong giáo cũng không có chuyện gì cần xử lý, Tô Diễm cũng vui vẻ thanh nhàn cả ngày nhàn nhã trong tiểu viện của giáo chủ đại nhân, mà lần này giáo chủ đại nhân phát thần uy, ép cho cái gọi là danh môn chính đạo vài chục năm không có cách nào khôi phục, giáo chúng trong giáo cũng càng sùng kính giáo chủ đại nhân.

Mãi mới được rảnh rỗi, Tô Diễm tự nhiên sẽ không để những ngày này lãng phí.

Giáo chủ đại nhân xiêm y mở rộng ngồi ở bàn trang điểm, Tô Diễm ôm thất lưng y không ngừng động tác, tàn sát bữa bãi trên môi giáo chủ đại nhân. Tiếng rên rỉ bị đè nén phát ra trong yết hầu khiến trong lòng Tô Diễm càng ngứa ngáy, bàn tay nắm chặt thất lưng giáo chủ đại nhân, thanh âm trầm trầm cười nói bên tai y: “Nếu người không gọi, vậy ngộ thiện phỏng chừng cũng không rảnh dùng.”

“Ừm...” Giáo chủ đại nhân khẽ nhếch bạc thần, biết người này nếu đã tùy hứng rồi, không cho hắn thỏa mãn thì sẽ không dừng, gần kề bên tai người nọ, khàn khàn gọi, “Diễm...”

Vốn tưởng ngày hôm nay còn phải mất nhiều thời gian, không ngờ giáo chủ đại nhân dễ dàng thỏa hiệp như vậy, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn vào con mắt có chút ươn ướt nhưng tràn đầy ý cười của y, khóe môi không tự giác nhếch lên, cánh tay buộc chặt như muốn nhét người này vào trong thân thể vậy.

Lúc ôm giáo chủ đại nhân ở trong bồn tắm tắm rửa, Tô Diễm đột nhiên nghĩ đến, anh mất một năm rốt cục khiến Đông Phương nhà anh sửa lại miệng, là chậm hay nhanh?

Lực tay bên hông vuốt ve vừa phải khiến giáo chủ đại nhân rất là thoải mái nhắm mắt, tựa ở trên người Tô Diễm, thanh âm còn có chút khàn khàn: “Tiếp tục đấm bóp cho bản tọa.”

“Rõ.” Tô Diễm cười khẽ lên tiếng, ngón tay xẹt qua tấm lưng của giáo chủ đại nhân trườn lên vai, môi gần kề bên tai y, “Đông Phương, nếu không có việc gì lớn, chúng ta cũng đi ra ngoài ngoạn du đi một chút đi.”

Con mắt đang nhắm lại mở lớn, giáo chủ đại nhân cười như không cười nhìn Tô Diễm: “Thế nào, ở Hắc Mộc Nhai chán quá rồi?”

Không chút do dự gạt đầu, Tô Diễm rất là chờ mong nhìn giáo chủ đại nhân, giả bộ vẻ mặt trông mong: “Ta muốn cùng người đi ngắm phong cảnh, ở một nơi khác ôm người...” Nói nói, ngữ khí càng thấy hèn mọn.

“Tô Diễm...” Giáo chủ đại nhân cười như không cười nhìn Tô Diễm, chỉ là còn mang theo mùi vị nghiêng răng nghiêng lợi.

Chỉ là nói tới nói lui, giáo chủ đại nhân cũng không phải không động tâm, những ngày tiêu dao ở Phúc Châu năm trước, giáo chủ đại nhân thực chất cũng rất hoài niệm.

Vì vậy một sáng sớm nào đó, giáo chủ đại nhân cùng Tô Diễm rất là tiêu sái... chuẩn mất.

Một chiếc xe ngựa nhìn rất bình thường đi trên đường, một thiếu niên sắc mặt ửng đỏ đang điều khiển xe ngựa.

Người thiếu niên này chính là Lâm Bình Chi, tuy nói Đông Phương giáo chủ có thể dẫn hắn đi khiến hắn thật vui sướng, thế nhưng giáo chủ đại nhân cùng Tô Diễm cũng không che giấu bầu không khí giữa hai người khiến Lâm Bình Chi có chút không chịu nổi mà đỏ mặt.

Lần này hai người định đi đến phương Bắc, một đường đi tới cũng không chuẩn bị gì. Lâm Bình Chi nhìn sắc trời không còn sớm nữa, liền tìm một quán trọ bình dân ven đường, thấp giọng nói: “Tô công tử, tới rồi.”

Lâm Bình Chi đi tuốt lên trước chuẩn bị, nhưng lại đột ngột dừng bước ở cửa.

“Thế nào, gặp người quen?” Tô Diễm nhìn sắc mặt Lâm Bình Chi không đúng, cười thần nhiên lôi kéo giáo chủ đại nhân cùng đứa nhỏ đi vào.

Chỉ là bầu không khí bên trong đích thực căng thẳng, rất là giương cung bạt kiếm.

Một bên là một người phụ nữ trung niên đứng bên người là một tiểu cô nương, phía sau còn có mấy đệ tử, bên kia là một nam thanh niên lớn tuổi, phía sau cũng là mấy người có vẻ là đệ tử. Chỉ là tình trạng giường cung bật kiếm này cũng không ổn rồi, hần và Đông Phương nhà hần còn phải ăn nha.

“Chưởng quỹ.” Thanh âm Tô Diễm rất trong sáng êm tai, cất lên như vậy đều hấp dẫn tầm mắt mọi người, chưởng quỹ một đầu mồ hôi lạnh chạy tới, cười rất là nịnh nọt.

“Khách quan muốn dùng gì? Tiểu nhân lập tức kêu người chuẩn bị cho khách quan.”

Tô Diễm cũng không để ý đường nhìn cổ quái của những người khác, chỉ móc ra một cái khăn lau cái ghế ở bên cạnh rồi mới cùng giáo chủ đại nhân đưa lưng về đám người kia ngồi xuống, nhẹ giọng phân phó: “Mang mấy món chiêu bài của mấy người đến đây đi, nhanh chút.”

Tiểu cô nương bên cạnh người phụ nữ trung niên kia thấy Lâm Bình Chi đi theo phía sau Tô Diễm, kinh hãi kêu lên: “Tiểu sư đệ!”

Lâm Bình Chi có chút xấu hổ, nhìn giáo chủ đại nhân hình như không có gì khó chịu, có chút mất tự nhiên cười: “Nhạc cô nương, Bình Chi đã không phải người của phái Hoa Sơn nữa, hai chữ sư đệ này thật không dám nhận.”

Nhạc Linh San mở to hai mắt nhìn, xoay người nhìn thoáng qua Ninh Trung Tắc, kinh ngạc hỏi: “Nương, đây là chuyện gì, không phải người nói tiểu sư đệ hồi hương sao?”

Nhìn thoáng qua đám người Lao Đức Nặc, Ninh Trung Tắc nhíu mày nói: “Bình Chi đã không phải là người phái Hoa Sơn chúng ta, hần đã nói qua với ta, phái Hoa Sơn cùng hần đã không còn liên quan.”

“Tiểu... Bình Chi, vì sao!” Nhạc Linh San không thể tin nhìn Lâm Bình Chi.

“Bình Chi bá nhập Hoa Sơn vốn là vì báo thù, hôm nay thù lớn đã báo, không còn lưu luyến.” Lâm Bình Chi dừng một chút, quay sang Ninh Trung Tắc lạy một lạy, thành khẩn nói, “Sư nương đối với Bình Chi rất tốt, Bình Chi ghi nhớ trong lòng, cuộc đời này không cách nào báo đáp sư nương, kiếp sau... Bình Chi lại...”

Ninh Trung Tắc nở nụ cười lắc đầu, thở dài: “Mấy ngày người ở Hoa Sơn ta cũng không dạy người cái gì, chỉ là hiện tại sợ liên lụy người thôi.”

“Ninh nữ hiệp, coi bộ là muốn tranh đoạt vị trí chưởng môn Hoa Sơn này đi?” Tô Diễm đưa cho giáo chủ đại nhân một ly trà, lại rót cho chính mình một chén, một bên uống trà một bên cười như không cười nhìn đám người kia.

Lớn lên thật là xấu xí.

Ninh Trung Tắc nghe thanh âm của Tô Diễm thấy rất quen tai, tỉ mỉ suy nghĩ lập tức nhớ tới người này là ai, tâm trạng cả kinh, vậy người ngồi cạnh hần, không phải là...

Tô Diễm đương nhiên nhìn ra vẻ kinh khủng trong mắt Ninh Trung Tắc, khẽ cười nói với nàng: “Ninh nữ hiệp không cần quá mức khẩn trương, chúng ta chỉ ra ngoài dạo chơi, nhưng nếu Ninh nữ hiệp thấy đám người kia khinh người quá đáng, Tô mỗ kì thực rất thích ý ra tay tương trợ.” Đối với đám thủ hạ của Tả Lãnh Thiên, anh không có một điểm hảo cảm.

Ninh Trung Tắc ôm quyền nói: “Đa tạ hảo ý của công tử, nhưng đây là chuyện của Hoa Sơn, phải do phái Hoa Sơn tự mình giải quyết.”

“Sư nương, chuyện phái Hoa Sơn không cần ngoại nhân nhúng tay vào.” Lao Đức Nặc cười lạnh nói, nói xong đám thủ hạ liền rời đi.

Ninh Trung Tắc nhìn thoáng qua Lâm Bình Chi đứng ở bên cạnh Tô Diễm, hướng Tô Diễm ôm quyền rồi cũng đi ra ngoài. Chỉ sợ lần này ra khỏi cửa, sẽ là một màn ác chiến.

Nhìn Lâm Bình Chi khó nén thần sắc lo âu, Tô Diễm cầm lấy tay của giáo chủ đại nhân, nghiêng người tựa cằm lên vai y nhẹ giọng nói: “Cái tên Lao Đức Nặc cũng chỉ là một tiểu nhân, ta không thích hần.”

Giáo chủ đại nhân cười như không cười nhìn Tô Diễm, tùy ý khoát tay, một tú hoa châm thật nhỏ liền bay ra ngoài, đi qua cửa sổ thì không thấy hình bóng, giáo chủ đại nhân nói một câu giống như đang bàn luận về thời tiết hôm nay: “Qua hai ngày sẽ không còn người này nữa.”

Tô Diễm rất là thoả mãn nở nụ cười, ôm thắt lưng giáo chủ đại nhân cọ cọ, nhưng thấy thần sắc Lâm Bình Chi vừa cảm kích vừa xấu hổ, cười nói: “Ta không phải giúp ngươi, đây là ta ghét người nọ mà thôi. Còn không mau đi giục trưởng quỹ mau lên, ta sắp chết đói rồi.”

Lâm Bình Chi sững sốt một lát, cười ngượng ngùng với Tô Diễm rồi thực sự chạy đi thúc giục trưởng quỹ mang đồ ăn lên.

39. Chương 38

Giáo chủ đại nhân nhìn bóng lưng Lâm Bình Chi chậm rãi mờ xa, cười mà như không cười nhìn Tô Diễm: “Người đối xử với tiểu tử này... rất tốt nhỉ?”

“Lâm Bình Chi cũng coi như là một đứa nhỏ đáng thương, vô duyên vô cớ bị người ta diệt môn, vì báo thù mà bái một tên như vậy làm sư phụ, cuối cùng thật vất vả mới lấy lại được kiếm phổ nhà mình, còn vì luyện công mà tự hoạn nữa... A, không đúng, nó bây giờ vẫn chưa tự hoạn, nhưng dù sao thì cái số nó cũng khổ thật.” Tô Diễm nói xong mới phát hiện sắc mặt giáo chủ đại nhân nhà mình có gì đó là lạ, chân mày cau lại, nhích lại gần trưng ra một khuôn mặt tươi cười: “Đông Phương, chẳng lẽ người ăn dấm chua của tên tiểu tử kia sao?”

Giáo chủ đại nhân vẻ mặt lạnh te, trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng: “Người cảm thấy nếu hắn tự hoạn thì mệnh khổ lắm à?”

Tô Diễm đương nhiên biết giáo chủ đại nhân nhà anh đang nghĩ cái gì, vươn tay nhẹ nhàng kéo tay y, để cho y dựa vào người mình: “Người và hắn sao giống nhau được chứ. Đông Phương nhà ta tâm tư trầm ổn, võ công cái thế. Kẻ khác dù so sánh thế nào thì cũng kém xa.”

“Kém hơn thì thế nào, dù sao cũng không thể sống như một người bình thường.” Giáo chủ đại nhân nhàn nhạt nói, lại khiến Tô Diễm thêm đau lòng.

Không thềm để ý đến việc đang ngồi trong quán, Tô Diễm trực tiếp vòng tay qua ôm người vào lòng, dựa cằm vào giáo chủ đại nhân khe khẽ thở dài: “Ta vốn tưởng rằng người sẽ không quan tâm đến mấy chuyện này nữa. Ta và người cùng nhau chẳng lẽ không giống cuộc sống của người bình thường sao? Chúng ta cùng giường chung gối, cùng nhau nấu cơm, người còn giúp ta may quần áo, chẳng lẽ không phải là cuộc sống bình thường?”

Thần sắc giáo chủ đại nhân có chút phức tạp nhìn lướt qua Tô Diễm, trầm giọng nói: “Nếu như người vẫn ở chung một chỗ với ta... Vậy chính là, tuyệt hậu đó...”

“Ở nơi này ta vốn không cha không mẹ, cần con cái làm gì chứ?” Tô Diễm cọ cọ trên người giáo chủ đại nhân, nghiêm túc nói: “Nếu như người là một cô gái, chúng ta có thể sinh em bé, chín tháng mười ngày mang thai cực khổ lắm đó. Sinh ra rồi còn phải dọn phân dọn nước tiểu cho nó, chùi đít cho nó nữa, nếu như nuôi không đến nơi đến chốn, vậy chúng ta không phải lo lắng muốn chết sao. Hơn nữa, nếu thật sự có con, nhất định phải dành thời gian và tình cảm để chăm sóc nó, chắc chắn người sẽ thích em bé hơn ta nhiều...” Vừa nói Tô Diễm vừa phát ra u oán.

Giáo chủ đại nhân nghe hắn nói mà dở khóc dở cười, rõ ràng là hắn muốn an ủi y, làm sao mà quay đi quay lại đã thấy mình sai rồi vậy nè.

Cho nên Tô công tử Tô Diễm, công lực đổi trắng thay đen của người lại tăng thêm một bậc rồi đó.

“Tô công tử...”

Thanh âm nho nhỏ của Lâm Bình Chi vang lên từ phía sau. Tô Diễm nhìn gương mặt ửng hồng, tay chân luống cuống không biết làm thế nào của đứa nhỏ, biết ngay nó bị tư thế này của mình và giáo chủ đại nhân làm kinh sợ, rất tự nhiên buông tay rồi chào hỏi: “Bình Chi cũng đến đây ngồi đi.”

Lâm Bình Chi cuống quýt xua tay: “Bình Chi không dám, Bình Chi đứng một bên hầu hạ là được rồi.”

Giáo chủ đại nhân khoát tay chẳng thèm để ý: “Làm gì mà lăm lăm quy củ vậy, bảo ngồi thì cứ ngồi đi.”

Do dự hồi lâu, Lâm Bình Chi vẫn hơi lúng túng ngồi xuống góc bàn.

Bởi vì đã chạy ra ngoài, Tô Diễm đương nhiên không dám ngủ ở phòng trọ của mình, chỉ sợ chân trước vừa bước vào thì chân sau Thượng Quan Vân đã tới bắt người.

Chỉ mấy ngày sau Tô Diễm và giáo chủ đại nhân đã tới vùng Sơn Đông, bao hết một gian tiểu viện, Tô Diễm lại bắt đầu hỏi thăm nơi này có món ngon chỗ vui nào. Tô Diễm vốn trông rất anh tuấn, ăn nói lại nho nhã lịch sự, chỉ đi dạo trên phố xá sầm uất thôi cũng khiến người ta chú ý. Cho nên, anh dính vào một tình huống rất cầu huyết, bị... đùa giỡn.

“Vị công tử này trông thật tuấn tú, có thể tới trà lâu đằng trước nói chuyện phiếm vài câu được không?” Một chiếc quạt giấy chặn ngang trước người Tô Diễm.

Tô Diễm nhìn người nọ một cái, lặng lẽ ỏi một tràng: nếu như người lớn lên không xấu xí như vậy khí chất không hèn mọn như vậy nụ cười không hạ lưu như vậy phía sau không có một đám hạ nhân chó cạy gần nhà gà cạy gần chuồng như vậy thì có thể ta sẽ suy nghĩ lại. (khiếp, khinh bỉ con nhà người ta một tràng ko thêm chấm phẩy gì luôn =)))

Cho nên Tô Diễm lắc lắc đầu: “Tại hạ còn có việc gấp, lần này e là chỉ có thể nhận ý tốt của công tử.”

Gương mặt mang ý cười nhẹ nhàng như gió xuân càng thêm khiến đối phương hoa mắt chóng mặt, nụ cười càng thêm bỉ ổi: “Vị công tử này có chuyện gì muốn làm, bổn thiếu gia ở nơi này cũng coi như có chút tiếng tăm, không bằng cùng đi, thế nào?”

Tô Diễm thầm ai oán sao đầu năm nay đến cả đàn ông cũng bị đùa giỡn, nhưng vẫn nở một nụ cười ôn hòa, nhẹ nhàng cự tuyệt: “Chuyện riêng của tại hạ không dám làm phiền đến công tử, nếu có duyên ắt sẽ gặp lại.” Đương nhiên cái việc có duyên là hoàn toàn không có khả năng.

“Vậy không biết công tử ở nơi nào?”

Tô Diễm nhìn vẻ mặt *** dê dê tiện của người này mà ngán tận cổ, nên thuận miệng bịa bừa một chỗ: “Nhà trọ Vạn Phúc ở thành nam.”

Thật vất vả mới có thể đuổi được người, Tô Diễm cũng chẳng còn tâm tình đâu mà đi dạo, hướng chỉ phía sau còn có người nhìn theo, hẳn không thích mình làm cái gì cũng có người biết.

Lúc Tô Diễm mang theo một ít đồ ăn đặc sản trở về, liền phát hiện con người thật là đi đâu cũng có thể gặp lại. Cái tên đang đứng ở trước cửa tiểu viện mà anh bao đùa giỡn Bình Chi, không phải là cái tên hèn mọn bỉ ổi quần áo lụa là vừa nãy mới đùa giỡn anh thì còn ai vào đây.

Tô Diễm còn chưa kịp làm gì, cửa viện vốn đang đóng kín được mở ra từ bên trong, giáo chủ đại nhân chỉ thờ ơ liếc nhìn cái tên quần áo lụa là một cái rồi kéo Lâm Bình Chi vào, “sâm” một tiếng đóng cửa lại. Tô Diễm nhìn lửa nóng cơ hồ muốn thiêu cháy trong ánh mắt tên kia, chỉ có thể xoa trán than thở.

Đợi đến khi đám người kia rời khỏi, Tô Diễm mới xách đồ đi vào. Nhìn giáo chủ đại nhân rất chi là thanh thoi dựa người vào giường ấm êm, Tô Diễm cúi người hôn lên môi y một cái rồi thấp giọng nói: “Chỉ e chúng ta phải đổi chỗ ở rồi.”

“Sao vậy, người sợ à?” Giáo chủ đại nhân cười nhạt nhìn Tô Diễm, hơi thở mềm mại phả lên mặt anh.

“Bị bọn cường hào ác bá bám theo thì phiền phức lắm, hơn nữa không phải là thuộc hạ sợ giáo chủ xinh đẹp bị kẻ khác mơ tưởng sao.” Tô Diễm mở túi điểm tâm mới mua, cầm một miếng đưa tới khóe miệng giáo chủ đại nhân. Giáo chủ đại nhân cắn một ngụm, thuận tiện ngậm lấy ngón tay Tô Diễm, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một cái.

“Bồn toạ mà thêm quan tâm tới mấy thứ kia à. Có bản lĩnh cứ tìm đến bồn toạ mà gây phiền toái đi, chính là không chuẩn bị thì đừng mong còn sống mà trở về.”

Đầu ngón tay ngứa ngáy tê dại khiến cho Tô Diễm hơi nheo mắt lại, kẻ sát lỗ tai giáo chủ đại nhân thấp giọng nói: “Có bản lĩnh cứ trêu chọc dục hỏa của ta đi, chính là không chuẩn bị thì tối nay khỏi xuống giường... Đông Phương...”

Khẽ cười một tiếng, giáo chủ đại nhân nhè nhẹ vỗ mặt Tô Diễm mấy cái, cười vô cùng tà mị: “Tối nay rửa sạch, hầu hạ bồn toạ cho tốt vào.”

Lâm Bình Chi đáng thương đứng làm nền một bên đỏ bừng cả mặt.

Nửa đêm, tiểu viện vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng muôn loại côn trùng cùng nhau tấu nhạc. Trong phòng Tô Diễm là một cảnh xuân vô hạn mê đắm lòng người.

Giáo chủ đại nhân nằm trên người Tô Diễm, ánh mắt khép hờ, thân thể xinh đẹp ửng hồng, trên tấm lưng trần chỉ chút dấu hôn như hoa xuân khoe sắc. Tô Diễm vòng tay ôm eo giáo chủ đại nhân, tiếng thở dốc khẽ nghi chậm rãi bình ổn, trên ngực và bụng của hai người kề nhau là một tầng chất lỏng trong suốt.

Tô Diễm chậm rãi rút vật kia ra khỏi thân thể giáo chủ đại nhân, chất lỏng trắng đục sền sệt chảy ra từ nơi hoan hợp phía sau, cảm giác dinh dính khiến Đông Phương Bất Bại nhú mày. Ôm ngang người giáo chủ đại nhân, bể người đặt vào dục dũng chứa đầy nước ấm đã sai người chuẩn bị thật tốt, cẩn thận hầu hạ người trong lòng.

Một tay ôm ngang eo để cho giáo chủ đại nhân dựa vào mình, một tay vuốt ve lưng trần của y, Tô Diễm kẻ sát tai giáo chủ đại nhân thấp giọng nói: “Nếu như ta không nghe nhầm thì bên ngoài viện có không ít người đang vây quanh.”

40. Chương 39

Giáo chủ đại nhân khẽ hừ không để ý, tiếp tục hưởng thụ Tô Diễm xoa bóp: “Chỉ có hai ba mươi người, không đáng nhắc tới, nhưng...” Quay đầu lại, y nhìn Tô Diễm nghiêng ngẫm, “Lâm Bình Chi này đúng là tướng mạo đẹp đấy.”

Không phải Lâm Bình Chi tướng mạo đẹp, người ta coi trọng là chính người đấy... Tô Diễm thầm học ra một câu, nhưng chỉ cười cười bất đắc dĩ, ôm giáo chủ đại nhân ra dục dũng rồi hầu hạ y thay quần áo.

“Song đến nhiều người như vậy chỉ vì cường thường dân nam thì cũng quá vớ vẩn rồi.” Tô Diễm thật sự không ngờ quần áo lụa là thời này lại có thể khoa trương tới mức này.

Mặc ngoại sam vào, giáo chủ đại nhân khẽ cười một tiếng liền đẩy cửa ra ngoài, lòi cổ Lâm Bình Chi đang ngủ say ở cách vách đây.

Trong viện trống trải nhìn như yên tĩnh không tiếng động, giáo chủ đại nhân bắt chéo hai tay sau lưng, cười đầy biếng nhác nói: “Ở nóc nhà lâu như vậy không thấy mệt sao.” Nhưng châm chọc trong tiếng nói quả thật không cần nói cũng biết.

Bốn phía im lặng đột nhiên vang lên rất nhiều tiếng bước chân, Tô Diễm thấy lạ ngẩng đầu đã thấy một chiếc lưới lập tức úp xuống. Anh theo phản xạ bảo vệ Lâm Bình Chi còn đang mơ màng ở phía sau, chiếc lưới kia đã bọc cả ba người họ lại.

“Đông Phương giáo chủ thần công cái thế, lão phu cũng không dám tùy tiện hiện thân.” Tiếng cười đắc ý vang lên ngoài cửa, một nam nhân trung niên vuốt râu đá vắng đại môn bước vào, ngoan độc trong mắt cũng không giấu được.

Tô Diễm nhìn giáo chủ đại nhân phía trước đường như chưa có dấu hiệu tức giận, di chuyển vài bước trong lưới đến bên cạnh giáo chủ đại nhân, lặng lẽ cầm tay y, vẫn rất bình tĩnh thoải mái: “Xin hỏi vị đại hiệp này là thần thánh phương nào?”

“Không dám không dám, lão phu là đệ tử ngoại môn phái Tung Sơn, nếu không may mắn cùng tiền chương môn đến Hắc Mộc Nhai chỉ sợ hôm nay khuyển tử gặp gỡ giáo chủ đại nhân cũng không biết giáo chủ đại nhân đại giá quang lâm.”

Quả nhiên đồng môn của tiểu nhân đề tiện cũng không ngay thẳng đến đâu. Tô Diễm kéo kéo chiếc lưới như lưới đánh cá, lại phát hiện thứ này rất rắn chắc.

“Tô công tử đừng uống phí sức lực nữa, lưới này là do lão phu thu gom huyền thiết cùng hàn thiết rèn nên, nếu không phải lão phu tự buông chỉ sợ Tô công tử có làm thế nào cũng không ra được.” Người nọ càng nói lại càng đắc ý, không nhìn được giữa mặt cười ha ha.

Tô Diễm trầm trợn mắt xem thường, vẫn rất nhã nhặn hỏi: “Nhưng không biết đại hiệp ý muốn thế nào?”

“Ma giáo giáo chủ tàn sát bừa bãi, lão phu đương nhiên cũng phải vì vô lâm làm việc chính nghĩa.” Người nọ nói xong lập tức rút kiếm đâm về phía giáo chủ đại nhân.

Người nọ giờ kiếm đâm vào lưới, giáo chủ đại nhân không động nhưng hai ngón tay thon dài kẹp lấy thân kiếm, tay kia vươn ra khẽ búng, tên đệ tử Tung Sơn kia lập tức tê rần tay, trường kiếm bay ra.

Thấy trường kiếm rơi xuống mặt đất, người nọ cười lạnh: “Hừ, người chết già giữa vô dụng, nếu giam người vài ngày không ăn không uống, dù có là ma giáo giáo chủ cũng phải ngoan ngoãn bó tay chịu trời.”

“Cái đồ tự cho là đúng.” Giáo chủ đại nhân thản nhiên mở miệng, mười ngón tay thon dài hơi dùng sức xé cái lưới rèn từ huyền thiết cùng hàn thiết kia, chiếc lưới như một tấm vải rách bị xé thành hai mảnh. Nhìn dáng vẻ vô cùng kinh ngạc của người nọ, giáo chủ đại nhân cười châm chọc, “Nếu tự mình đưa lên cửa muốn chết, vậy cũng đừng trách bốn tọa vô tình.”

Vì thế giáo chủ đại nhân vung ống tay áo, ngân châm xẹt qua một đường sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, bắn về phía người đang núp trong cách góc.

Tô Diễm nhìn thi thể nằm đầy đất, rất là bất đắc dĩ ôm vai giáo chủ đại nhân: “Nơi này không thể ở, chúng ta nhanh chóng dọn dẹp hành lý đi thôi.” Ngày mai nếu dính vào quan phủ thì phiền chết đấy.

Giáo chủ đại nhân liếc Tô Diễm một cái rồi xoay người vào phòng, Tô Diễm quay lại vỗ vỗ vai Lâm Bình Chi, cười rất chi là dịu dàng: “Bình Chi nhanh trở về dọn dẹp đi, chúng ta đợi ngày mai vừa mở cửa thành lập tức đi ngay.”

Một tháng sau.

Trong một tiểu viện trong thành Trầm Dương, Tô Diễm đang gối lên chân giáo chủ đại nhân đọc sách thì thấy Lâm Bình Chi hoảng hốt chạy vào, vội vàng đóng viện môn.

“Chuyện gì mà kích động như thế?” Giáo chủ đại nhân nhướn mày nhìn Lâm Bình Chi, thản nhiên mở miệng.

Lâm Bình Chi vuốt mồ hôi trên trán, thở dốc nói: “Ta vừa mới... Nhìn thấy Thượng Quan hữu sử...”

Mặt Tô Diễm cứng đờ, nghi ngờ hỏi lại: “Người không để hấn phát hiện chứ?”

Lắc đầu ngơ ngác, Lâm Bình Chi nhỏ giọng đáp: “Có lẽ... Là không.”

“Đã đến rồi.” Giáo chủ đại nhân cười nhạt nhìn vẻ mặt ‘thôi chết rồi’ của Tô Diễm, néo néo cầm Tô Diễm, “Ngay ở ngoài cửa.”

Lời còn chưa dứt, một bóng người đã nhảy vọt vào. Thượng Quan Vân đen mặt nhìn Tô Diễm, khẩu khí cũng rất âm u: “Tô tổng quản làm Thượng Quan Vân tìm thật vất vả.”

Tô Diễm cười gượng hai tiếng, làm bộ làm tịch bước đến chấp tay với Thượng Quan Vân: “Thượng Quan hữu sử đi đường vất vả...”

Giáo chủ đại nhân cực bình tĩnh vỗ vỗ Tô Diễm, thân nhiên nói với Thượng Quan Vân: “Vây trở về đi.”

“Xe ngựa đã chuẩn bị xong, cung kính giáo chủ.”

Thượng Quan Vân, hiệu suất của người thật sự rất cao đấy!

Hai tháng sau, Tô Diễm bận đến choáng váng bỏ nhào vào lòng giáo chủ đại nhân, dùng sức cọ cọ, vùi đầu vào trong tóc y đầy u oán: “Đông Phương, ta mệt chết rồi, chúng ta chuồn đi thả lỏng chút đi...”

Giáo chủ đại nhân vươn tay ôm lấy người đang cọ loạn trên người mình, khẽ cười nói: “Được.”

“Không mang theo Lâm Bình Chi, chỉ hai chúng ta đi thôi.” Tô Diễm khép chặt tay, tiếp tục được voi đòi tiên.

“Được.”

Vì thế sáng sớm một ngày nào đó, giáo chủ đại nhân và Tô Diễm rất là tiêu sái... Lại chuồn mất.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-chi-nhu-tinh-chuong>